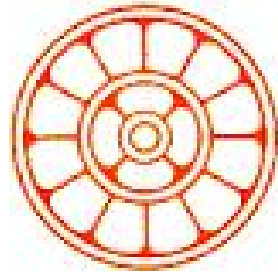




DE MOEDER

Notities Onderweg

Notities Onderweg



De Moeder

Notities

Onderweg

Sri Aurobindo Ashram, Pondicherry

Nederlandse vertaling door Chris Duindam

VOLUME 11
VERZAMELDE WERKEN VAN DE MOEDER

Tweede Editie

ISBN 81-7058-670-4

Sri Aurobindo Ashram Trust 1980, 2002

Gepubliceerd door Sri Aurobindo Ashram Public Department

Pondicherry - 605 002

Website: <http://sabda.sriurobindoashram.org>

Gedrukt in de Sri Aurobindo Press, Pondicherry

PRINTED IN INDIA



De Moeder – 1969

Notitie van de Uitgever

Gedurende de jaren 1961 tot 1973 had de Moeder frequente conversaties met een van haar leerlingen over de ervaringen, die zij in die tijd had. Zij noemde deze conversaties, die in het Frans waren, *l'Agenda*.

Geselecteerde transcripties van de opgenomen conversaties werden doorgekeken, goedgekeurd en af en toe gereviseerd door de Moeder voor publicatie in het *Bulletin of Sri Aurobindo International of Education*; zij verschenen regelmatig van Februari 1965 tot April 1973 onder de titels "Notes on the Way" en "A propos". De Engelse vertalingen, die de Franse tekst vergezelden in het *Bulletin* werden soms aan de Moeder voorgelezen voor goedkeuring; dezelfde vertalingen, met kleine revisies, zijn gepubliceerd in dit volume, nummer elf van de Verzamelde Werken van de Moeder.

De volgende introductienotitie ging vooraf aan de eerste van de "Notities Onderweg" conversaties:

"Wij beginnen onder deze titel enige fragmenten te publiceren van conversaties met de Moeder. Deze reflecties of ervaringen, deze observaties, die erg recent zijn, zijn als landmarkeringen op de weg van Transformatie: zij werden niet alleen gekozen, omdat zij het werk onderweg verlichten --- een yoga van het lichaam, waarvan alle processen vastgesteld moeten worden --- maar omdat zij een soort indicatie kunnen zijn van de inspanning, die gedaan moet worden."

Inhoud

1964

- 7 October** De materiële moeilijkheden zijn verergerd
Men moet doorzettingsvermogen hebben
Pessimisme van het materiële bewustzijn
Materie moet getransformeerd worden, niet vernietigd
De roep van de cellen
Cellen: een wil om samen te houden
Het vermogen van weigering in de cellen
Inertie is geen kwaliteit, die essentieel is voor de Materie
Mentale constructies blokkeren ontvankelijkheid
Geen noodzaak voor een formule van een Goddelijke

1965

- 12 Januari** Bombardement door vijandige krachten
“Geen recht om mijzelf te laten uittreden”
Het lichaam moet van binnenuit veranderen
- 24 Maart** Oorsprong ervaren van inspiraties en bewegingen
Leer het lichaam om onbeweeglijk te blijven
Aspiratie en acceptatie van de allerhoogste wil in de cellen
Cellen ervaren transitie
Fysieke yoga
- 21 Augustus** Overdracht van vermogen
Organisatie van het materiële denkvermogen
Nieuwe manier van perceptie
Organisatie van het materiële denkvermogen

Fysiek denkvermogen en materieel, cellulair denkvermogen
Kritische periode gedurende overdracht van vermogen

27 November Trekken aan het Supramentale

Het vitale en de Waarheid
Visie van de mensheid en de nieuwe creatie
Inspanning van transformatie gereduceerd tot klein aantal
Mensheid onder de supramentale invloed
Periode van pijnlijke transitie
Ongeduld om de mensheid “voor te bereiden” is verdwenen
Superieure mensheid met een menselijke harmonie
Geen stress voor premature transformatie
Seks, voedsel en wezens van transitie
Het lichaam is niet klaar om te bestaan zonder voedsel
Ieder is, wat hij moet zijn

1966

22 Januari Ervaring van leven als uitdrukking van keuze
Onwerkelijkheid van noodzaak en fataliteit
Illusie van het leven
Vermogen om omstandigheden te wijzigen
Transitie naar bewust functioneren van het lichaam
Gewoonten van duizenden jaren om te veranderen
Handelen op moeilijkheden van de wereld

18 Mei LSD ervaringen
Subjectiviteit van vitale beelden
Relatie van de mens met andere werelden en wezens
De mens: potentiële meester van alle staten

De mens en de goden
De Allerhoogste is de ene werkelijkheid

28 September Lijden trekt de Materie uit de inertie
Intensiverende aspiratie van de cellen
Waar gebruik van denken
Goddelijke compassie
Lijden, voortgang en transformerende actie
De inhoud van Ananda

30 September Referenties naar fysieke transformatie: een brief van Sri Aurobindo
Overgang van mens naar nieuw fysiek wezen
Transformatie niet geïsoleerd van de wereld
Veiligheid van de nieuwe wezens
Spontane onsterfelijkheid niet mogelijk voor het heden

1967

11 Januari Zonder ego, gevoel van belediging onmogelijk
Fysieke reactie op verwonding
Ego als een onpersoonlijke entiteit
Moeder en de handelingen van anderen
De Heer lacht

21 Januari De cellen worden bewust
Perceptie van ware Materie
Het fysieke ego vervangen
Het lichaam biedt niet langer weerstand

4 Maart Nadering tot transformatie

7 Maart	Dood Na de dood: contact met het fysieke leven
24 Mei	Definiëren van het Goddelijke Definiëren van God
24 Juni	Transitie naar een lichaam, dat bewogen wordt door goddelijke Aanwezigheid en Bewustzijn Transformatie van de mens, of een nieuw wezen? Tussenliggende wezens Gewicht van gewoonten, pessimisme, de aardeatmosfeer De strijd, gevochten in het lichaam Materiële besmetting
26 Augustus	Het “goede” en het Ware, de Waarheid. Realisatie van de allerhoogste visie in de gemengde materiële wereld De visie van de mens is onvolledig Progressieve manifestatie Lijden: voortgang in de aanwezigheid van het Onbewuste Voortgang in vreugde en harmonie
30 Augustus	Ervaring op een plaats, waar materieel leven gereorganiseerd wordt Vertaling en geheugen van subtiele ervaringen Krankzinnigheid en onoprechtheid Materie veranderen De condities voor transformatie
15 November	Materie zoals het is en goddelijk bestaan Het onbewuste moet bewust worden op een goddelijke manier

Te snelle manifestatie zal de aarde oplossen
Dit instrument, gemaakt om te realiseren, niet om te openbaren
Niet stoppen om het verhaal te vertellen
Nieuwe Christussen, Kalkis, Supermensen
Aspiratie in het centrale bewustzijn van het lichaam
Cellen, die leven in eeuwigheid voelen
Het duistere werk

22 November

Gebed van de cellen van het lichaam
Nu wil het lichaam deelnemen
Wat in een enkel lichaam gedaan wordt, kan in alle lichamen
gedaan worden
Bewustzijn ontwaken in de cellen
Een lichamelijk bewustzijn, onafhankelijk van het vitale en
mentale
Her fysieke (materiële) denkvermogen omgevormd
Het denkvermogen en het vitale teruggetrokken
Het lichaam moet de basis worden voor goddelijk leven
De verandering in het bewustzijn is ver weg van uitwendige
manifestatie
Materiële celen moeten bewustzijn ontvangen en manifesteren
Stadia in transformatie
Het supermenselijke wezen kan onopgemerkt voorbijkomen
Artiesten en musici: onafhankelijk lichaamsbewustzijn
Het lichaam verlangt
Het lichaam omgebouwd tot een bewust wezen
Het lichaam heeft direct contact zonder enige intermediair
Vermogen om ervaring over te brengen op andere lichamen
Conversatie tussen de cellen

29 November

Het gevoel om een andere persoon te zijn bij iedere Darshan
Een enkel bewustzijn kan zich manifesteren in twee lichamen

Vele wezens, krachten, persoonlijkheden, manifesteren zich door dit lichaam

Darshan van 24 November

30 December Bestuur van het lichaam: intelligentie vervangen door spiritueel bewustzijn
Wetten van de natuur hebben hun despotisme verloren

1968

13 Maart Alleen Dat bestaat
In het materiële bewustzijn brengt kennis vermogen
Het “waarom” van lijden en kwaad
De persoon

16 Maart Creatie van equilibrium
Scheidingen
Fusies van tegengestelden
Realisatie, waarvoor het universum gecreëerd is
Broosheid van en eeuwigheid van de vorm

22 Augustus Mensen zien

28 Augustus Opmars van een nieuwe schepping
Visioenen van de toekomstige wereld
Vragen door het lichaam over Materie
Cellen wensen contact met het ware wezen
Penetratie van supramentale krachten in het lichaam
Het mentale en vitale: voorbijgaande instrumenten om de Materie te slijpen
Perceptie van ziel toestanden
Meest prachtige uren, die men kan hebben op aarde

Visioen van tempels met levende godheden
Het lichaam ervaart alle toestanden van bewustzijn

25 September Zelfdeceptie in goed vertrouwen
Het psychische wezen kan niet misleiden, maar mist mentale precisie
Ieder handelt volgens zijn eigen beperkte bewustzijn
Probleem van identificatie met de Allerhoogste
Het supramentale wezen, essentieel verschillend
Direct contact van het psychische wezen met de substantie van het lichaam
Waardering van vibraties
Mentale precisie, vitale intensiteiten en het Supramentale

23 November Alles doordrongen door de goddelijke aanwezigheid
Geen nieuwe religies
Scheiding
“Ik heb alle verschrikkingen van de schepping doorleeft”
Het fysieke feit veranderen
De Aanwezigheid concentreren bij het zien van mensen
Notie van “neerdaling”
Er is niets anders dan de Heer

27 November De kennis van het lichaam door bewustzijn
Overgave van het lichaam
Wat heeft de scheiding veroorzaakt?
Lijden en Ananda

21 December Denkvermogen en vitale geëlimineerd
Het lichaam aan zichzelf overgelaten
Snelle omkering van het bewustzijn in het lichaam

Kan één lichaam alleen getransformeerd worden
Tijd, nodig voor collectieve verandering
Mogelijkheid van een plotselinge verandering
Fragiliteit, tegelijkertijd met gevoel van eeuwigheid
Prachtige momenten, uren van lijden

1969

- 1 Januari** Supermens bewustzijn
- 4 Januari** Supermens bewustzijn: glimlachend, welwillend
- 8 Januari** Supermens bewustzijn geïdentificeerd
- 18 Januari** Supermens bewustzijn: een mentor en beschermend vermogen
- 15 Februari** Supermens bewustzijn: een mentor van het lichaam
Supermens bewustzijn: geen halve maatregelen
- 22 Februari** De immobiliteit van het Onbewuste
- 17 Mei** Individualiteit en scheiding
Het lichaam ervaart alle toestanden van bewustzijn
De volgende stap van schepping: terugkeer naar het Ware Bewustzijn
Toestand van automatisch een zijn met het Allerhoogste Bewustzijn
- 24 Mei** Het lichaam weet, dat de dood geen ontsnapping is
Het “waarom” van lijden
Volmaakte aanvaarding

- 28 Mei** De enige oplossing: direct contact van het fysieke met de Allerhoogste
Het lichaam heeft haar positie ingenomen
- 31 Mei** Auroville
Verwarring in de wereld
Het lichaam, dat de misère van de wereld ervaart
Misère van de wereld: voorbij de Boeddhistische oplossing
De aarde is in deze onrealistische Valsheid
Hel: een beeld van deze toestand van bewustzijn
Ontsnapping is niets waard: de oplossing is hier
Valsheid, geconcentreerd op aarde
Ervaring van de onwerkelijkheid van het leven
Glorieus lichaam
- 4 Juni** Glorieus lichaam
- 16 Augustus** De verwarring is hier om ons te onderwijzen
De exacte aanwijzing van wat te doen
- 1 Oktober** Constantheid van het fysieke
- 18 Oktober** Het lichaam ook gewend aan het denkvermogen gehoorzamen
“Mijn denkvermogen is weggestuurd”
De passiviteit van het lichaam is nodig om de kracht te ontvangen
Bewuste immobiliteit
Inertie en schepping
Immobiliteit met een intense aspiratie
De supramentale vibratie

Het hoe en waarom begrijpen van de schepping
Bewustzijn van onsterfelijkheid in het lichaam

- 19 November** Het hoe en waarom van de schepping
Eenheid en tegengestelden
Scheiding en evolutie
Een heldere visie: alles heeft zijn plaats
Tijd en equilibrium
Eenheid = vermogen en de rest gecombineerd
Het individuele centrum van perceptie
Het supramentale bewustzijn
Supramentaal bewustzijn: moet verschijningen geleidelijk veranderen
Genade handelt zo, dat alles zo snel kan gaan als mogelijk
Supramentaal bewustzijn: perceptie van perfectie op ieder moment
Supramentaal bewustzijn: de Waarheid legt zichzelf op zonder druk
De ervaring van het lichaam van supramentaal bewustzijn
- 10 December** Conditie hangt af van toestand van bewustzijn
De mens moet zichzelf vervolmaken zonder op anderen te wachten
- 13 December** Aforismen van Sri Aurobindo
Onderdrukking
Idee van goed en slecht voorkomt opoffering
Brieven schrijven, gedictieerd door het Bewustzijn
Het ego moet verdwijnen
De mensheid houdt vast om te klimmen
- 27 December** Alles komt om je voorwaarts te laten gaan

Fysieke ervaring, onzekere bron van kennis
Non-interventie in het werk van de Heer
Conditie verandert met houding van bewustzijn
Aanwezigheid van dood en onsterfelijkheid
Het lichaam moet bereid zijn om de impact van ervaring te dragen

1970

- 31 Januari** Alles is beslist
Overblijfselen van Valsheid oorzaak van alle ziekelijkheid
Bewustzijn van totaliteit en kleinste detail
De ervaring van het lichaam van dood zonder sterven
Overgang van autoriteit in het lichaam en in naties
Individueel, sensitiever omdat tijd van transitie nadert
- 14 maart** De aforismen van Sri Aurobindo
De Actie van het nieuwe bewustzijn
Mentale constructie maakt, dat je voorbijgaat aan de waarheid
Het lichaam is waarlijk veranderd
Overgang van autoriteit: transitie is soms pijnlijk
Fysiek determinisme niet langer onvermijdelijk
Het werk van Sri Aurobindo in het subtiel fysieke
Verandering is gedaan; details, die uitgewerkt moeten worden
Victorie van het supermens bewustzijn
Gevecht in dit lichaam
- 20 Mei** Het denkvermogen is de grootste moeilijkheid
- 27 Juni** Mentale expressie van ervaring niet adequaat
Verandering van houding verandert lijden in zaligheid

- Verklaring van ervaring niet adequaat
- 1 Juli** Het psychische wezen zal materialiseren als supramentaal wezen
Alleen wat niet in overeenstemming is met de Waarheid zal vernietigd worden
- 5 Augustus** Het Bewustzijn, dat werkt voor oprechtheid
Het lichaam wil naar school gaan
Relaties met anderen
Lichaam zonder besef van persoonlijke beperking
Nieuwe organisatie van het lichaam
- 1971**
- 11 Januari** Fysiek zicht en gehoor vervangen door identificatie door bewustzijn
- 16 Januari** Ervaring gedurende verlamming van been
“Ik ben erg veranderd”
Iets in de fysieke wereld nog niet geopend voor de goddelijke vibratie
Materie wordt voorbereid om te ontvangen
- 3 Maart** Nieuwe manier van zien en horen
Strijd tegen mensen, die hier komen om comfortabel te zijn
- 1 Mei** Wereld in beroering: men moet er boven stijgen
Vind het Goddelijke in de wereld, zoals zij is
- 22 Mei** Mogelijkheid van succes
Om een heldere zender te zijn
Catastrofe of ware victorie

Pessimisme is het wapen van de demon
Beslissende victorie over tegenwerkende krachten

- 9 Juni** Opmars van Valsheid
Het lichaam weet, dat zij alleen door het Goddelijke bestaat
De tijd van het ego is voorbij
- 17 Juli** Wanneer de Allerhoogste Valsheid zou vernietigen, zou er geen wereld meer zijn
Ijdelheid, deceptie
Houd vast aan het Goddelijke
Het lichaam weet, wat gaat gebeuren
Universalisatie van het lichaam
- 21 Juli** “Ik begin te weten, wat gaat gebeuren”
Menselijk bewustzijn deformeert goddelijke Actie
Overgang van dit leven naar dat Leven
- 28 Augustus** Manieren om de wereld te zien
Nestel in het Goddelijke
Een droom, die een Werkelijkheid sluiert
- 1 September** Alleen te bestaan door het Goddelijke
Het omgevormde fysieke zal solide zijn
Een fysiek te creëren dat in staat is om het vermogen te dragen
De verschijning zal het laatste zijn om te veranderen
Wat weigert te ontvangen, moet wegvallen
- 29 September** Ziekte is een valsheid

- 16 Oktober** De conditie van het lichaam hangt af van hoe het verbonden is met het Goddelijke
Wordt bewust, dat alles goddelijk is
- 30 Oktober** Een bewustzijn, tegelijkertijd individueel en globaal
Bewustzijn helder; kan het lichaam volgen?
- 17 November** Bewustzijn niet langer een punt, maar in alle dingen
- 18 December** Fysiek (lichaams-) denkvermogen wordt omgezet
“Ik ben een andere persoon geworden”
Het psychische wezen en de overgang
Het lichaam heeft zichzelf volledig gegeven
Nieuwe manier van zien en horen
Overgave en vertrouwen
Men kan leven, sterven of eeuwig leven
- 22 December** Fysiek (lichaams-) denkvermogen en het Supramentale
Introduceer vertrouwen in het onderbewuste
- 25 December** Wij creëren moeilijkheden
Dingen veranderen fysiek volgens de attitude
Alles is een fenomeen van bewustzijn
Het Goddelijke Bewustzijn
Doel van de schepping
- 1972**
- 9 Februari** Verenigd en niet verenigd bewustzijn
- 26 Februari** Het fysieke (lichaams-) denkvermogen

Omsloten door het Goddelijke

8 Maart

Een druk voor vooruitgang

Het egoïsme van Materie

Het lichaam nooit stabiel, tenzij waarlijk verbonden met het Goddelijke

Neem de juiste attitude en het is gedaan

Weerstand van het onderbewuste

24 Maart

“Ik had helemaal een nieuw lichaam”

25 Maart

Het nieuwe lichaam van de Moeder

2 April

“Wij zijn hier om de weg te bereiden voor de nieuwe schepping”

“Ik ben niet oud”

Heldhaftigheid

“Vertel jouw ego: ‘jouw uur is voorbij.’ “

12 April

Menselijke stupiditeit

Weerstand van het onderbewuste

Bewust te zijn van het Goddelijke gaat overal aan voorbij

Een kind te zijn, dat op het denkvermogen zit en speelt

6 Mei

Wat goed is, wordt beter; wat slecht is, wordt slechter

Waarden zijn geïntensifieerd

De hele schepping moet niets anders wensen dan het Goddelijke

Vermogen van het Supramentale

Waarlijk een nieuwe wereld

De heerschappij van het ego moet beëindigd worden

Neerdaling van de Supramentale wereld

- 30 Augustus** Bewustzijn vervangt het denken
De ware houding en de imbeciliteit van materie
“Wat Gij wilt” – enige toevlucht
- 25 Oktober** Onderbewuste tegenstellingen komen omhoog
Het Goddelijke vergeten betekent onmiddellijk catastrofe
Het Goddelijke moet het strijden doen
Een beeld om iemand attentie vast te zetten
- 4 November** De schoonheid, klaar voor ons
Nestel binnen het Goddelijke
- 8 November** Het supramentale bewustzijn
Activiteit in volmaakte vrede
- 20 December** Sri Aurobindo
- 30 December** Twee extremen tegelijkertijd
Het lichaam heeft een gebed
- 1973**
- 7 Februari** Alleen een oplossing voor Valsheid
- 10 Maart** “Wat Gij wilt”

Notities Onderweg

7 October 1964

Dingen zijn duidelijk ten goede gekeerd, niet vanuit het gewone gezichtspunt, maar vanuit het hogere. Toch zijn de materiële consequenties er nog --- alle moeilijkheden zijn alsof verergerd. Alleen het vermogen van bewustzijn is groter --- helderder, preciezer, en ook de actie op hen, die van goede wil zijn; zij maken een nogal aanzienlijk progressie. Maar de materiële moeilijkheden zijn alsof verergerd, zagezegd, het is...om te zien of we de test kunnen doorstaan!

Zo is het.

Het is niet lang (sinds gisteren), iets is opgehelderd in de atmosfeer. Maar de weg is nog lang --- lang, lang. Ik voel, dat het erg lang is. Men moet uithouden --- boven alles vasthouden, dat is de indruk --- men moet uithoudingsvermogen hebben. Deze zijn de twee absoluut onmisbare dingen: uithoudingsvermogen en een vertrouwen, dat niets kan ondermijnen, zelfs een klaarblijkelijk volledige negatie, zelfs als je lijdt, zelfs als je miserabel bent (ik bedoel te zeggen, in het lichaam), zelfs als je moe bent --- door te zetten. Vast te houden en door te zetten – vol te houden. Dat is het.

Maar zoals men mij heeft verteld, ik bedoel door mensen, die naar de radio luisteren, de kranten lezen (alle dingen, die ik niet doe), lijkt de hele wereld een actie te ondergaan... die voor het moment verstorend is. Het lijkt dat het aantal van de “ogenschijnlijke gekken” aanzienlijk toeneemt. In Amerika, bijvoorbeeld, lijkt de hele jeugd een soort curieuze brainwave opgenomen te hebben, die verontrustend zou zijn voor redelijke mensen, maar die zeker een indicatie is, dat er een ongebruikelijke kracht aan het werk is. Het is een opbreken van alle gewoonten en alle regels --- het is goed. Voor het moment is het nogal “vreemd”, maar het is noodzakelijk.

Is de ware houding, op dit moment, niet om te proberen zo transparant mogelijk te zijn?

Transparant, ontvankelijk voor de nieuwe kracht.

Ik vraag het mezelf af, omdat er de indruk is, dat deze transparantie transparant is, maar het is iets als een nietsheid, een nietsheid, die vol is; het is niettemin nietsheid, men weet het niet. Men weet niet of het een soort hogere tamas is, of

Boven alles vol vertrouwen zijn. De grote moeilijkheid in Materie is, dat het materiële bewustzijn, (zagezegd, het denkvermogen in Materie) gevormd is onder de druk van moeilijkheden --- moeilijkheden, obstakels, lijden, strijd. Zij is, zagezegd, “uitgewerkt” door deze dingen en dat heeft een stempel op haar achtergelaten, bijna van pessimisme, verslagenheid, die zeker het grootste obstakel is.

Hier ben ik mij van bewust in mijn eigen werk. Het meest materiële bewustzijn, het meest materiële denkvermogen, is er aan gewend om te handelen, om een inspanning te doen, om vooruit te gaan door zweepslagen; anders is het *tamas*. En dan, zover als zij het zich voorstelt, stelt zij zich altijd moeilijkheid voor, altijd het obstakel of altijd de oppositie en dat vertraagt de beweging verschrikkelijk.

Zeer concrete, zeer waarneembare en *vaak herhaalde* ervaringen zijn nodig om haar te overtuigen, dat achter al haar moeilijkheden er een Genade is, achter al haar mislukkingen is er de Victorie, achter al haar pijn, haar lijden, haar tegenstellingen, is er Ananda. Van alle inspanningen moet deze het vaakst herhaald worden; de hele tijd ben je verplicht om een pessimisme, een twijfel, of een voorstelling die helemaal verslagenheid is, te stoppen of te verwijderen, te converteren.

Ik spreek exclusief over het materiële bewustzijn.

Natuurlijk maakt, wanneer iets naar beneden komt van boven, wel..... een crash, zo (*Moeder maakt een gebaar van afvlakken*), dan is alles stil, alles stopt en wacht. Maar....ik begrijp goed, waarom de Waarheid, het Waarheidsbewustzijn zichzelf niet constanter uitdrukt, omdat het verschil tussen haar Vermogen en het vermogen van Materie zo groot is, dat het vermogen van Materie als het ware vernietigd wordt --- maar dat betekent dan geen transformatie, dat betekent verplettering. Dat waren ze gewoon om te doen in oeroude tijden --- zij verpletterden dit hele materiële bewustzijn onder het gewicht van een Vermogen, dat niets kan bestrijden, dat niets kan weerstaan. En dan had men de impressie: "Alstublieft! Het is gedaan." Maar het is niet gedaan, helemaal niet! --- want de rest, beneden, bleef als tevoren, zonder verandering.

Nu heeft zij de volle mogelijkheid gekregen om te veranderen; wel, daarvoor moet je haar het volle spel toestaan en geen Vermogen opleggen, dat haar verplettert --- dit begrijp ik erg goed. Maar dit bewustzijn heeft de obstinaatheid van de imbeciel. Hoeveel keer is er, gedurende een lijden, bijvoorbeeld, wanneer het lijden er acuut is en men de indruk heeft, dat het ondraaglijk gaat worden, er een kleine innerlijke beweging is (binnen de cellen) van Roepen --- de cellen zenden hun S.O.S. --- alles stopt, het lijden verdwijnt, en vaak (nu meer en meer) wordt het vervangen door een gevoel van zalig welzijn; maar juist de eerste reactie van dit imbeciele materiële bewustzijn is: "Ah! We zullen zien, hoe lang dat gaat duren", en natuurlijk vernietigt zij door deze beweging alles --- men moet helemaal opnieuw beginnen.

Ik geloof, dat, om het effect duurzaam te maken, --- geen wonderbaarlijk effect dat komt, verbijsterd en weggaat --- het werkelijk het effect van een *transformatie* moet zijn. Men moet erg, erg geduldig zijn --- we moeten omgaan met een erg langzaam, erg zwaar, erg obstinaat bewustzijn, dat niet in staat is om snel vooruit te gaan, dat vasthoudt aan wat zij heeft, aan wat voor haar verschenen is als waarheid; zelfs als het een nogal kleine waarheid is, houdt zij zich daaraan vast en wil niet bewegen. Om dat dan te genezen, moet men erg veel geduld hebben --- veel geduld.

Het is helemaal volhouden, doorzetten, doorzetten.

Sri Aurobindo heeft dit vele keren in veel verschillende vormen gezegd: Zet door en je zal veroveren.... verdraag --- verdraag en je zal overwinnen.

Triomf komt voor de grootste doorzetter.

Zo dan lijkt dat de les te zijn voor deze conglomeraten hier (*Moeder wijst op haar lichaam*) --- lichamen verschijnen aan mij eenvoudig als conglomeraten en zolang er een wil achter is om ze om een of andere reden samen te houden, blijven ze samen.... In de laatste dagen, gisteren of de dag ervoor, was er deze ervaring: een soort volledig gedecentraliseerd bewustzijn (ik spreek *altijd* over het fysieke bewustzijn, helemaal niet over het hogere bewustzijn), een gedecentraliseerd bewustzijn, dat toevallig hier was, daar, daar, in dit lichaam, in dat lichaam (in wat

mensen “deze persoon” en “die persoon” noemen, maar deze notie bestaat niet veel meer), toen was er een soort interventie van een universeel bewustzijn met betrekking tot de cellen, alsof zij deze cellen vroeg om welke reden zij deze combinatie wilden houden, wanneer men het zo kan noemen, of dat conglomeraat. Inderdaad werd hen het begrip bijgebracht, of het gevoel van de moeilijkheden, die komen van het aantal jaren, de slijtage, de uitwendige moeilijkheden, opgeteld, alle achteruitgang, veroorzaakt door frictie en gebruik --- maar dat leek voor hen nogal onbelangrijk. Het antwoord was nogal interessant in de zin, dat zij niet veel belang leken te hechten aan iets anders dan *de capaciteit om in bewust contact te blijven met de hogere Kracht*. Het was als een aspiratie (niet geformuleerd in woorden, natuurlijk), dat in het Nederlands “een verlangen”, “uitkijken” naar dit contact met de goddelijke Kracht, de Kracht van Harmony, de Kracht van Waarheid, de Kracht van Liefde wordt genoemd. En daarom stellen zij de huidige combinatie op prijs.

Het is alles bij elkaar een ander gezichtspunt.

Ik druk het uit met de woorden van het denkvermogen, want er is geen andere manier, maar het was eerder in het domein van de gewaarwording dan iets anders. En het was erg helder --- het was erg helder en zeer continue, er waren geen fluctuaties. Op dat moment kwam dit universele bewustzijn tussenbeide, terwijl zij zei, “Daar! – de obstakels”, en deze obstakels werden duidelijk gezien (dit soort pessimisme van het denkvermogen --- een vormloos denkvermogen, dat op het punt staat om geboren te worden en zichzelf te organiseren in de cellen), maar de cellen zelf gaven er niets om; het leek voor hen een soort ziekte (het woord deformeert, maar zij hadden de impressie als van een ongeluk of een onvermijdelijke ziekte of iets dat *geen* normaal deel vormde van hun ontwikkeling en dat aan hen opgelegd werd). Toen, *op dat moment*, werd er een soort *lager* vermogen geboren om op deze dingen te handelen (dit fysieke denkvermogen); dat heeft een *materieel* vermogen gegeven om zichzelf ervan te scheiden en het te weigeren. En hierna was er een ommekeer, waarover ik zojuist gesproken heb, de ommekeer in de omstandigheden als een geheel, alsof iets werkelijk beslissend gebeurd was. Er was zoiets als vertrouwde vreugde: “Ah! We zijn vrij van deze nachtmerrie.”

En tegelijkertijd, een bevrijding --- een fysieke bevrijding, alsof de lucht gemakkelijker te ademen was --- ja, een beetje, alsof men opgesloten was in een schelp --- een verstikkende schelp --- en dat... in ieder geval een opening van binnen gemaakt was. En je ademt. Ik weet niet, of het meer dan dat is, maar het is alsof er een kloof gemaakt was, een opening, en je ademt.

En het was helemaal een materiële, cellulaire actie.

Maar terwijl je neerdaalt in dat domein, het domein van de cellen, zelfs juist van de constitutie van de cellen, lijkt het hoe minder zwaar te zijn! Dit soort zwaarte van Materie verdwijnt --- het begint weer vloeiend te zijn, levendig. Dit zou neigen te bewijzen, dat de zwaarte, dikte, inertie, immobiliteit, iets *toegevoegd* is, het is geen kwaliteit, die essentieel is aan... het is de valse Materie, dat, wat we denken en voelen, maar niet Materie zelf, zoals het is. Dit werd duidelijk gevoeld.

(Stilte)

Het beste, dat men kan doen, is om geen kant te kiezen, geen vooropgestelde ideeën te hebben of principes. Oh! De morele principes, de set gedragsregels, wat men moet doen en wat men niet moet doen en de vooropgestelde ideeën van het morele gezichtspunt, van het gezichtspunt van vooruitgang, en alle sociale en mentale conventies... geen erger obstakel dan dat. Er zijn mensen, ik ken mensen, die decennia verloren hebben om *een* zodanige mentale constructie te boven te komen!... Wanneer men zo kan zijn, open --- werkelijk open in een eenvoud, wel, de eenvoud, die weet, dat zij onwetend is --- zo (*opwaarts gebaar, van zelf-loslating*), klaar om te ontvangen, wat dan ook komt. Dan kan iets gebeuren.

En natuurlijk, de dorst naar vooruitgang, de dorst naar kennis, de dorst naar transformatie en, bovenal, de dorst naar Liefde en Waarheid --- wanneer men dat houdt, gaat men sneller. Waarlijk een dorst, een behoefte, een behoefte.

De hele rest is niet van belang; aan *dat* heeft men behoefte.

Vasthouden aan iets, dat men gelooft, dat men kent, vasthouden aan iets, dat men voelt, vasthouden aan iets, waar men van houdt, vasthouden aan iemands gewoonten, vasthouden aan iemands zogenaamde behoeften, vasthouden aan de wereld, zoals zij is, bind je. Je moet dat alles tenietdoen, het ene na het andere. Doe alle banden teniet. En het is duizend keer gezegd en mensen blijven hetzelfde doen.... Zelfs zij, die het meest welsprekend zijn en het preken aan anderen, houden v-a-s-t --- zij houden vast aan hun manier van zien, hun manier van voelen, hun gewoonte van vooruitgang, die voor hen de enige lijkt.

Geen bindingen meer --- vrij, vrij. Altijd klaar om alles te veranderen, behalve een ding: te streven, deze dorst.

Ik begrijp goed, dat er mensen zijn, die niet houden van het idee van een "Goddelijk", want het wordt onmiddellijk vermengd met al die Europese en Westerse opvattingen (die verschrikkelijk zijn) en dan compliceert dat hun leven iets --- maar je hebt dat niet nodig! --- het "iets" heeft men nodig, men heeft de Liefde nodig, men heeft de Waarheid nodig, men heeft de allerhoogste Perfectie nodig --- en dat is alles. De formuleringen... hoe minder formuleringen er zijn, hoe beter. Maar dat: een behoefte, die *Het* alleen kan bevredigen --- niets anders, geen halve maatregelen, alleen dat. En dan, ga je!... Jouw weg zal jouw weg zijn, dat is van geen belang --- welke weg ook, het maakt niet uit, het maakt niet uit; zelfs de extravagaties van de moderne Amerikaanse jeugd kan een weg zijn; dat heeft geen belang.

Zoals Sri Aurobindo zegt: "Wanneer je God niet van je kan laten houden, laat Hem met je vechten. Wanneer Hij je de omarming niet geeft van de geliefde, dwing Hem je de omarming te geven van de worstelaar."¹ Want Hij is er zeker van je te veroveren.

¹ *Thoughts and Aphorisms*, Cent. Vol. 17, p. 130.

12 Januari 1965

Het geheel is om vol te houden. En om vol te houden, heb ik alleen een manier gevonden; het is deze Kalmte, de innerlijke kalmte --- een kalmte, die steeds meer... (hoe het te zeggen?) volledig moet worden, omdat de strijd meer materieel is.

Er is gedurende enige tijd in het verleden (in het bijzonder sinds de eerste Januari) een soort bombardement geweest van tegenwerkende krachten --- een furie, weet je. Dan moet je blijven zoals dit (*Moeder wordt immobiel zoals een standbeeld*), dat is alles. En wanneer je fysiek door elkaar geschud bent, moet je niet teveel van het lichaam vragen, je moet het een groot deel gelijkmoedigheid geven, een groot deel rust.

De moeilijkheid is, dat ik zeer geabsorbeerd ben door de conditie van dit lichaam, het neemt veel van mijn bewustzijn weg --- het fysieke denkvermogen, bijvoorbeeld, neemt mij volledig in.

Ja, ik ken het erg goed. Maar dat is altijd de moeilijkheid, de moeilijkheid van iedereen. Daarom vertelden ze je in het verleden, "Ga weg! Laat het alleen om verder te stuntelen --- ga weg." Maar we hebben geen recht om dat te doen, het is tegengesteld aan ons werk. En je weet, je kan zeer goed een bijna absolute vrijheid bereiken met betrekking tot je lichaam, zo goed, dat je haast niets kan voelen, helemaal niets. Maar ik heb zelfs niet langer het recht om mezelf uit te laten treden, stel je voor! Zelfs, wanneer ik nogal onwel ben of dingen nogal moeilijk zijn of zelfs wanneer ik beetje stil gelaten ben, zogezegd, s 'nachts en ik tegen mezelf zeg, "Oh, om naar mijn zaligheid te gaan"--- het is niet toegestaan. Ik ben daar gebonden (*Moeder raakt haar lichaam aan*). Daar, daar moet het gerealiseerd worden.

Daar is het voor.

Alleen zo nu en dan komt, voor een precieze actie (het komt soms als een lichtflits, soms alleen gedurende enkele minuten), het grote Vermogen, dat er eerst was, dat constant gevoeld placht te worden, binnen stromen, doet zijn werk, gaat dan weg. Maar nooit aan dit lichaam. Hij doet nooit wat voor dit lichaam --- het is geen hogere interventie, dat het zal veranderen, het is... van vanbinnen.

Hetzelfde gebeurt met jou, het gebeurt met iedereen, die het werk doet, en dat is de moeilijkheid. Daarom vertel ik je: "Het maakt niet uit, maak je geen zorgen, wanneer je bezig ben met je lichaam; probeer er alleen van te *profiteren* --- profiteer door deze preoccupatie --- om er de Vrede in te brengen, de Vrede." Het was altijd alsof ik je omhulde met een cocon van Vrede. En dan, als je precies in dat denkvermogen, dat vibreert, de hele tijd beroert, waarlijk als een aap, het kon brengen, als je het daar kon brengen... het is een Vrede, die *direct* handelt in deze materiële vibratie --- een Vrede, waarin alles tot rust komt.

Denk niet, denk niet om te proberen dit fysieke denkvermogen te transformeren of het te verstillen of het te vernietigen; dat alles is nog steeds activiteit. Laat het eenvoudig doorgaan, maar... breng de Vrede, voel de Vrede, leef de Vrede, ken de Vrede --- de Vrede, de Vrede.

Dat is het enige.

24 Maart 1965

S had nogal een slechte droom. Zij kwam naar een huis, waarover iemand de wacht moest houden, en niemand had het gedaan; vijanden waren naar binnen gegaan. S ging het huis binnen, vond een kamer en Sri Aurobindo was daar met een wond in zijn voet; hij kreunde. Hij was gewond door de vijanden, die toegestaan waren om het huis binnen te gaan. Toen zij zag, dat Sri Aurobindo gewond was, rende zij, rende om naar U te zoeken.

Het is misschien eenvoudig een beeld van wat gebeurde op 11 Februari.²

De voet betekent iets fysieks.

Ik geloof, dat het dat is, het is alleen een symbolisch beeld van wat gebeurde.

Is het niet iets, dat gaat gebeuren?

Waarschuwend? Nee.

De voet betekent zijn fysieke actie door sommige mensen of door de Ashram of door mij.

Ik denk niet, dat het serieus is. Het is het beeld van wat gebeurde en het werd ergens opgeslagen.

(Stilte)

Het is een nogal curieuze ontwikkeling. Gedurende enige voorbije tijd, maar op een meer en meer precieze manier, voel ik, wanneer ik iets hoor of iets wordt me voorgelezen, of wanneer ik muziek hoor of iemand me iets vertelt, het onmiddellijk: de oorsprong van de activiteit of het niveau, waarop het gebeurt of de oorsprong van de aspiratie wordt automatisch gegeven door een vibratie in een van de centra. En dan, overeenkomstig de kwaliteit van de vibratie, is het ofwel constructief of negatief, en wanneer dat aanraakt, hoe weinig het ook mag zijn, op een geven moment, een domein van Waarheid, is er... (hoe het te zeggen?) een vonk, als het ware, van een vibratie van Ananda. En het denken is absoluut stil, immobiel, niets --- niets (*Moeder opent haar handen omhoog in een gebaar van totale zelfopoffering*). Maar deze perceptie wordt meer en meer precies. En ik weet op deze manier --- ik weet, waar de inspiratie vandaan komt of waar de actie gesitueerd is en de kwaliteit ervan.

En het heeft een precisie! oh! oneindig klein in detail. De eerste keer, dat ik het duidelijk voelde, was, toen ik de muziek hoorde, die gecomponeerd was voor "Het Uur van God"; het was de eerste gebeurtenis en op dat moment wist ik niet, dat het een goed georganiseerd iets was, een soort organisatie van ervaring. Maar nu, na al deze maanden, is dat geregulariseerd en voor mij is het een absoluut zekere indicatie, die niet overeenkomt met enig actief denken, enige actieve wil --- ik ben eenvoudig een oneindig delicate machine voor het ontvangen van vibraties. Zo weet ik, waar dingen vandaan komen. Er is geen denken. Zo kwamen de vibraties van deze droom naar mij toe (*Moeder maakt een neerwaarts gebaar, onder de voeten*); het was in het domein van het onderbewuste. Dus ik wist, dat het een zaak was van

² De Ashram was aangevallen door oproerlingen. Sommige huizen werden geplunderd en in brand gestoken.

opslag.

De andere keer, toen Z me dit artikel voorlas, was het neutraal (*vaag gebaar op midden hoogte*), de hele tijd neutraal, dan plotseling, een vonk van Ananda; dit maakte, dat ik het op prijs stelde. En nu net, toen je deze tekst van Y las, was er een kleine straal licht (*gebaar op de hoogte van de keel*), toen wist ik het. Een plezierige straal licht --- niet van Ananda, maar een plezierig licht, dus wist ik, dat er iets in was.

En er zijn gradaties, om zeker te zijn, bijna een oneindigheid van kwaliteiten.

Dat is de manier, die me gegeven is om de positie van dingen uit te vinden.

En het is nogal, nogal buiten het denken. Alleen *naderhand*, toen je me, bijvoorbeeld, vroeg over de droom, zei ik, "Logisch, omdat de vibratie daar is (*nederwaarts gebaar*), moet het een herinnering zijn." En met een soort zekerheid, omdat... omdat de perceptie helemaal onpersoonlijk is.

Het is een buitengewoon delicaat mechanisme en haar gebied van ontvankelijkheid (*gebaar van gradatie*) bijna oneindig.

Mijn manier van mensen kennen is nu ook zo. Maar gedurende een lange voorbije tijd, wanneer ik een foto zie, bijvoorbeeld, gaat het helemaal niet door het denken; dit zijn geen deducties of intuïties – dat creëert ergens een vibratie. En dan gebeuren ook amusante dingen. Een andere keer gaf men mij een foto van iemand, toen voelde ik het duidelijk; door de plaats, waar het werd aangeraakt, door de antwoordende vibratie, wist ik, dat deze man de gewoonte had van het behandelen van ideeën en de zekerheid bezat van iemand, die onderwijst. Ik vroeg, om het te zien, "Wat doet deze man?" Men vertelde mij, "Hij zit in zaken." Toen zij ik, "Maar hij is niet gemaakt om zaken te doen, hij begrijpt er niets van." En drie minuten nadat het mij verteld was, "Ah, Neem mij niet kwalijk, alstublieft; hij is een professor!" (*Moeder lacht*). Het is zoals dat.

En zo is het voortdurend, voortdurend: de evaluatie van de wereld, de vibraties van de wereld.

Dat is, waarom ik je net vroeg om me je handen te geven. Waarom? Het was alleen om de vibratie te hebben. Wel, ik voelde wat in het Nederlands "een soort saaiheid" genoemd wordt. Ik zei tegen mijzelf: "Hij is niet in orde."

En geen denken, niets, eenvoudig zo (*Moeder blijft nog in een gebaar van opwaartse zelfopoffering*).

Wat is er dan niet goed? (*Moeder lacht*) Ja, dat is het, het is een soort saaiheid.

Ja, ik ben erg verzonken in Materie.

Dat is het.

Het is niet grappig.

Nee, maar kun je er niet uit komen?

Ik word lastig gevallen. En mijn lichaam helpt me ook niet veel.

Ah, nee, het lichaam helpt nooit; nu ben ik er van overtuigd. Je kan tot op zekere hoogte je lichaam helpen --- niet erg veel, maar toch tot op zekere hoogte kun je je lichaam helpen. Maar het lichaam helpt je niet. Haar vibratie is altijd op de grond.

Ja, het is zwaar.

Zonder uitzondering. Zonder uitzondering is het een verlaging en, boven dat alles is het iets, dat je saai maakt, saai --- het vibreert niet.

Het is zwaar.

Maar met deze sadhana, die ik volg, zijn er enkele leidende koorden, die men kan navolgen. Ik heb enige frasen van Sri Aurobindo.... Voor de andere sadhanas had ik de methode: wat hij ook zei was duidelijk; dat liet me de weg zien, men hoefde niet te zoeken. Maar hier heeft hij het niet gedaan; hij heeft het alleen gezegd en heeft van tijd tot tijd enige opmerkingen gemaakt en deze opmerkingen zijn nuttig voor me (ook is er de nacht, wanneer ik hem ontmoet, maar daar wil ik niet teveel op rekenen, want... men wordt te verlangend om dit contact te hebben en dat bederft alles). Er zijn enige opmerkingen, die me zo bijgebleven zijn en zij zijn, ja, zoals leidende koorden; bijvoorbeeld, "Houd vol, houd vol."

Veronderstel dat je ergens pijn hebt; het instinct (het instinct van het lichaam, het instinct van de cellen) is in te krimpen en proberen te weigeren --- dat is het ergste, dat verergert het onveranderbaar. Daarom is het eerste, dat het lichaam geleerd moet worden, is immobiel te blijven, geen reactie te hebben; boven alles geen inkrimpen, zelfs geen beweging van weigering --- een volmaakte immobiliteit. Dat is lichamelijke gelijkmoedigheid.

Een volmaakte immobiliteit.

Na een volmaakte immobiliteit komt de beweging van innerlijke aspiratie (ik spreek altijd over de aspiratie van de cellen --- ik gebruik woorden voor wat geen woorden heeft, maar er is geen andere manier om het uit te drukken), de overgave, zogezegd, de *spontane en totale* acceptatie van de allerhoogste Wil (die men niet kent). Wil de Al-Wil, dat dingen op deze manier of op die manier gaan, zogezegd, naar de desintegratie van enkele elementen of naar...? En er zijn ook, er zijn oneindige schakeringen: er is de overgang tussen twee hoogten (ik spreek over cellulaire realisaties, vergeet dat niet); Ik bedoel dat men een zekere innerlijke houding heeft, een houding van beweging, van leven, en het wordt begrepen, dat, terwijl men overgaat van de ene beweging naar een hogere beweging, er bijna altijd een neerdaling gebeurt en dan een opstijging --- het is een transitie. Duwt de schok, die je ontvangt, je dan naar beneden om je weer op te laten stijgen of duwt het je naar beneden om de oude bewegingen los te laten? --- want er zijn cellulaire manieren van zijn, die zouden moeten verdwijnen om plaats te maken voor andere manieren. Er zijn andere, die neigen weer opwaarts te stijgen met een hogere harmonie en organisatie. Dit is het tweede punt. En men moet wachten en zien, *zonder vooraf te postuleren*, wat het zou moeten zijn. Er is boven alles het verlangen --- het verlangen om op het gemak te zijn, het verlangen om in vrede te zijn, dat alles --- wat absoluut moet ophouden, verdwijnen. Men moet absoluut zonder reactie zijn, zoals dit (*gebaar met palmen open, van bewegingsloze opoffering opwaarts*). En dan komt, wanneer men zo is ("men" betekent de cellen), na een tijd de perceptie van de categorie, waartoe de beweging behoort, en men hoeft alleen te volgen om te zien of het iets is, dat moet verdwijnen en vervangen worden door iets anders (dat niet bekend is op het moment) of het iets is, dat getransformeerd moet worden.

Enzovoort. De hele tijd is het zo.

Dit alles is om je te vertellen, dat het denken absoluut immobiel is; alles gebeurt direct: een zaak van vibratie. Wel, alleen op deze manier kan men weten,

wat men moet doen. Wanneer het door het denkvermogen gaat, speciaal dit fysieke denken, dat absoluut imbeciel is, absoluut, dan kun je niet weten; zo lang het werkt, wordt je altijd geleid om te doen, wat je niet zou moeten doen, om in het bijzonder een slechte reactie te hebben --- de reactie, die de krachten van wanorde en duisternis helpt, in plaats van ze tegen te gaan. En ik spreek niet over ongerustheid, omdat gedurende een zeer lange tijd er geen bezorgdheid geweest is in mijn lichaam --- een lange tijd, vele jaren – maar bezorgdheid is als het verzwelgen van een kop vergif.

Dit wordt fysieke yoga genoemd.

Men moet dat alles te boven komen. En de enige manier om dit te doen: in iedere seconde moeten alle cellen (*gebaar van bewegingsloze opoffering opwaarts*) in een adoratie, in een aspiratie zijn --- een adoratie, een aspiratie, een adoratie... en niets anders. Dan is er na een tijd ook heerlijkheid, die eindigt in een zaligvol vertrouwen. Wanneer dit vertrouwen gevestigd is, zal alles goed zijn. Maar... het is gemakkelijk gezegd, het is veel moeilijker om te doen. Ik ben er alleen op het moment van overtuigd, dat dit de enige manier is, er is geen andere.

21 Augustus 1965

Sinds de 15^e is er een heel werk geweest voor de preparatie van de transformatie. Hoe zou men het kunnen noemen?... een overdracht van vermogen.

De cellen, het hele materiële bewustzijn gehoorzaamde het innerlijke individuele bewustzijn --- het meest vaak het psychische of het mentale (maar het denkvermogen is gedurende lange tijd stil geweest). Maar nu is dit materiële denkvermogen bezig met het organiseren van zichzelf, zoals de andere of eerder zoals alle anderen, zoals het denkvermogen in alle toestanden van zijn.

Het is, als het ware, een verplaatsing van de richtende wil. En daar, materieel, fysiek, is het zoiets als een verrassing; en een behoefte voor identificatie met de nieuwe richting --- dat is een beetje moeilijk. Het is ook moeilijk uit te leggen.... Het is niet meer hetzelfde, dat je laat handelen --- "handelen" betekent alles, bewegen, lopen, wat dan ook. Het is niet meer hetzelfde centrum. En dan, wanneer je probeert je door gewoonte vast te houden aan het oude centrum, oh!, maakt het een grote wanorde en moet je erg voorzichtig zijn om de gewoonte, de oude gewoonte, zichzelf niet te laten uitdrukken, zichzelf niet te laten manifesteren.

Het is moeilijk te zeggen. Het is nog te veel alleen een handeling.

Denken hier, in dit brein, vindt het moeilijk zichzelf aan te passen.

Omdat er gedurende twee dagen (twee dagen continue, bedoel ik) al de hele tijd een aspiratie was: "Hoe zal deze nieuwe wereld zijn, wanneer het hier materieel wordt? Hoe zal deze nieuwe wereld zijn?" En dan plaatst dat me zoveel "van binnen", dat ik.... was, ik was niet ver weg, maar er was een soort dik kleed van nevel tussen mij en de wereld, zoals zij is. Het was zelfs hier vandaag.

(*Stilte*)

Deze morgen, bijvoorbeeld, hadden de cellen van het lichaam, zagezegd, de vorm van het lichaam, verschillende keren, gedurende enige tijd (ik weet niet hoe lang, maar niet erg kort, een kwartier, een half uur, ik weet het niet), de ervaring, dat om samen te blijven of op te lossen, afhangt van een zekere attitude --- een attitude of een wil, iets van zowel wil als attitude. En met de perceptie (soms bijna dubbel tegelijkertijd, de ene, die eerder een herinnering is en de ander een geleefd iets) van wat je laat bewegen, handelen, weten: de oude manier was een herinnering, en de nieuwe, waarin klaarblijkelijk geen reden is om opgelost te worden, tenzij men het kiest --- dat heeft geen betekenis, het is iets, dat zonder betekenis is: waarom opgelost worden?

En wanneer, ten tijde, dat men terugvalt --- het is dat niet precies --- wanneer het oude bewustzijn terugkomt aan de oppervlakte, produceert dat, wanneer men niet voorzichtig is, natuurlijk een flauwte.

Gedurende --- oh! het was lang --- de hele tijd tussen vijf uur en kwart voor zes was het zo.

Dat geeft, *tegelijkertijd*, het gevoel van de onwerkelijkheid van het leven en van een werkelijkheid, die men eeuwig zou kunnen noemen: het gevoel van dood bestaat niet, het betekent niets, het is hoofdzakelijk een keuze. En de verplaatsing,

die geen betekenis heeft, die geen reden heeft om er te zijn, is een fantasie.

En dan is er de oude manier van zien, voelen, waarnemen, erachter, zoals een soort kled --- een kled van nevel, die het contact wollig, onnauwkeurig maakt.

Nu ik het gewone bewustzijn teruggekregen heb, kan ik het uitdrukken; anders zou het moeilijk zijn om uit te drukken. En het contrast of de oppositie is pijnlijk, een lijden; beiden klagen: het oude heeft het gevoel, dat het flauwvalt, en het nieuwe, dat het niet met rust gelaten wordt. Wanneer je in de een of de ander bent, is het goed, maar wanneer de twee samen zijn, is het niet erg plezierig. En er is een soort gevoel van onzekerheid; je weet niet erg goed, waar je bent, of je hier bent of daar; je weet het niet precies.

Maar deze verandering van initiërend vermogen, wanneer men zou kunnen zeggen, deze overgang van vermogen, heeft op mij het effect gehad van een unieke ervaring, van iets, dat nooit eerder plaatsgevonden heeft. Jammer genoeg heeft dat niet lang geduurd. Maar de ervaring heeft een soort zekerheid achtergelaten in het lichaam --- het is minder onzeker voor de toekomst. Het kwam tot haar, alsof ze wilde vertellen: "Het zal zo zijn."

Wanneer dat blijft, is het evident onsterfelijkheid.

Hoe definieer je dit fysieke denkvermogen, dat het object gemaakt was van de overgang van het vermogen?

Het is niet het fysieke denkvermogen. Het is lang geleden, sinds het fysieke denkvermogen veranderd is... Het is het materiële denkvermogen --- zelfs niet het materiële denkvermogen: het is het denkvermogen van *Materie*. Het is de mentale substantie, die bij de Materie zelf hoort, bij de cellen. Dat werd eens de "geest van de vorm" genoemd, toen gezegd werd, dat mummies hun lichaam intact hielden, zolang als de geest van de vorm doorzette.³ Het is dat denkvermogen, dit hele materiële denkvermogen. Het andere, het fysieke denkvermogen, was lang geleden georganiseerd.

Wat is dan het verschil tussen dit materiële denkvermogen en het fysieke denkvermogen?

Het fysieke denkvermogen is het denkvermogen van de fysieke persoonlijkheid, die gevormd is door het lichaam. Het groeit met het lichaam, maar het is niet het denkvermogen van Materie: het is het denkvermogen van het fysieke wezen. Het is, bijvoorbeeld, het fysieke denkvermogen, dat het karakter geeft --- het lichamelijke karakter, het fysieke karakter --- en dat in grote mate gevormd is door atavisme en door educatie. Dit alles wordt het "fysieke denkvermogen" genoemd. Ja, het is het resultaat van atavisme, van educatie en van de formatie van het lichaam; het vormt het fysieke karakter. Er zijn, bijvoorbeeld mensen, die geduldig zijn, mensen, die

³ In haar toespraak van 10 Maart 1951, zei Moeder in connectie met de schending van tombes in Egypte: "In de fysieke vorm is de "geest van de vorm" gevonden en deze geest van de vorm volhardt gedurende een zekere tijd, zelfs, wanneer uitwendig de persoon dood is verklaard. En zolang als de geest van de persoon volhardt, wordt het lichaam niet vernietigd. In het oude Egypte hadden ze die kennis; zij wisten, dat als zij het lichaam op een bepaalde manier voorbereidden, de geest van de vorm het niet zou verlaten en het lichaam niet zou desintegreren.

sterk zijn, enz. --- fysiek bedoel ik, niet voor vitale of mentale redenen, maar zuiver fysiek; je hebt een karakter. Het is het fysieke denkvermogen. En dit is deel van alle integrale yoga; je gaat door de discipline van dit fysieke denkvermogen. Meer dan zestig jaar geleden deed ik het.

Maar is dan, bijvoorbeeld, dit denkvermogen, dat spontaan defaitist is, dat allerlei soorten angst heeft, aannames, altijd het ergste ziet, altijd dezelfde dingen herhaalt, het fysieke denkvermogen of het materiële denkvermogen?

Dat is het meest onbewuste deel van het fysieke denkvermogen en dat is de link, die het fysieke denkvermogen en deze materiële substantie verbindt. Maar het is reeds een georganiseerd denkvermogen, moet je begrijpen. Het is het meest materiële deel, dat het denkvermogen aanraakt... Hoe kan men dit "denkvermogen" noemen? Je kan het niet eens een lichamenlijk denkvermogen noemen --- het is het denkvermogen van de cellen --- het is een cellulair denkvermogen.

Dit cellulaire denkvermogen bestaat in dieren, en zelfs een beetje (een heel klein beetje, als een belofte) aan het beginnen in planten --- zij reageren op een mentale actie. Zij reageren. Zo gauw het Leven manifesteert, is er al een belofte van denkvermogen, van mentale beweging. En in dieren is het duidelijk. Terwijl dit fysieke denkvermogen waarlijk begint te bestaan in de mens. Dit hebben kleine kinderen reeds; zij hebben al een fysiek denkvermogen; twee baby's zijn, zagezegd, niet hetzelfde, hun reacties zijn niet hetzelfde, er is al een verschil. En dit is, boven alles, aan je gegeven met de speciale *vorm* van je lichaam, door atavisme, en dan volledig ontwikkeld door educatie.

Nee, het fysieke denkvermogen moet, zo gauw je een integrale yoga opneemt, onder handen genomen worden; maar dit materiële denkvermogen, het cellulaire, verzeker ik je, is helemaal nieuw, ja, helemaal nieuw.

Het denkvermogen was, zoals een ongecoördineerde substantie, die constant actief was, maar niet georganiseerd. (*Moeder maakt een beweging van voortdurende opwinding*). Dit wordt nu georganiseerd. Dat is belangrijk --- want Sri Aurobindo heeft gezegd, dat het niet te organiseren was en het moest alleen uit het bestaan geworpen worden. En ik had ook dezelfde indruk. Maar wanneer de actie op de cellen voor transformatie constant is, begint dit materiële denkvermogen georganiseerd te worden. Dit is prachtig --- het begint georganiseerd te worden. En terwijl het georganiseerd wordt, leert het *kalm te blijven* --- dat is het meest opmerkelijke! Het leert kalm te worden, stil te zijn en de allerhoogste Kracht toe te staan het werk te doen, zonder tussenkomst.

De grootste moeilijkheid is in de zenuwen, omdat zij zo gewend zijn aan de gewone bewuste wil, dat wanneer zij stopt en de directe Actie van het hoogste gevraagd wordt, zij gek worden, als het ware. De andere dag had ik deze ervaring, die meer dan een uur duurde, en het was moeilijk; maar dit leerde me veel dingen --- veel. En dat alles kan de "overdracht van vermogen" genoemd worden; het eerdere vermogen trekt zich terug; en dan, voordat het lichaam zich aanpast aan het nieuwe vermogen, is er een periode, die kritisch is. Omdat alle cellen in een toestand van voortdurende aspiratie zijn, gaat het relatief snel, maar toch.... de minuten zijn lang.

Maar meer en meer is er een soort zekerheid in de cellen, dat, wat er ook gebeurt, ten opzichte is van deze transformatie en deze overdracht van richtend vermogen. En zelfs op het tijdstip, dat het materieel pijnlijk is (zelfs niet fysiek:

materieel pijnlijk), houden de cellen deze zekerheid. En dan bieden zij weerstand, zij dragen het lijden zonder depressie, zonder op enige manier beïnvloed te worden, met deze zekerheid, dat het is om voor te bereiden voor de transformatie, het proces van de transformatie en van de overdracht van richtend vermogen. Zoals ik zei, is de ervaring in de zenuwen het meest pijnlijk --- natuurlijk, omdat zij de meest gevoelige cellen zijn, degene, die de meest acute gewaarwording hebben. Maar zij hebben een zeer aanzienlijke, zeer spontane, spontaan sterke ontvankelijkheid --- zonder enige inspanning --- voor de harmonieuze fysieke vibratie (die zeer zeldzaam is, maar nog bestaat in sommige individuen). En deze fysieke vibratie, die een fysieke *kracht* genoemd zou kunnen worden, een harmonieuze fysieke vibratie (spontaan harmonieus, zonder de noodzaak van een mentale vibratie, zoals de vibraties van een bloem, bijvoorbeeld; er zijn zodanige fysieke vibraties, die in zichzelf een harmonieuze kracht dragen) --- de zenuwen zijn extreem gevoelig en ontvankelijk voor deze vibratie, die hen onmiddellijk in orde maakt.

Het is erg interessant, het verklaart veel, verklaart veel dingen. Er zal een dag komen, wanneer dit alles verklaard zal worden en op zijn plaats gezet. Het is nog niet de tijd om het te openbaren, maar het is erg interessant.

Ik heb waarlijk de indruk, dat het georganiseerd wordt, het werk is begonnen om georganiseerd te worden.

Natuurlijk moet men zorgvuldig voorkomen om toe te staan, dat een mentale organisatie tussenbeide komt; daarom probeer ik niet teveel uit te leggen; het denkvermogen zou binnenkomen en dan is het dat niet meer.

27 November 1965

Dit gesprek begint met het commentaar van de Moeder op de boodschap, die gedistribueerd werd op de Darshan dag van 24 November.

“Het is zeker een fout om het licht met kracht naar beneden te brengen --- om het naar beneden te trekken. Het Supramentale kan niet bestormd worden. Wanneer de tijd klaar is, zal het uit zichzelf openen --- maar eerst moet er nogal veel gedaan worden en dat moet geduldig en zonder haast gedaan worden.”

Sri Aurobindo

Het is goed voor redelijke mensen. Zij zullen zeggen, “Daar, hij belooft geen wonderen.”

Waarom? Hebben veel mensen de tendens om “naar beneden te trekken”?

Mensen hebben haast, zij willen onmiddellijk de resultaten zien.

En dan geloven zij, dat zij het Supramentale naar beneden trekken --- zij trekken een kleine vitale individualiteit naar beneden, die hen bespot en hen tenslotte laat spelen als een armzalige gek. Dit gebeurt het meest --- negenennegentig keer van de honderd.

Een kleine individualiteit, een vitale entiteit, die het grote spel speelt en een grote show maakt, spelen van licht. Dan is de arme kerel, die “getrokken” heeft, verblind; hij zegt, “Daar, het is het Supramentale, en hij valt in een put.

Alleen, wanneer je het ware Licht hebt aangeraakt, op een of andere manier gezien en er contact mee hebt gehad, kan je het vitale onderscheiden en neem je waar, dat het helemaal, zoals de lichtspelen op een podium, een kunstmatig licht is. Maar anders zijn anderen verblind --- het is verblindend, het is “prachtig”, en zij worden bedrogen. Alleen, wanneer je *gezien* hebt en wanneer je contact gehad hebt met de Waarheid, ah! dan glimlach je.

Het is kwakzalverij, maar je moet de waarheid kennen om kwakzalverij te herkennen.

In de grond is het voor alles hetzelfde. Het vitale is als een superpodium, dat shows geeft --- zeer aantrekkelijk, verblindend, bedrieglijk; alleen, wanneer je het Ware kent, herken je onmiddellijk, instinctief, zonder redenering, en je zegt, “Nee, dat wil ik niet.”

En het is zo voor alles. Waar het een kapitale belangrijkheid heeft ingenomen, is met betrekking tot liefde. Vitale passies, vitale aantrekkingen, hebben bijna overal de plaats ingenomen van waar gevoel, dat stil is, terwijl het andere je in beroering brengt, je het gevoel geeft van iets “levends”. Het is erg bedrieglijk. En je weet het niet, je voelt het niet, je neemt het niet duidelijk waar, tenzij je het Ware kent. Wanneer je ware liefde aangeraakt hebt door de psychische en goddelijke vereniging, dan lijken de andere dingen hol, dun, leeg --- een verschijning en een komedie, vaker tragisch dan komisch.

Wat men er ook over kan zeggen, hoe men het ook uit zou kunnen leggen, is van geen enkel nut, omdat hij of zij, die gevangen is, onmiddellijk zegt, “Oh, dit is niet

wat het voor anderen is” --- wat met jezelf gebeurt is nooit zoals wat met anderen gebeurt! Men moet de ware ervaring hebben, dan verschijnt het hele vitale als een maskerade --- niet aantrekkelijk.

En wanneer je “trekt”, wel, het is veel meer dan negenennegentig uit honderd keer.... uit een miljoen wordt alleen een geval gevonden, waarin men het Ware plucht te trekken --- dit bewijst, dat men klaar was. Anders trek je altijd het vitale aan, de verschijning, de theatrale show van het Ding, niet het Ding zelf.

Trekken is altijd een egoïstische beweging. Het is een deformatie van aspiratie. Ware aspiratie bestaat uit een geven, een zelfgave, terwijl trekken betekent voor jezelf willen. Zelfs, wanneer je in het denkvermogen een uitgebreidere ambitie hebt -- - de aarde, het universum --- betekent dat niets, dat zijn mentale activiteiten.

(Lange stilte)

Voelde je niets speciaals op Darshan dag?

Nee

Sri Aurobindo was er van de morgen tot de avond.

Gedurende, ja, gedurende meer dan een uur liet hij me leven, zoals in een concreet en levend visioen van de conditie van de mensheid en van de verschillende lagen van de mensheid in relatie tot de nieuwe of supramentale schepping. En het was prachtig duidelijk en concreet en levend.... Daar was de hele mensheid, die niet langer helemaal dierlijk was, die voordeel heeft gehad van de mentale ontwikkeling en een soort harmonie gecreëerd heeft in haar leven --- een vitale en artistieke, literaire harmonie --- waarin de grote meerderheid tevreden is om te leven. Zij hebben een soort harmonie gevangen en zij leven er in het leven, zoals het bestaat in een geciviliseerde omgeving, zogezegd, iets gecultiveerd, met verfijnde smaken en verfijnde gewoonten. En dit hele leven heeft een zekere schoonheid, waar zij op het gemak zijn en tenzij er iets catastrofaal met hen gebeurt, leven zij gelukkig en tevreden, bevredigd met het leven. Deze mensen kunnen aangetrokken worden (omdat zij een smaak hebben, zij zijn intellectueel ontwikkeld), zij kunnen aangetrokken worden door de nieuwe krachten, de nieuwe dingen, het toekomstige leven; zij kunnen bijvoorbeeld mentaal, intellectueel leerlingen van Sri Aurobindo worden. Maar zij voelen helemaal de noodzaak niet om materieel te veranderen; en wanneer zij gedwongen werden om het te doen, zou het ten eerste prematuur zijn, onjuist, en zou eenvoudig een grote wanorde creëren en hun leven helemaal nutteloos verstoren.

Dit was erg duidelijk.

Dan waren er sommige --- zeldzame individuen --- die klaar waren om de noodzakelijke inspanning te maken om zich voor te bereiden voor de transformatie en de nieuwe krachten aan te trekken, om te proberen om de Materie aan te passen, om middelen van expressie te zoeken, enz. Deze zijn klaar voor de yoga van Sri Aurobindo. Zij zijn zeer weinig in aantal. Er zijn zelfs degenen, die het besef van opoffering hebben en klaar zijn voor een hard, pijnlijk leven, wanneer dat zou leiden of helpen naar deze toekomstige transformatie. Maar zij zouden, zij zouden op geen enkele manier de anderen moeten proberen te beïnvloeden en hen laten delen in hun eigen inspanning; het zou helemaal unfair zijn --- niet alleen unfair, maar

extreem onhandig, want het zou het universele ritme en de universele beweging veranderen, of tenminste de aardse beweging, en in plaats van te helpen, zou het conflicten creëren en eindigen in chaos.

Maar het was zo levend, zo werkelijk, dat mijn hele attitude (hoe zal ik het zeggen? --- een passieve attitude, die niet het resultaat is van een actieve wil), de hele positie, die ingenomen is in het werk, veranderd is. En dat heeft een vrede gebracht --- een vrede en een kalmte en een vertrouwen, dat helemaal beslissend is. Een beslissende verandering. En zelfs wat eerder obstinaatheid, onhandigheid, onbewustheid leken, allerlei soorten betreuenswaardige dingen, dat alles is verdwenen. Het was als het visioen van een groot universeel Ritme, waarin ieder ding zijn plaats inneemt en... alles goed is. En de inspanning voor transformatie, gereduceerd tot een klein aantal, wordt iets, dat veel/ kostbaarder en veel krachtiger voor de realisatie. Het is alsof een keuze is gemaakt voor degenen, die de pioniers zullen zijn van de nieuwe schepping. En al deze ideeën van “spreiding”, van “voorbereiding”, of van “karnen van Materie”... zijn een kinderlijkheid. Het is menselijke rusteloosheid.

Het visioen was van een schoonheid, zo majestueus, zo kalm, zo lachend. Oh! Het was vol, waarlijk vol van goddelijke Liefde. En geen goddelijke Liefde, die “verontschuldigt”--- dat is het helemaal niet, helemaal niet! Ieder ding op zijn plaats, dat zijn innerlijke ritme realiseert, zo volmaakt als het kan.

Het was een bijzonder mooie gift.

Wel, mensen weten al deze dingen in een of ander deel, intellectueel, zo, in idee; zij weten dat alles, maar het is nogal nutteloos. In de praktijk van alle dag leef je op een andere manier, met een waarder begrip. En het is daar alsof je de dingen aanraakte --- je zag ze, je raakte ze aan --- in hun hogere dispositie.

Het kwam na een visioen van planten en de spontane schoonheid van planten (het is zoiets prachtigs), dan van het dier met een zo harmonieus leven (zolang als men niet tussenbeide komt), en dat alles was op zijn juiste plaats; dan van de ware mensheid als mensheid, zogezegd, het maximum van wat een mentale houding zou kunnen creëren aan schoonheid, harmonie, charme, elegantie van leven, smaak van leven --- een smaak van leven in schoonheid, en dat natuurlijk alles dat lelijk en laag en vulgair is, onderdrukt. Het was een fijne mensheid --- mensheid aan haar maximum, maar prettig. En volmaakt tevreden met mensheid te zijn, omdat zij leeft in harmonie. En het is misschien ook zoals een belofte van wat bijna het geheel van de mensheid zal worden onder de invloed van de nieuwe schepping. En het leek mij dat het was wat het supramentale bewustzijn kon maken van de mensheid. Er was zelfs een vergelijking met wat de mensheid gemaakt heeft van de dierlijke soorten. Het is extreem vermengd natuurlijk, maar dingen zijn vervolmaakt, verbeterd, vollediger gebruikt. Dierlijkheid is onder invloed van het denkvermogen iets anders geworden, wat natuurlijk iets vermengd is, omdat het denkvermogen onvolledig was. Op dezelfde manier zijn er voorbeelden van een harmonieuze mensheid tussen goed gebalanceerde personen en dit leek te zijn, wat de mensheid kon worden onder de supramentale invloed.

Het is alleen ver weg. Je moet niet denken dat het er onmiddellijk zal zijn --- het is erg ver weg.

Het is duidelijk, zelfs nu, een periode van overgang, die nogal lang kan duren en die nogal pijnlijk is. Alleen wordt de inspanning, die soms pijnlijk is (vaak pijnlijk),

gecompenseerd door een heldere visie van het doel, dat verkregen moet worden, van het doel, dat verkregen *zal* worden: een verzekering, ja, een zekerheid. Maar het zou iets zijn, dat het vermogen zou hebben om alle fouten te elimineren, alle deformatie, alle lelijkheid van het mentale leven --- en dan een mensheid, die erg gelukkig, tevreden is met mens te zijn, die helemaal niet de behoefte heeft om iets anders dan menselijk te zijn, maar met een menselijke schoonheid, met een menselijke harmonie.

Het was erg charmant, het was of ik er in leefde. De tegenstellingen waren verdwenen. Het was alsof ik in deze perfectie leefde. Het was bijna als het ideaal, dat ontvangen was door het supramentale bewustzijn, van een mensheid, die zo volmaakt is, als ze kan zijn. En het was erg goed.

En dit brengt een grote rust. De spanning, de frictie, dat alles verdween, en het ongeduld. Dat alles was volledig verdwenen.

Concentreert U, zagezegd, het werk, in plaats van het een beetje overal te verspreiden?

Nee, het kan materieel verspreid zijn, omdat de individuen niet noodzakelijkerwijze samen gekomen zijn. Maar zij zijn klein in aantal.

Dit idee van een drukkende noodzaak om de mensheid "voor te bereiden" voor de nieuwe schepping, dit ongeduld is verdwenen.

Het moet ten eerste in enkelen gerealiseerd worden.

Zeker.

Ik zag het, ik zag dat op een zodanige concrete manier. Naast degenen, die geschikt zijn om de transformatie voor te bereiden en de supramentale realisatie, en wiens aantal noodzakelijkerwijze erg beperkt is, moet er zich in het midden van de gewone menselijke massa, meer en meer een superieure mensheid ontwikkelen, die naar het supramentale wezen van de toekomst of in de maak dezelfde houding heeft als bijvoorbeeld dierlijkheid heeft naar de mens. Er moet naast degenen, die werken voor de transformatie, en die er klaar voor zijn, een superieure, intermediaire mensheid zijn, die in zichzelf of in het leven deze harmonie met het Leven gevonden heeft --- deze *menselijke* harmonie --- en die hetzelfde gevoel van adoratie, devotie, trouwe opoffering heeft aan "iets", dat voor haar zo hoog lijkt, dat zij het zelfs niet probeert te realiseren, maar het aanbidt en de noodzaak van haar invloed, haar bescherming voelt en de noodzaak onder deze invloed te leven, om de heerlijkheid van zijn te hebben onder deze bescherming. Het was zo helder. Maar niet deze angst, deze foltering van iets wensen, dat je ontsnapt, omdat --- omdat het nog niet je bestemming is om het te hebben, en omdat de hoeveelheid noodzakelijke transformatie prematuur is voor je leven en dat creëert een wanorde en lijden.

Een van de zeer concrete dingen, bijvoorbeeld, dat het probleem goed naar buiten brengt: de mensheid heeft de seksuele impuls op een helemaal natuurlijke, spontane manier en, ik zou zeggen, legitiem. Deze impuls zal natuurlijk en spontaan verdwijnen met de dierlijkheid. Veel andere dingen zullen verdwijnen, zoals bijvoorbeeld de noodzaak om te eten en misschien ook de noodzaak om te slapen op de manier, zoals we nu slapen. Maar de meest bewuste impuls in een superieure mensheid, die voortgegaan is als een bron van... zaligheid is een groot woord, maar

vreugde, heerlijkheid --- is zeker de seksuele activiteit en die zal absoluut geen reden van bestaan hebben in de functies van de Natuur, wanneer de noodzaak om op die manier te scheppen niet langer zal bestaan. Daarom zal het vermogen om een relatie binnen te gaan met de vreugde van het leven met een stap omhoog gaan of zal anders georiënteerd worden. Maar wat de oude spirituele aspiranten hadden gezocht op het principe --- seksuele negatie --- is iets absurds, omdat dit alleen voor degenen moet zijn, die voorbij dit stadium gegaan zijn en niet langer dierlijkheid in hen hebben. En het moet natuurlijk wegvallen, zonder inspanning en zonder strijd. Het een centrum van conflict en strijd maken is belachelijk. Alleen wanneer het bewustzijn ophoudt menselijk te zijn, valt het nogal natuurlijk weg. Er is hier ook een overgang, die best moeilijk kan zijn, omdat de wezens van overgang altijd in een instabiel equilibrium zijn; maar binnen zichzelf is er een soort vlam en een noodzaak, die het niet pijnlijk maakt --- het is geen pijnlijke inspanning, het is iets, dat men met een glimlach kan doen. Maar om te proberen om het op te leggen aan degenen, die niet klaar zijn voor deze transitie, is absurd.

Het is algemeen besef. Zij zijn menselijk, maar moeten niet pretenderen, dat zij het niet zijn.

Alleen, wanneer de impuls spontaan onmogelijk voor je wordt, wanneer je voelt, dat het iets pijnlijks is en tegengesteld aan je diepere behoefte, wordt het gemakkelijk; wel, dan snij je uiterlijk deze verbindingen door en het is afgelopen.

Het is een van de meest overtuigende voorbeelden.

Het is hetzelfde met betrekking tot voedsel. Het zal hetzelfde zijn. Wanneer dierlijkheid wegvalt, zal de absolute noodzaak van voedsel ook wegvallen. En er zal waarschijnlijk een overgang zijn, waar men minder en minder puur materieel voedsel zal hebben. Wanneer je bijvoorbeeld bloemen ruikt, is het verzorgend. Ik heb het gezien, je verzorgt jezelf op een subtielere manier.

Alleen, het lichaam is niet klaar. Het lichaam is niet klaar en het gaat achteruit, zagezegd, het eet zichzelf op. Dit bewijst, dat de tijd nog niet gekomen is, dat het alleen een ervaring is --- een ervaring, die je iets leert, die je leert, dat het geen brute weigering zal zijn om in contact te komen met de corresponderende Materie en een isolatie (men kan zichzelf niet isoleren, het is onmogelijk), maar een vereniging op een hoger of dieper vlak.

(Stilte)

Degenen, die de hogere regionen van intelligentie bereikt hebben, maar niet de mentale faculteiten in hen gedomineerd hebben, hebben een onschuldige behoefte, dat iedereen als hen zou moeten denken en in staat om te begrijpen, zoals zij begrijpen. En, wanneer zij zien, dat anderen niet, niet kunnen begrijpen, is hun eerste reflex om verschrikkelijk geschokt te zijn; zij brengen uit, "Wat een idioot!" Maar zij zijn helemaal geen idioten --- zij zijn verschillend, zij zijn in een ander domein. Je gaat niet tegen een dier zeggen, "Je bent een idioot"; je zegt, "Het is een dier." Wel, je zegt, "Het is een mens." Het is een mens; er zijn alleen degenen, die niet langer mens zijn en nog geen goden zijn, en zij zijn in een situatie... nogal vervelend.

Maar het was zo verkwikkend, zo lieflijk, zo prachtig, dit visioen --- ieder ding, dat zijn soort nogal natuurlijk uitdrukt.

Het is nogal evident, dat met de amplitude en totaliteit van het visioen er iets

komt, dat een compassie is, die begrijpt --- niet dat meeleven van de superieure voor de inferieure: de waarlijk goddelijke Compassie, die het totale begrip is, dat iedereen is, wat hij moet zijn.

22 Januari 1966

Ik ervoer deze morgen, gedurende twee uur, een soort zaligvolle toestand, waarin er een zodanig helder bewustzijn was, dat alle vormen van leven, in alle werelden en op alle momenten, de uitdrukking zijn van een keuze --- men kiest om zo te zijn.

Het is erg moeilijk om het met woorden te zeggen... De soort verplichting, waarin men gelooft zelf te leven, waaraan men gelooft onderworpen te zijn, was volledig verdwenen en het was een nogal spontane en natuurlijke perceptie, dat het leven op aarde, en het leven in andere werelden, en alle soorten leven op aarde en alle soorten leven in andere werelden eenvoudig een kwestie van keuze zijn: je hebt gekozen om zo te zijn en je kiest voortdurend om zus of zo te zijn, of dat het zus gebeurt of zo gebeurt; en je kiest ook om te geloven, dat je onderworpen bent aan een fataliteit of aan een noodzaak of aan een wet, die je dwingt --- alles is een kwestie van keuze. En er was een gevoel van lichtheid, van vrijheid, en dan een glimlach voor alles. Tegelijkertijd geeft het je een enorm vermogen. Al het gevoel van dwang, van noodzaak --- nog meer van fataliteit --- was volledig verdwenen. Alle ziekten, alle gebeurtenissen, alle drama's, dat alles: verdwenen. En deze concrete en zo brute realiteit van het fysieke leven: volledig verdwenen.

Ik beleefde deze toestand gedurende meer dan anderhalf uur deze morgen. Naderhand was ik verplicht om terug te keren... naar een toestand, die mij kunstmatig lijkt, maar die gedwongen is door anderen, door contact met anderen en met dingen en de onnoembare hoeveelheid dingen, die gedaan moet worden. Maar tezelfdertijd blijft de ervaring op de achtergrond. En er blijft een soort geamuseerde glimlach voor alle complicaties van het leven --- de toestand, waarin men zichzelf vindt, is het feit van een keuze geweest en voor het individu is er de vrijheid van keuze en mensen zijn het vergeten. Dit is zo interessant.

Ik zag tegelijkertijd het hele tableau van menselijke kennis (omdat, wanneer deze toestanden er zijn, alle menselijke realisaties, alle menselijke kennis als een panorama komen voor de nieuwe toestand en ieder op hun plaats gezet worden --- altijd, altijd, wanneer een ervaring komt, lijkt het retrospectief) en ik zag alle theorieën, de geloven, de filosofieën, de manier, waarop zij zichzelf verbinden met de nieuwe toestand; het was amusant.

En dat roept niet om een rust. Deze ervaringen zijn zo concreet, zo spontaan en werkelijk (zij zijn niet het resultaat van een wil, nog minder van een inspanning), dat zij niet om een rust roepen.

Maar diegenen, die in staat waren om deze ervaring te hebben om welke reden dan ook, en die niet een grondige filosofische en mentale voorbereiding hadden (de heiligen of in feite allen, die een spiritueel leven leidden), hadden dan een zeer acute impressie van de onwerkelijkheid van het leven en de illusie van het leven. Maar het is alleen een beperkte visie. Het is niet dat, het is niet dat. *Alles* is een keuze! Alles, alles. De keuze van de Heer, maar in ons, niet daar (*gebaar naar boven*): hier. En we weten het niet, het is nogal in het hart van onszelf. En, wanneer we het weten, kunnen we kiezen --- we kunnen onze keuze kiezen, het is prachtig.

En deze soort fataliteit en binding en hardheid van het bestaan zijn allemaal verdwenen. Allemaal verdwenen. Het was lichtblauw, licht roze, alles lichtend en

helder en licht.

Ik neem zeer goed waar, dat dit niet een absolute iets is; het was alleen een manier van zijn, maar een erg charmante manier van zijn.... Gewoonlijk geloven diegenen, die geen voldoende intellectuele voorbereiding hebben, wanneer zij een ervaring van deze soort hebben, dat zij de enige waarheid gevangen hebben. En dan dogmatiseren zij daarmee. Maar ik zag nogal goed, dat het dat niet is, het is een manier van zijn, ofschoon het een fijne manier van zijn is, wel, oneindig superieur aan wat we hier hebben. En we kunnen het hier hebben: ik heb het gehad. Ik heb het helemaal op een concrete manier gehad. En er is altijd iets, dat niet goed is, verkeerd hier en verkeerd daar, of dit of dat, en dan ook de omstandigheden, die niet goed zijn; er zijn altijd moeilijkheden – dat alles.... dat verandert van kleur. En het wordt licht, licht --- licht, soepel. Alle hardheid en stijfheid: verdwenen.

En ook het gevoel, dat als je verkiest om zo te zijn, je kan doorgaan om zo te blijven. En het is waar. Het zijn alle verkeerde gewoonten --- klaarblijkelijk duizendjarige gewoonten op aarde --- alle verkeerde gewoonten, die je tegenhouden. Maar er is geen reden, waarom dit geen permanente toestand zou kunnen zijn. Omdat dit alles verandert! Alles verandert!... Het is evident, dat wanneer men meester wordt van die toestand, men alle omstandigheden om zich kan veranderen.

In recente tijden (gedurende een nogal lange tijd), was er deze zelfde moeilijkheid met het lichaam, dat niet beperkt is en opgesloten in een omhulsel, zoals over het algemeen het geval is, en dat spontaan ontvangt, zelfs niet met het gevoel van “ontvangen”, dat de vibraties *heeft* van alles wat haar omringt. En dan, wanneer alles, dat haar omringt, vanuit mentaal en moreel gezichtspunt, gesloten is, niet begrijpend, is het een beetje moeilijk; zij zijn, zagezegd, elementen, die komen en getransformeerd moeten worden. Het is een soort totaliteit, een erg veelvoudige en erg instabiele totaliteit, die jouw veld van bewustzijn en actie vertegenwoordigt, en waarop je de hele tijd moet werken om weer een harmonie te vestigen, een minimum aan harmonie. En wanneer om je heen iets “fout” gaat volgens het gewone idee, maakt het het werk een beetje moeilijk. Het is tegelijkertijd onbeduidend en hardnekkig en obstinaat. Ik herinner me, dat, juist voor de ervaring, er in het lichaam een aspiratie was voor harmonie, voor licht, voor een soort lachende vrede. Het lichaam aspireerde bovenal voor een harmonie, door al de dingen, die slijpen en schrapen. En waarschijnlijk is de ervaring het resultaat geweest van deze aspiratie.

Ik heb alleen gemerkt, dat ik in het leven van dit lichaam nooit twee keer dezelfde ervaring heb gehad --- ik kan dezelfde soort ervaring gehad hebben in een hogere graad of veel uitgebreidere graad, maar nooit identiek hetzelfde. En ik behoud de ervaring niet; Ik ben de hele tijd, de hele tijd (*gebaar voorwaarts*), de hele tijd op weg. Ja, het werk van transformatie van het bewustzijn is zo snel, moet zo snel gedaan worden, dat er geen tijd is om te genieten of bij een ervaring te verblijven of er enige bevrediging in te krijgen voor enige lengte van tijd – het is onmogelijk. Het komt krachtig, zeer krachtig; het verandert alles, zagezegd. En dan komt er iets anders. Het is hetzelfde met betrekking tot de transformatie van de cellen. Allerlei soorten kleine wanordes komen, maar zij zichtbaar, voor het bewustzijn, wanordes van transformatie; en dan is men bezig met dat punt, men wil de orde herstellen. En tegelijkertijd is er iets, dat pertinent weet, dat de wanorde gekomen is om de transitie te maken van gewone automatisch functionering tot bewuste functionering onder de directe begeleiding en de directe invloed van de

Allerhoogste. En het lichaam zelf weet het; het is niettemin niet amusant om pijn hier of pijn daar te hebben, of om dat of dat tot wanorde te hebben gaan, maar zij *weet*. En wanneer dat punt gearriveerd is op een zekere graad van transformatie, gaat men over naar een ander punt, dan een andere en nog een andere; dus niets is gedaan, geen werk is definitief gedaan, tot... alles klaar is. Dan moet hetzelfde werk weer begonnen worden op een hoger en uitgestrekter niveau of met een grotere intensiteit of meer in detail (dat hangt van het geval af), tot het *geheel* gebracht is tot een homogeen punt en klaar is op overeenkomstige wijze.

Zoals ik het zie, gaat het zo snel als het kan, maar het neemt een lange tijd. En alles is een kwestie van de gewoonte veranderen. De gehele automatische gewoonte van duizenden jaren moet veranderd worden in een bewuste actie, direct geleid door het allerhoogste Bewustzijn.

Men is geneigd om te zeggen, dat het veel langer is en veel moeilijker, omdat men omgeven is door mensen en men handelt in de wereld, maar als men niet in zulke condities was, zouden veel dingen vergeten worden, veel. Veel dingen zouden niet gedaan worden. Er zijn allerlei soorten vibraties, die geen affiniteit hebben met dit aggregaat⁴ en die nooit de gelegenheid zouden hebben om de transformerende Kracht aan te raken, als ik niet met iedereen in contact was.

Het is zeer evident --- het is zeer evident --- dat men geplaatst is in de beste condities en de maximale mogelijkheden heeft voor actie... wanneer men het oprecht wil.

⁴ Moeder refereert aan haar lichaam

18 Mei 1966

Heb je gehoord over die drugs?⁵ Heb je enkele foto's gezien?... Ik wel. Mensen worden zonder de minste verdediging in het laagste vitale geduwd, en overeenkomstig hun eigen natuur vinden zij het beangstigend of prachtig. De bekleding, bijvoorbeeld, die een kussen bedekt of een stoel, neemt plotseling een wonderbaarlijke schoonheid aan. Dit duurt ongeveer twee of drie uur. Natuurlijk zijn zij de hele tijd volledig buiten hun zinnen. En het jammere ervan is, dat mensen dit "spirituele ervaringen" noemen, en er is niemand om hen te vertellen, dat dit niets te maken heeft met spirituele ervaring.

Enige tijd geleden ontving ik een brief van iemand, die me vertelde, dat hij deze drugs gebruikt had, en zei, dat hij verschrikkelijke visioenen had gehad, dat de muren van zijn kamer levend waren met duizenden kwade en wanhopige gezichten, die hem lastigvielen tot de nacht.

Alsjeblieft!

En dus gaf dit me nog een ander bewijs... Ik zag beelden in het *Leven* --- er waren enige foto's --- het was alsof ik een gekkenhuis binnengegaan was. Want dit zijn beelden, geregistreerd in het onderbewuste --- beelden van gedachten, beelden van gewaarwordingen, beelden van gevoelens, geregistreerd in het onbewuste --- die objectief worden, die naar het oppervlak komen en objectief worden. Dus geven zij het exacte beeld van wat er binnen is.

Wanneer je, bijvoorbeeld, het gevoel hebt of de gedachte, dat iemand slecht is of belachelijk of je niet mag, in het kort, deze soort ideeën --- komt dit alles over het algemeen op in de droom, maar hier slaap je niet en heb je de droom! --- zij komen om het spel te spelen, dat je bedacht hebt; wat je van hen gedacht hebt, komt naar je terug in hun vorm. Dus dit is een aanwijzing: voor degenen, die gelukkige, prettige, mooie dingen zien, betekent dit, dat vanbinnen alles nogal goed gaat (vitaal), maar voor diegenen, die verschrikkelijke of kwade dingen ziet, of dat soort dingen, betekent het, dat het vitale niet mooi is.

Ja, maar is er geen objectief vitaal, waar deze visioenen geen relatie hebben met ons eigen onderbewuste?

Ja, dat is er, maar het heeft niet hetzelfde karakter

Niet hetzelfde karakter?

Men kan het niet kennen, tenzij men *volledig* bewust het vitale binnengaat --- bewust van zijn eigen vitale en bewust in de vitale wereld, zoals men bewust is in de fysieke wereld. Men gaat er bewust naar toe. Het is geen droom, het heeft niet de natuur van een droom; het is zoals een activiteit, een ervaring, het is nogal anders.

Maar er bestaan ook deze vitale werelden, waar men lastiggevalen wordt, verschrikkelijke werelden, werelden van marteling en achtervolging, is het niet zo?

⁵ Moeder refereert aan de hallucinogene drug, LSD genoemd, een derivaat van lysergisch zuur.

Negentig procent subjectief.

Negentig procent subjectief. Gedurende meer dan een jaar, regelmatig, iedere nacht, op hetzelfde uur en op dezelfde manier, placht ik het vitale binnen te gaan om daar enig speciaal werk te doen. Dit was niet als gevolg van mijn eigen wil: ik was bestemd om het te doen. Het was iets wat ik moest doen. Nu, bijvoorbeeld, is dit binnengaan in het vitale dikwijls beschreven: er is een overgang, waar wezens gepost zijn om je te verhinderen binnen te gaan (veel is over deze dingen gezegd in boeken over occultisme). Wel, ik weet door een ervaring, niet nu en dan, maar herhaald en begrepen, dat deze oppositie of deze kwaadwilligheid negentig procent psychologisch is, in de zin, dat, wanneer je er niet op in gaat of het vreest, of dat er niet iets is in je, dat het onbekende vreest, noch al deze bewegingen van beduchtheid heeft en zo voort, dan is het als een schaduw over een foto of de projectie van een beeld: het heeft geen concrete werkelijkheid.

Ik heb, het is waar, een of twee werkelijke vitale gevechten gehad, toen ik iemand ging redden, die verdwaald was. En tweemaal heb ik klappen ontvangen, en de volgende morgen, toen ik ontwaakte, was er het merkteken (*Moeder raakt haar rechteroog aan*). Wel, in deze twee gevallen weet ik, dat het iets in me was --- niet enige vrees, ik ben daar nooit bang geweest, maar omdat ik er op in gegaan ben. Het idee dat “dit heel goed zou kunnen gebeuren” en het feit, dat ik het verwachtte, maakte, dat de klap kwam. Ik wist het zeker. En wanneer ik in, wat genoemd kan worden, mijn “normale toestand” was geweest van innerlijke zekerheid, dan zou dit mij niet geraakt hebben, het zou het niet kunnen. En ik had deze beduchtheid, omdat een occultist, die ik kende, een oog had verloren in een vitaal gevecht en ze had me erover verteld; en dus (*Moeder lacht*), gaf dat me het idee, dat dit mogelijk was, omdat het bij haar gebeurd was! Maar, wanneer ik in mijn eigen toestand ben --- ik kan zelfs dat niet zeggen, het is niet “persoonlijk”, het is een manier van zijn --- wanneer men in de ware staat is, wanneer men een bewust wezen is en de ware manier van zijn heeft, *kan* dit iemand *niet* aanraken.

Het is zoals de ervaring van ontmoeting met een vijand en hem willen slaan en dan komt de klap niet aan en alles wat je doet heeft geen effect --- het is altijd subjectief. Ik had al het bewijs, al het bewijs.

Maar wat is dan objectief?

Er zijn werelden, er zijn wezens, er zijn vermogens, zij hebben hun eigen bestaan; maar wat ik bedoel is, dat hun relatie met het menselijke bewustzijn afhangt van dit menselijke bewustzijn voor de vorm, die zij aannemen.

Het is als met de goden, mijn kind, het is hetzelfde. Al deze wezens van het Bovenmentale, al deze goden, de relatie met hen, de vorm van deze relaties, hangen af van het menselijke bewustzijn. Je zou kunnen zijn.....Het is gezegd, “Mensen zijn vee voor de goden”, maar als mensen *accepteren* om vee te zijn. Er is in de essentie van de menselijke natuur een soevereiniteit over alle dingen, die spontaan is en natuurlijk, wanneer zij niet vervalst is door een zeker aantal ideeën en zogenaamde kennis.

Men zou kunnen zeggen, dat de mens de almachtige meester van alle toestanden van zijn is van zijn natuur, maar dat hij vergeten is om dit te zijn.

Zijn natuurlijke toestand is om almachtig te zijn --- hij is vergeten om dit te zijn. In deze toestand van vergeetachtigheid wordt alles concreet, ja, in de zin, dat

men een merkteken kan overhouden op het oog; het kan zichzelf zo vertalen, maar het is omdat... omdat men het toegestaan heeft om te gebeuren.

Het is hetzelfde met de goden. Ze kunnen jouw leven besturen en je veel kwellen (ze kunnen je ook veel helpen), maar hun vermogen, *in relatie tot jou*, tot het menselijke wezen, is het vermogen, dat je hen geeft.

Dit is iets, dat ik geleidelijk geleerd heb gedurende verscheidene jaren. Maar nu ben ik er zeker van.

Natuurlijk was het in de evolutionaire curve noodzakelijk voor de mens om zijn almacht te vergeten, omdat het hem eenvoudigweg opgeblazen had met trots en ijdelheid, en zo volledig verstoord was geworden; en hij moest gevoeld laten worden, dat veel dingen sterker en krachtiger waren dan hij. Maar essentieel is dit niet waar. Het is een noodzakelijkheid van de curve van vooruitgang, dat is alles.

De mens is potentieel een god. Hij geloofde voor zichzelf een werkelijke god. Hij moest leren, dat hij niets beters was dan een arme kleine worm, die over de aarde kroop en zo schraapte, schraapte, schraapte het leven hem op ieder manier, tot hij... het niet begrepen had, maar het tenminste een beetje gevoeld. Maar zo gauw als hij de juiste positie inneemt, weet hij, dat hij potentieel een god is. Hij moet dit alleen worden, zogezegd, alles te boven komen, dat dit niet is.

Deze relatie met de goden is bijzonder interessant... Zo lang als de mens verdwaasd staat, verloren in admiratie van het vermogen, de schoonheid, prestaties van deze goddelijke wezens, is hij hun slaaf. Maar wanneer deze voor hem verschillende manieren van zijn worden van de Allerhoogste en niets meer, en hijzelf nog een andere manier van zijn van de Allerhoogste, die hij moet worden, dan verandert de relatie en is hij niet langer hun slaaf --- hij is *niet* hun slaaf.

Dan is de enige objectiviteit de Allerhoogste.

Daar, je hebt het gezegd, mijn kind. Dat is het. Dat is het precies.

Wanneer het woord "objectiviteit" genomen wordt om "werkelijk onafhankelijk bestaan" te betekenen --- zelfbestaan, onafhankelijk en werkelijk --- dan is er alleen de Allerhoogste.

Desalniettemin is er iets verontrustends over deze bijna gehele subjectiviteit.

Ah, waarom?

Men vraagt zich af, wat werkelijk is, wat men werkelijk tegenkomt? Is alles geen tissue van verbeelding? Dit is nogal verontrustend.

Maar wanneer men de positieve ervaring heeft van het ene en enige bestaan van de Allerhoogste en dat alles de Allerhoogste is, die voor Zichzelf speelt, in plaats van iets, dat verontrustend of onplezierig of lastig is, dan is het aan de andere kant een soort totale zekerheid.

De enige realiteit is de Allerhoogste. En dit alles is een spel, dat Hij voor Zichzelf speelt. Ik vind dat veel geruststellender dan het tegenovergestelde besef.

En achteraf is dit de enige zekerheid, dat dit alles iets wonderbaarlijks zou kunnen worden; anders...

En dit alles hangt ook af van de positie, die men inneemt. Een volledige identificatie met het spel als een spel, als iets zelfbestaand en onafhankelijk, is

waarschijnlijk noodzakelijk in het begin, om het spel op de juiste manier te spelen. Maar er is een moment, wanneer men precies deze onthechting bereikt en een zodanige walging voor alle valsheid van het bestaan, dat het niet langer te verdragen is, tenzij men het ziet als een innerlijk spel van de Heer in Zichzelf, voor Zichzelf.

En dan voelt men deze absolute en perfecte vrijheid, die de meest wonderbaarlijke mogelijkheden werkelijk laat worden, en alle meest sublieme voorstelbare dingen worden realiseerbaar.

(Moeder gaat contemplatie binnen)

Je zult zien, dat er een moment is, dat men zichzelf niet kan verdragen of het leven, tenzij men de houding aanneemt, dat het de Heer is, die alles is. Zie je, deze Heer, hoeveel dingen Hij bezit, Hij speelt met dit alles --- Hij speelt, Hij speelt met veranderen van posities. En dus, wanneer men dit, dit geheel, ziet, voelt men het onbeperkbare wonder, en dat al onze meest prachtige aspiraties, al deze goed mogelijk zijn en zelfs voorbijgegaan zullen worden. Dan is men tevreden gesteld. Anders is het bestaan.... ontroostbaar. Maar zoals dit wordt het bekoorlijk. Ik zal je er op een dag over vertellen.

Wanneer men de onwerkelijkheid voelt van het leven, de onwerkelijkheid van het leven, wanneer het vergeleken wordt met een werkelijkheid, die er zeker voorbij is, er boven, maar tegelijkertijd *binnen* het leven, dan op dat moment... "Ah, ja, eindelijk dit, het is waar --- eindelijk dit, het is waar en verdient waar te zijn. Dit is de realisatie van alle mogelijke prachten, alle mogelijke wonderen, ja, van alle mogelijke gelukzaligheden, alle mogelijke schoonheden, ja, dit; anders..."

Ik ben tot dat gekomen!

En dan voel ik, alsof ik hier nog een voet heb, een voet daar, wat geen erg comfortabele positie is, omdat... omdat men zou wensen, dat er niets anders zou zijn als Dat.

De huidige manier van zijn is een verleden, dat er waarlijk niet langer zou moeten zijn. Terwijl de andere: "Ah! Eindelijk! Eindelijk! Hiervoor is er een wereld."

En al het andere blijft net zo concreet en werkelijk --- het wordt niet wazig! Het is net zo concreet, net zo werkelijk, maar... maar het wordt goddelijk, omdat... omdat het het Goddelijke *is*. Het is het Goddelijke, dat speelt.

28 September 1966

Waarom is er lijden? Hoe lijden te genezen?

Gedurende een lange, nogal recente tijd, zogezegd, gedurende dagen achter elkaar, was er een erg acute, erg intense, erg duidelijke perceptie, dat de actie van de Kracht zichzelf naar buiten vertaalde door wat we "lijden" noemen, omdat dat de enige soort vibratie is, die de Materie uit haar inertie kan trekken.

De allerhoogste Vrede, de allerhoogste Kalmte zijn gedefformeerd en mismaakt tot inertie en tot *tamas*, en precies, omdat dit de deformatie was van de ware Vrede en Kalmte, was er geen reden, waarom het zou veranderen! Een zekere vibratie van ontwaken --- of opnieuw ontwaken --- was nodig om uit deze *tamas* te komen, die niet direct kon overgaan van *tamas* naar Vrede; er was iets nodig om de *tamas* op te schudden, en dat wordt naar buiten vertaald door lijden.

Ik spreek hier over fysiek lijden, omdat al het andere lijden --- vitaal, mentaal, emotioneel lijden --- het gevolg is van een verkeerde werking van het denkvermogen en deze ... kunnen eenvoudig geclassificeerd worden als Valsheid, dat is alles. Maar fysiek lijden geeft me de indruk van een kind, dat geslagen wordt, omdat hier, in de Materie, Valsheid onwetendheid is geworden; er is, zogezegd, geen kwade wil --- er is geen kwade wil in de Materie, alles is inertie en onwetendheid: volledige onwetendheid van de Waarheid, onwetendheid van de Oorsprong, onwetendheid van de Mogelijkheid en onwetendheid zelfs van wat er gedaan moet worden om niet fysiek te lijden. Deze onwetendheid is overal in de cellen en het is alleen de ervaring, de ervaring van wat vertaald wordt in dit rudimentaire bewustzijn als lijden, wat de noodzaak kan ontwaken, naar voren brengen om te weten en te helen en de aspiratie om zichzelf te transformeren.

Het is een zekerheid geworden, omdat er in alle cellen de aspiratie geboren is, die meer en meer intens wordt en zich verbaast over de weerstand; maar zij hebben geobserveerd, dat, wanneer er ook iets fout gaat in de werking (zogezegd, in plaats van soepel, spontaan, natuurlijk te zijn, wordt de werking een pijnlijke inspanning, een strijd tegen iets, dat de verschijning aanneemt van een kwade wil, maar alleen een achterhouding is, die niet begrijpt), op dat moment, de intensiteit van de aspiratie, van de roep, tienvoudig is, constant wordt. De moeilijkheid is om in die toestand van intensiteit te blijven. Over het algemeen valt alles terug, ik kan niet zeggen in een slaperigheid, maar in een soort ontspanning: je neemt dingen gemakkelijk; en alleen, wanneer de innerlijke wanorde pijnlijk wordt, groeit de intensiteit en blijft permanent. Gedurende uren --- uren achter elkaar --- zonder verslapping, wordt de roep, de aspiratie, de wil om verenigd te worden met het Goddelijke, om Goddelijk te worden, onderhouden op zijn maximum. Waarom? Omdat er uiterlijk, wat een fysiek stoornis genoemd wordt, een lijden was. Anders komt er, wanneer er geen lijden is, komt er nu en dan een naar boven, dan valt men terug in verslapping; weer komt er op een andere tijd een naar boven... er komt geen eind aan. Dat duurt eeuwig. Wanneer we willen, dat dingen snel gaan (relatief snel, volgens het ritme van ons leven), is deze klap van de zweep noodzakelijk. Ik ben er van overtuigd, omdat, zodra je in je innerlijke wezen bent, je met verachting daarop neerkijkt (zoals men zichzelf beschouwt).

Maar dan is er plotseling, wanneer deze ware Compassie van de Goddelijke Liefde komt, en wanneer men al deze dingen ziet, die zo verschrikkelijk, zo abnormaal, zo absurd lijken, deze grote pijn, die alle wezens beïnvloedt en zelfs alle dingen... dan neemt in dit fysieke wezen de aspiratie geboorte om dat te verlichten, te helen, te verwijderen. Er is in de Liefde, aan haar Oorsprong, iets, dat voortdurend vertaald wordt als de interventie van Genade: een kracht, een lieflijkheid, iets als een vibratie van verlichting, die overal verspreid wordt, maar die een verlicht bewustzijn kan richten, op sommige punten concentreren. En ik zag dat daar, daar zelf, het ware gebruik gemaakt kan worden van denken: denken dient als een soort kanaal om deze vibratie van plaats tot plaats te brengen, waar het ook nodig is. Deze kracht, deze vibratie van lieflijkheid is daar op een statische manier over de wereld, brengt druk aan om ontvangen te worden, maar het is een onpersoonlijke actie. En denken - -- verlicht denken, overgegeven denken, denken, dat niet langer iets anders is dan een instrument, dat niet langer probeert om dingen te initiëren, wat tevreden is om bewogen te worden door het hogere Bewustzijn --- denken dient als een intermediair om een contact te vestigen, een relatie, en om deze onpersoonlijke Kracht in staat te stellen om te handelen, waar het ook nodig is, op bepaalde punten.

Er kan gezegd worden op een absolute manier, dat een kwaad altijd zijn eigen remedie in zich draagt. Men zou kunnen zeggen, dat de kuur van enig lijden co-existeert met het lijden. Dus in plaats van het kwaad te zien als "nutteloos" en "stupide", zoals het over het algemeen geleerd wordt te zijn, zie je, dat de vooruitgang, de evolutie, die het lijden noodzakelijk gemaakt heeft, --- die de oorzaak is van het lijden en juist de reden van haar bestaan --- het bedoelde resultaat verkrijgt; en tegelijkertijd wordt het lijden genezen, voor diegenen, die in staat zijn om zichzelf open te stellen en te ontvangen. De drie dingen --- lijden als een middel tot vooruitgang, vooruitgang, en de genezing van het lijden --- zijn co-existent, simultaan; zij volgen, zogezegd, elkander niet op, zij zijn er tegelijkertijd.

Wanneer, op het moment, dat de transformerende actie een lijden creëert, er in dat, wat lijdt, de noodzakelijke aspiratie en opening is, wordt de remedie ook tegelijkertijd genomen, en het effect is totaal, volledig: transformatie met de noodzakelijke handeling om het te verkrijgen en tegelijkertijd de genezing van de valse gewaarwording, geproduceerd door de weerstand. En het lijden wordt vervangen door... iets, dat niet bekend is op deze aarde, maar dat verwant is aan vreugde, welzijn, vertrouwen en zekerheid. Het is een supersensatie, in een volmaakte vrede, en die klaarblijkelijk het enige is, dat eeuwig kan zijn.

Deze analyse drukt zeer onvolmaakt uit, wat iemand de "inhoud" van Ananda zou noemen.

Ik geloof, dat het iets is, dat gedeeltelijk gevoeld, ervaren is en op een zeer vluchtige manier, gedurende alle tijden, maar dat zich net begonnen is te concentreren en bijna zichzelf op aarde te concretiseren. Maar fysieke Materie, in haar cellulaire vorm, heeft, men kan niet zeggen angst of bezorgdheid, maar een soort beduchtheid voor nieuwe vibraties, en deze beduchtheid neemt op natuurlijke wijze de ontvankelijkheid weg van de cellen en neemt de verschijning aan van ongemak --- het is geen lijden, maar een ongemak. Wanneer, echter, deze beduchtheid gecompenseerd wordt en genezen door aspiratie en de wil tot totale overgave en door de handeling van totale overgave, wordt deze beduchtheid, die verdwenen is, een allerhoogst welzijn.

Dit alles, zij zijn als het ware microscopische studies van het fenomeen van bewustzijn, vrij van mentale interventie. De noodzaak om woorden te gebruiken om zichzelf uit te drukken brengt deze mentale interventie, maar in de ervaring bestaat het niet. En het is erg interessant, omdat de pure ervaring een inhoud van waarheid heeft, van werkelijkheid, die verdwijnt zo gauw het denkvermogen tussenbeide komt. Er is een geur van de ware werkelijkheid, die daarom helemaal aan uitdrukking ontsnapt. Het is hetzelfde verschil als tussen een individu en zijn portret, een feit en het vertelde verhaal. Het is zoals dat. Maar het is veel subtieler.

En dan, om terug te komen op wat we net zeiden, wanneer men bewust is van deze Kracht --- deze Kracht, deze Compassie in zijn essentiële werkelijkheid --- en wanneer men ziet, hoe het kan handelen door het bewuste individu, heeft men de sleutel van het probleem.

30 September 1966

Dit gesprek begint met Moeder's commentaar op de volgende brief van Sri Aurobindo.

"... ofschoon Sint Paulus opmerkelijke mystieke ervaringen had en zeker veel diepzinnige spirituele kennis (diepzinnig eerder dan wijd, denk ik) --- zou ik er niet op zweren, dat hij refereert aan het gesupramentaliseerde lichaam (fysieke lichaam). Misschien naar het supramentale lichaam of naar enig ander lumineus lichaam in haar eigen ruimte en substantie, die hij soms vond alsof het hem omhulde en dit lichaam van de dood vernietigde, zoals hij het lichamelijke omhulsel voelde te zijn. Dit vers⁶ is, zoals veel anderen, in staat tot veel interpretaties en zou kunnen refereren aan een nogal suprafysieke ervaring. Het idee van transformatie van het lichaam komt voor in verschillende tradities, maar ik ben er nooit erg zeker van geweest, dat het de verandering betekende juist van deze materie. Er was enige tijd geleden een yogi in dit gebied, die het onderwees, maar hij hoopte, dat, wanneer de verandering volledig was, hij zou verdwijnen in het licht. De Vaishnavas spreken over een goddelijk lichaam, dat dit zal vervangen, wanneer er een volledige siddhi is. Maar, weer, is dit een goddelijk, fysiek of een suprafysiek lichaam? Tegelijkertijd staat er geen obstakel in de weg om te veronderstellen, dat al deze ideeën, intuïties, ervaringen wijzen naar, als zij het niet exact benoemen, de fysieke transformatie."⁷

Het is vreemd, dit was juist het onderwerp van mijn meditatie deze dagen --- niet opzettelijk, zij worden opgelegd van boven. Omdat gedurende de hele overgang van de plant naar het dier en van het dier naar de mens (speciaal van het dier naar de mens), de verschillen in vorm essentieel minimaal zijn; de ware transformatie ligt in de interventie van een andere agens van bewustzijn. Alle verschillen tussen het leven van het dier en het leven van de mens komen van de interventie van het Denkvermogen; maar de substantie is essentieel hetzelfde en zij gehoorzaamt dezelfde wetten van formatie en constructie. Er is, bijvoorbeeld, niet veel verschil tussen het kalf, dat gevormd wordt in de baarmoeder van een koe en het kind, dat gevormd wordt in de baarmoeder van de moeder. Er is een verschil, die van de interventie van het Denkvermogen; maar wanneer we kijken naar een fysiek wezen, zagezegd, zichtbaar zoals het fysieke nu zichtbaar is, en dezelfde dichtheid heeft (een lichaam, bijvoorbeeld, dat geen behoefte heeft aan bloedcirculatie, of aan botten --- in het bijzonder deze twee: het skelet en de bloedcirculatie), is het moeilijk

⁶ "Want deze bederfelijke moet onvergankelijkheid aannemen, en deze sterfelijke moet onsterfelijke aannemen.

"Dus, wanneer deze bederfelijke onvergankelijkheid heeft aangenomen, en deze sterfelijke onsterfelijke heeft aangenomen, dan zal het gezegde voorbij gebracht worden, dat geschreven is, Dood wordt verzwoegen in Victorie." I Korintiërs, 16.53, 54.

⁷ Brief, gedateerd 24 December 1930. *Letters on Yoga*, Cent. Vol. 24, p. 1237.

te bevatten. En zolang het zo is, met deze circulatie van bloed, deze actie van het hart, zou men zich --- kan men zich --- door een vermogen van de Geest, de vernieuwing van kracht, van energie, door andere middelen dan voedsel kunnen voorstellen; dit is voorstelbaar; maar de rigiditeit, de soliditeit van het lichaam --- hoe is het mogelijk zonder skelet?... In dat geval zou dit een transformatie zijn, die oneindig groter is dan die van dier tot mens; dit zou een overgang zijn van mens naar een wezen, dat niet op dezelfde manier gebouwd zou zijn, dat niet langer zou functioneren op dezelfde manier, dat zou zijn als condensatie en concretisering van "iets" Tot nu toe correspondeert dat met niets, dat we fysiek gezien hebben, tenzij de wetenschappers iets gevonden hebben, waarover ik niets weet.

Men kan zich een licht voorstellen of een nieuwe kracht, die aan de cellen een soort spontaan leven en spontane kracht geven.

Ja, dat is wat ik zeg, voedsel kan verdwijnen; dat kan men zich voorstellen.

Maar het hele lichaam zou beziel kunnen worden deze kracht. Het hele lichaam zou soepel kunnen blijven, bijvoorbeeld. Zelfs, terwijl ze haar beenstructuur zou behouden, zou zij soepel kunnen blijven, de soepelheid hebben van een kind.

Maar het kind kan daarom niet blijven staan! Hij kan zich niet inspannen. Wat zal de botstructuur bijvoorbeeld vervangen?

Het zouden dezelfde elementen kunnen zijn, maar soepelheid hebben --- elementen, wiens vastigheid niet zou komen van hardheid, maar van de kracht van licht, niet?

Ja, dat is mogelijk.... Alleen, wat ik bedoel te zeggen, is, dat het misschien gedaan zal worden door een groot aantal nieuwe creaties. De overgang, bijvoorbeeld van de mens naar dit wezen zal misschien tot stand gebracht worden door allerlei soorten andere tussenliggende. Het is de sprong, begrijp je, die me enorm lijkt.

Ik kan me heel goed een wezen voorstellen, die door spiritueel vermogen, het vermogen van zijn innerlijke wezen, de noodzakelijke krachten zou kunnen absorberen, zichzelf vernieuwen, en altijd jong blijven; dat kan men zich heel goed voorstellen, zelfs om een zekere soepelheid te geven om zo in staat te zijn om de vorm te veranderen, wanneer nodig. Maar de totale verdwijning van dit systeem van constructie onmiddellijk --- onmiddellijk van de ene naar de andere --- dat lijkt te zijn... dat lijkt stadia nodig te hebben.

Hoe kan, evident, tenzij er iets gebeurt (wat we genoodzaakt zijn een "wonder" te noemen, omdat we nu niet kunnen begrijpen hoe) een lichaam, zoals het onze, een lichaam worden, dat volledig gebouwd en bewogen wordt door een hogere kracht en zonder een materiële ondersteuning? Dit (*Moeder houdt de huid van haar hand tussen haar vingers*), hoe kan dit veranderen in iets anders?... Dat schijnt onmogelijk.

Dat lijkt wonderbaarlijk, maar...

Ja, in al mijn ervaringen begrijp ik zeer goed de mogelijkheid om niet langer de behoefte te hebben aan voedsel, de verdwijning van dit hele proces (bijvoorbeeld de methode van adsorptie veranderen, dat is mogelijk), maar hoe de structuur te veranderen?

Maar dat lijkt me niet onmogelijk.

Lijkt dat je niet onmogelijk?

Nee, misschien is het verbeelding, maar ik stel me erg goed een spiritueel vermogen voor, dat er in binnengaat en een soort lumineuze inflatie produceert en plotseling bloeit dit op als een bloem. Dit lichaam, verschrompelt naar zichzelf, opent naar buiten, wordt stralend, soepel, lumineus.

Soepel, plastisch, ja, dat kan men zich voorstellen, het kan plastisch worden; de vorm zal, zagezegd, niet gefixeerd zijn zoals nu. Dat alles kan men zich voorstellen, maar...

Maar ik zie het erg goed als een soort lumineuze opbloei: het Licht moet deze kracht hebben. En zij vernietigt op geen enkele manier de structuur.

Maar zichtbaar? Die men in staat zou zijn om aan te raken?

Ja, alleen is het een opening naar buiten. Wat gesloten was, opent als een bloem, dat is alles. Maar het is altijd de structuur van de bloem, het is alleen geheel geopend en het is lumineus, niet?

(*Moeder schudt haar hoofd en blijft een moment stil.*) Ik heb de ervaring niet gehad, ik weet het niet.

Ik ben absoluut overtuigd, omdat ik ervaringen heb gehad, die het mij bewezen, dat het leven van dit lichaam --- het leven, dat het laat bewegen en veranderen --- vervangen kan worden door een kracht; men kan, zagezegd, een soort van onsterfelijkheid creëren, en de slijtage kan ook verdwijnen. Deze twee dingen zijn mogelijk: het vermogen van leven kan komen en de slijtage kan verdwijnen. En dat kan psychologisch komen, door een totale gehoorzaamheid aan de goddelijke Impuls, die men in staat stelt om op ieder moment de kracht te hebben, die men nodig heeft, om het ding te doen, dat nodig is --- dat alles, dat alles, dit zijn zekerheden; het is geen hoop, het is geen verbeelding: dit zijn zekerheden. Wel, men moet zich onderwijzen en langzaam transformeren, zijn gewoonten veranderen. Het is mogelijk, dat alles is mogelijk. Maar alleen, hoe lang zou het duren om de noodzaak weg te doen (laat ons alleen dit probleem nemen) van het skelet? Dat lijkt voor mij een zaak te zijn, die nog erg ver weg ligt. Veel tussenliggende stadia zijn, zagezegd, noodzakelijk. Sri Aurobindo zei, dat het leven onbepaald voortgezet kan worden. Dat, ja. Maar we zijn nog niet gebouwd uit iets, dat volledig ontsnapt aan oplossing, de noodzaak van oplossing. De botten zijn erg duurzaam, zij kunnen het zelfs duizend jaar uithouden, wanneer zij in zich in gunstige omstandigheden

bevinden, het wordt begrepen; maar dat betekent geen onsterfelijkheid *in principe*. Begrijp je wat ik bedoel?

Nee. Geloof U, dat het een niet-fysieke substantie moet zijn?

Ik weet niet of het of het niet-fysiek is, maar het is een fysiek, dat ik het niet ken! En het is niet de substantie, zoals we het nu kennen, in het bijzonder niet de constructie, die we die nu kennen.

Ik weet het niet, maar als het een fysiek lichaam moet zijn, zoals Sri Aurobindo gezegd heeft; het leek mij (maar misschien is het dagdromen), dat het, bijvoorbeeld, als een lotusknop zou kunnen zijn; ons huidige lichaam is als een lotusknop, die nogal klein is, gesloten, hard; en het opent naar buiten, het wordt een bloem.

Ja, maar dat, mijn kind, dat is...

Wat kan dit Licht niet doen met de elementen, die het heeft? Het zijn dezelfde dingen, dezelfde elementen, maar herschapen.

Maar plantaardige dingen zijn niet onsterfelijk.

Nee, het was alleen een vergelijking.

Well, ja!

Er is alleen deze vraag. Eeuwigdurende verandering, dat stel ik me voor; ik zou me zelfs een bloem kunnen voorstellen, die niet vervaagd, maar het is dit principe van onsterfelijkheid... In essentie, zagezegd, een leven, dat ontsnapt aan de noodzaak van zichzelf vernieuwen: dat is de eeuwige Kracht, die zichzelf direct en eeuwig manifesteert en toch zou het dit moeten zijn, een fysiek lichaam (*Moeder raakt haar huid aan met haar vingers*).

Ik begrijp erg goed een progressieve verandering en dat men van deze substantie iets zou kunnen maken, dat zichzelf zou kunnen hernieuwen van vanbinnen naar buiten en eeuwig --- en dat, dat zou onsterfelijkheid zijn; maar het lijkt me alleen, dat er tussen wat er nu is, zoals we zijn, en deze andere modus van leven, veel stadia moeten zijn. Wel, deze cellen, met al het bewustzijn en ervaring, die zij nu hebben, wanneer je hen vraagt, bijvoorbeeld, "Is er iets, dat je niet kan doen?", zullen zij antwoorden in hun oprechtheid, "Nee, wat de Heer wil, kan ik doen." Dit is hun toestand van bewustzijn. Maar in verschijning is het anders. De persoonlijke ervaring is dit: wat ik ook doe met de Aanwezigheid van de Heer, doe ik zonder inspanning, zonder moeilijkheid, zonder vermoeidheid, zonder verspilling, zoals dit (*Moeder geeft een wijd, harmonieus ritme aan*); het is alleen nog open voor alle invloeden van buiten en het lichaam is gedwongen om dingen te doen, die niet direct de uitdrukking zijn van de allerhoogste Impuls; daar komt de vermoeidheid vandaan, de frictie.... Dus, een niet werkend supramentaal lichaam in een wereld, die niet de aarde is --- dat is het niet!

Nee.

Er is iets nodig, dat het vermogen heeft om de besmetting te weerstaan. De mens kan de besmetting van het dier niet weerstaan, hij kan het niet, hij is in constante

relatie. Wel, dit wezen, hoe zal hij het doen?... Het zou lijken, dat hij gedurende een lange tijd --- gedurende een lange tijd --- onderworpen zal zijn aan de wetten van besmetting.

Ik weet het niet, maar het lijkt me niet onmogelijk.

Nee?

Ik voel, dat, wanneer dit Vermogen van Licht er is, wat kan het aanraken?

Maar de hele wereld zal verdwijnen! Dat is het, is het niet?

Wanneer Dat komt, wanneer de Heer er is, is er niet een in duizend, die niet bang zou zijn. En niet in de redenering, niet in het denken: zo, in de substantie. Dan veronderstellend, veronderstellend, dat het zo is, dat een wezen de condensatie en expressie wordt, een formule van het allerhoogste Vermogen, het allerhoogste Licht -- wat zou gebeuren!

Wel, dat is het hele probleem

Ja.

Omdat ik de moeilijkheid van transformatie op zichzelf niet zie. Het lijkt me eerder de moeilijkheid van de wereld.

Wanneer alles op hetzelfde moment getransformeerd kan worden, zou dat goed zijn, maar het is klaarblijkelijk niet zo. Wanneer een wezen helemaal alleen getransformeerd zou zijn...

Ja, dat zou ondraaglijk zijn, misschien.

Ja.

Mijn gevoel (het is een soort gevoelssensatie) is, dat er tussenliggende stadia zouden moeten zijn.

En dan, wanneer je ziet, hoe de mens moest vechten tegen de hele Natuur om te bestaan, heb je het gevoel, dat deze wezens --- degenen, die hen zullen begrijpen, die hen zullen helpen --- met hen een relatie zullen hebben van devotie, hechting, dienst, zoals dieren hebben voor mensen. Maar degenen, die niet van hen zullen houden... zij zullen gevaarlijke wezens zijn. Ik herinner me, eens had ik een erg helder visioen van de precare situatie van deze nieuwe wezens, en ik had gezegd (het was voor 1956, voor de neerdaling van het supramentale vermogen), ik had gezegd, "Het Supramentale zal zich eerst manifesteren in zijn aspect van Vermogen, want het zal onmisbaar zijn voor de veiligheid van de wezens." En het is inderdaad het Vermogen, dat eerst neerdaalde --- Vermogen en Licht: Licht, dat Kennis en Vermogen geeft.

Het is iets, dat ik meer en meer voel: de noodzaak van tussenliggende perioden.... Het is nogal evident, dat er iets in het proces is van gebeuren, maar het is niet het "iets", dat gezien is en voorzien is en dat de culminatie zal zijn; het is een van de stadia, die staat te gebeuren, het is niet de culminatie.

Sri Aurobindo heeft ook gezegd, dat er ten eerste een vermogen zal komen om het leven te verlengen met de wil (het is veel subtieler en prachtiger dan dat), maar dat is een toestand van bewustzijn, die in het proces is van gevestigd worden;

het is een soort relatie en van constant, gevestigd contact met de allerhoogste Heer; en dat vernietigt het besef van slijtage en vervangt het door een extraordinaire flexibiliteit, een extraordinaire plasticiteit. Maar de toestand van *spontane* onsterfelijkheid is niet mogelijk --- niet mogelijk, tenminste voor het heden. Deze structuur moet veranderen in iets anders dan dit; en om te veranderen in iets anders dan dit --- op de manier dat dingen gebeuren, zal het lang duren. Het kan sneller gaan dan in het verleden, maar zelfs, als we toegeven dat de beweging voorwaarts snelt, zelfs dan zal het een tijd duren (volgens onze notie van tijd). En wat er bovendien nogal waard is om op te merken, is, dat men zijn besef moet veranderen van tijd, wanneer men in de toestand van bewustzijn moet zijn, waar vermoeid worden niet bestaat; men gaat een toestand binnen, waar tijd niet langer dezelfde werkelijkheid heeft. Het is iets anders. Het is erg speciaal, het is een niet telbaar heden. Zelfs de gewoonte, die men heeft om vooraf te denken of voorzien, wat gaat gebeuren, is een struikelblok, is een vasthouden aan de oude manier van zijn.

 Zo veel, zoveel gewoonten om te veranderen.

 De integrale realisatie zal alleen komen, wanneer men spontaan goddelijk kan zijn. Oh! Om spontaan goddelijk te zijn, zonder om te keren om te kijken, dat men zo is, omdat men het stadium voorbijgegaan is, waar men zo wilde zijn.

11 Januari 1967

Een leerling klaagde, dat mensen Moeder's tijd namen, met vaak nutteloze vragen, terwijl er steeds minder tijd over was voor haar om het klaarblijkelijk meer belangrijke werk bij te wonen. Moeder merkte op:

Het *moet* zo zijn, omdat het zo is.

Het is misschien een les (het is een indicatie), maar het heeft een doel. De les, die ik moet begrijpen, probeer ik te begrijpen. Ik leer om geduldig te zijn, oh! zo een geduld.... Er zijn altijd opstanden, beledigingen, dat alles. Voor mij is het absoluut nul en soms is het zelfs amusant. Wanneer ik in mijn eigen conditie ben, de ware conditie van compassie, verandert het niets, het brengt zelfs geen kleine rimpel omhoog aan het oppervlak, niets.

De vraag was me gisteren gegeven; ik werd gevraagd of belediging, het gevoel van beledigd te worden en wat in het Nederlands "zelfrespect" wordt genoemd (iets, dat een beetje correspondeert aan *amour-propre* in het Frans) enige plaats had in de sadhana. Natuurlijk is er geen plaats voor, het is goed begrepen! Maar ik heb de beweging gezien, het was erg duidelijk, ik heb dat zonder ego gezien, wanneer het ego daar niet is, *kan* er niet dit soort rimpeling *zijn* in het wezen. Omdat ik ver in het verleden terugging naar een tijd, waar ik het nog steeds voelde (veel jaren geleden), maar nu is het niet langer iets vreemds zelfs, het is iets onmogelijks. Het hele wezen, en zelfs (het is vreemd), zelfs de fysieke constitutie begrijpt niet, wat dat betekent. Het is hetzelfde, wanneer er een materiële schok is (*Moeder laat een krab zien op haar elleboog*), zoals dit bijvoorbeeld; het wordt niet langer gevoeld, zoals men een verwonding voelt, het wordt niet langer zo gevoeld. Heel vaak is er helemaal niets, het gaat absoluut onopgemerkt in het geheel voorbij; maar, wanneer iets wordt gevoeld, is het alleen een impressie --- een erg, erg tedere, erg intieme impressie van een hulp, die zoekt om zichzelf gevoeld te maken, een les, die geleerd moet worden. Maar niet zoals men doet op de mentale manier, waar er altijd een verstijving is; dat is het niet, het is onmiddellijk een soort opoffering van het wezen, dat zichzelf geeft om te leren. Ik spreek over de cellen. Het is erg interessant. Het is evident, dat, wanneer je het mentale gebruikt, je moet zeggen, dat het het gevoel is of bewustzijn van de goddelijke Aanwezigheid in alle dingen en dat de modus --- de modus van contact --- put uit de toestand, waarin je bent.

Ja, dat is de ervaring van het lichaam.

En in individuen is, wanneer er enige slag of schok is, is altijd de enige perceptie een heldere visie van het ego --- het ego, dat zichzelf manifesteert. Ze zeggen, "Het is de ander." Ik zou niet zeggen, "Oh! Die ene was kwaad" of "Oh! Deze....", nee, het is zijn ego; zelfs niet zijn ego: *het ego*, het ego principe --- het ego principe, dat nog tussenbeide komt. Het is erg interessant, omdat het ego voor mij een soort onpersoonlijke entiteit is geworden, terwijl voor ieder ander het het acute besef van zijn persoonlijkheid is! In plaats daarvan is het een soort manier van zijn (aards of menselijk, kan men zeggen), dat in meer of mindere mate hier of daar of daar iedereen de illusie geeft van persoonlijkheid. Het is erg interessant.

Ja, maar het probleem is, dat anderen hun les niet leren, dus...

Oh! Als zij hun les leerden, zou alles zeer snel veranderen.

Dus het resultaat is, dat je binnengedrongen wordt, overspoeld.

Dat kan niet!

Al Uw tijd wordt genomen, al Uw...

Ze kunnen mij niet overspoelen! (*Moeder lacht*) Ik ben te groot!

Materieel, niettemin, wordt je overspoeld.

Ik heb opgemerkt, dat, als ik weerstand biedt, het slecht wordt. Als ik het gevoel heb van vloeibaarheid, zijn er geen slagen meer. Het is hetzelfde als voor deze krab (*Moeder laat haar elleboog zien*). Wanneer je verstijft en dingen bieden weerstand, krijg je een slag. Het is als mensen, die weten, hoe ze moeten vallen: zij vallen, zij breken niets; terwijl mensen, die niet weten, hoe ze moeten vallen, alleen een kleine val en zij breken iets. Het is hetzelfde. Men moet leren hoe te zijn... de volmaakte eenheid. Te corrigeren, in orde te brengen, is nog steeds weerstand. Dus wat zal gebeuren, wanneer de invasie, zoals jij zegt, doorgaat? Het zal amusant zijn, laten we zien! (*Moeder lacht.*) Omdat anderen niet in dezelfde toestand zijn, zullen zij gekweld worden, maar ik ben hulpeloos! (*Moeder lacht.*)

Men moet altijd lachen, altijd. De Heer lacht, en Hij lacht, en Zijn lach is zo heerlijk, zo heerlijk, zo vol van liefde. Het is een lach, die je omhult met een buitengewone lieflijkheid.

Dit hebben mensen ook gedeformeerd --- zij hebben alles gedeformeerd (*Moeder lacht*).

21 Januari 1967

Een ietwat ondefinieerbaar is gebeurd.

Het lichaam had de gewoonte om haar functie automatisch uit te voeren, als iets natuurlijks; er was er voor, zagezegd, geen kwestie van hun belangrijkheid of nuttigheid. Zij had, bijvoorbeeld, niet dit mentale of vitale besef van dingen, van wat "belangrijk" is of van wat "interessant" is en wat niet. Dat bestond niet. En dan nu, dat de cellen bewust worden, staan zij naar achter als het ware (*Moeder maakt een gebaar van terugtrekking*), zij kijken naar zichzelf, zij beginnen naar zichzelf te kijken in actie, en zij vragen zich veelvoudig af voor welk doel dat alles is. En dan, een aspiratie: "Hoe? Hoe zou het waarlijk moeten zijn? Wat is onze functie, ons nut, onze basis? Ja, wat is onze basis en onze standaard van leven?" Men zou kunnen zeggen, nogmaals vertaald in mentale termen: "Hoe zal men zijn als men goddelijk is? Welk verschil zal er zijn? Wat is de goddelijke manier van zijn? En wat daar spreekt, is deze hele soort fysieke basis, die volledig opgemaakt is uit duizend kleine dingen, absoluut onverschillig in zichzelf, die geen reden van bestaan hebben, behalve als geheel, als een totaliteit, als support voor een andere actie; maar in zichzelf lijken zij geen betekenis te hebben. En dan is het nog eens hetzelfde: een soort ontvankelijkheid, van stille opening, die het toelaat om binnen te komen; en een zeer subtiele perceptie van een manier van zijn, die lumineus, harmonieus zou zijn.

Deze manier van zijn is nog erg ondefinieerbaar; maar in dit onderzoek, is er een constante perceptie (vertaald door een visioen) van een veelkleurig licht, van alle kleuren --- alle kleuren, niet in lagen, maar alsof (*gebaar van stippen*) het een groepering was van alle kleuren door stippen. Het is nu twee jaar geleden (misschien een beetje meer, ik herinner het niet) sinds ik de Tantrikas ontmoette. Ik was in relatie met hen en ik begon dat Licht te zien, en ik dacht dat het "het tantrische licht" was, de tantrische manier om de materiële wereld te zien. Maar nu zie ik het constant, met alles geassocieerd, en het lijkt me, wat een "perceptie van de ware Materie" genoemd zou kunnen worden. Alle mogelijke kleuren zijn samen verbonden zonder vermengd te zijn (*zelfde gebaar van stippen*), en samen verbonden door lumineuze stippen. Alles is alsof daarvan gemaakt. En het lijkt de ware manier van zijn te zijn --- ik ben nog niet zeker, maar in ieder geval is het een veel bewustere manier van zijn.

En ik zie het de hele tijd: met open ogen, gesloten ogen, de hele tijd. En je hebt een vreemde (voor het lichaam), een vreemde perceptie, tegelijkertijd van subtiliteit, van doordringbaarheid, als men het zo kan zeggen, van soepelheid van vorm, en positief niet van een uitroeiing, maar een aanzienlijke vermindering van de rigiditeit van vormen --- uitroeiing van rigiditeit, geen uitroeiing van vormen: een soepelheid in de vormen. En het lichaam zelf had, toen zij voor de eerste keer dit voelde in een deel of een ander, de indruk --- zij was een beetje verloren, als het ware --- de indruk, dat iets aan het ontsnappen was. Maar wanneer men stil blijft en stilletjes wacht, wordt dat eenvoudig vervangen door een soort plasticiteit, van vloeibaarheid, wat een nieuwe manier lijkt te zijn voor de cellen.

Het zou waarschijnlijk zijn, wat materieel het fysieke ego moet vervangen; de rigiditeit van de vorm lijkt, zagezegd, te zwichten voor deze nieuwe manier van zijn. Maar, wel, we weten, dat het eerste contact altijd erg "verrassend" is, maar

langzamerhand raakt het lichaam er aan gewend. Het moment van overgang van de ene manier naar de andere is een beetje moeilijk. Dit wordt erg progressief gedaan en toch is er een moment (het moment van de overgang), een paar seconden, die... het minste wat men kan zeggen, "onverwacht" zijn.

Alle gewoonten worden op deze manier tenietgedaan. En voor alle functies is het hetzelfde: voor de bloedcirculatie, voor de spijsvertering, voor de ademhaling --- voor alle functies. En op het moment van overgang is het niet dat de ene de andere plotseling vervangt, maar het is een vloeiende toestand tussen de twee, en het is moeilijk. Alleen dit grote Vertrouwen, geheel onbeweegbaar, lumineus, constant, onveranderbaar --- het vertrouwen in het werkelijke bestaan van de allerhoogste Heer, in het *enkele* werkelijke bestaan van de Allerhoogste --- stelt alles in staat om door te gaan met hetzelfde in verschijning te zijn.

Zij zijn als de grote golven van alle gewone bewegingen, de gewone manieren van zijn, de gewone gewoonten, die afgewezen zijn, en terugkomen en proberen te overspoelen en weer worden zij teruggedrongen. En ik zie, dat gedurende jaren het lichaam en het hele lichamelijke bewustzijn gewoon waren om terug te vallen in de oude manieren, als een veiligheid, als een middel van veiligheid, om te ontsnappen. En nu heeft zij toegestemd om het niet meer te doen, maar het tegengestelde te accepteren: "Well, als het oplossing is, is het oplossing" --- maar zij accepteert, wat er ook mag zijn.

In het denkvermogen, wanneer het gebeurt in het fysieke denkvermogen (het was jaren geleden, maar ik heb het zelfs toen geobserveerd), is dit het, wat mensen het gevoel geeft, dat zij gek worden, wat hen bang maakt; en met de angst gaan dingen voorbij, en zij dringen zich terug naar het gewone algemene besef om er weg van te gaan. Het is het equivalent --- het is niet hetzelfde --- maar het is het equivalent van wat gebeurt in het materiële: je voelt, dat alle normale stabiliteit verdwijnt. Wel, gedurende een lange tijd --- een lange tijd --- was er dit terugvallen in de gewoonte; en dan ben je erg op je gemak, je begint weer. En nu willen zij het niet meer: "Wat ook gebeurt, we zullen het zien" --- het grote avontuur.

"Hoe zullen we zijn --- hoe zullen we zijn? Hoe..." Ja, de cellen zeggen, "Hoe zouden we moeten zijn? Hoe zullen we zijn?"...

Het is interessant.

4 Maart 1967

Dit probleem van transformatie, ik zie steeds helderder, dat er drie benaderingen voor zijn, drie manieren om vooruit te gaan, en om volledig te zijn, moeten de drie manieren gecombineerd worden.

Een, natuurlijk de belangrijkste, is de manier, die "spiritueel" genoemd zou kunnen worden, die dat is van contact met het Bewustzijn --- Liefde-Bewustzijn-Vermogen, ja, dat is het; het zijn deze drie aspecten: het allerhoogste Liefde-Bewustzijn-Vermogen, en het contact, de identificatie: om alle materiële cellen de capaciteit te geven om Dat te ontvangen en Dat uit te drukken --- om Dat te *zijn*.

Van alle middelen is dit de meest krachtige en de meest onmisbare.

Er is de occulte manier, die alle tussenliggende werelden tussenbeide laat komen. Er is een zeer gedetailleerde kennis van alle vermogens en persoonlijkheden, alle tussenliggende regionen, en het gebruikt dat alles. Daar maakt men gebruik van godheden van het Bovenmentale. Dit is in de tweede manier. Shiva, Krishna, alle aspecten van de Moeder vormen deel van deze tweede manier.

En dan is er de hogere intellectuele benadering, die de projectie is van een geest, die het wetenschappelijke transcendeert, die het probleem van beneden aanpakt, en die ook zijn belang heeft. Vanuit het gezichtspunt van gedetailleerd handelen vermindert deze aanpak de benaderingen, brengt een meer directe en precieze actie.

Wanneer de drie gecombineerd kunnen worden, dan zal het evident sneller gaan.

Zonder de eerste is niets mogelijk, zonder het zijn de anderen zelfs illusoir: zij leiden nergens naar, je draait en draait rond zonder einde. Maar wanneer je de eerste bekleedt met de andere twee, dan denk ik, dat de actie veel preciezer en direct en snel wordt.

Dit is het resultaat van de "studies" deze dagen.

7 Maart 1967

Ik heb enkele vragen ontvangen van opgegroeide studenten (geen kleine kinderen, maar volwassenen) over het onderwerp van "dood", van de condities van dood, waarom er zoveel ongelukken zijn momenteel, enz. Ik heb al twee personen beantwoord. Natuurlijk waren de antwoorden op mentaal niveau, maar met een poging om verder te gaan.

Deze soort mentale logica wenst, ja, dat dingen gededuceerd worden van een andere in overeenstemming met deze logica, dus komen ze aan bij vragen... die onmogelijk zijn.⁸

Het is niet iets erg nieuw, maar het is een verwijding van het bewustzijn, en juist recentelijk kwamen al deze vragen in de atmosfeer en gaven de ten eerste het gevoel, dat de mens niets weet over de dood --- hij weet niet, wat het is, hij weet niet, wat er gebeurt, hij heeft allerlei soorten hypothesen opgebouwd, maar er is niets zeker. En door vooruit te drukken, door te staan op deze manier van door drukken, ben ik tot de conclusie gekomen, dat er niets is, wat echt dood is.

Er is alleen een verschijning, een verschijning, gebaseerd op een beperkte kijk. Maar er is geen radicale verandering in de vibratie van het bewustzijn. Dit kwam als een antwoord op een soort bezorgdheid (er was een soort bezorgdheid in de cellen in niet weten, wat de dood werkelijk was --- precies dat, een soort bezorgdheid) en het antwoord was erg helder en hardnekkig: dat kan het bewustzijn alleen weten, want... want het belang, dat gegeven wordt aan het verschil van conditie is alleen een oppervlakkig belang, gebaseerd op de onwetendheid van het fenomeen op zichzelf. Iemand, die in staat zou zijn om een middel van communicatie te onderhouden, zou kunnen zeggen, dat voor zichzelf het geen aanmerkelijk verschil maakt.

Maar dit is iets, dat uitgewerkt wordt. Er zijn nog gebieden, die niet helder zijn, er zijn details van ervaring, die missen. Dus het lijkt me, dat het beter zou zijn om te wachten tot kennis vollediger wordt, omdat het beter zou zijn om in plaats van benaderingen met veronderstellingen te zeggen, het volledige feit te zeggen met de totale ervaring. Daarom leggen we het opzij tot later.

⁸ *De tijd en de manier van dood, worden deze niet altijd gekozen door de ziel? Hebben in de grote destructies van de mensheid door bombarderen, overstroming, aardbeving, alle zielen gekozen om samen op dat moment te sterven?*

De immense meerderheid van mensen hebben een collectieve bestemming. Voor hen komt de vraag helemaal niet op.

Iemand, die een geïndividualiseerd psychisch wezen heeft, kan zelfs midden tussen collectieve catastrofes overleven, als dit zijn ziel's keuze is.

Hoe is de ziel na de dood, als men eenmaal gescheiden is van zijn psychische wezen, van zijn vitale en mentale wezens, bewust van zijn, van bestaan?

De ziel is een vonk van het Allerhoogste Goddelijke; ik zie niet, hoe de Heer behoefte heeft aan een lichaam om bewust te zijn van zijn wezen.

Maar U zegt, dat er geen verschil is.... Wanneer iemand aan de andere kant is, blijft men dan of kan men de perceptie hebben van de fysieke wereld?

Ja, ja, zo is het.

De perceptie van wezens van...

Ja, zo is het.

Alleen in plaats van een perceptie hebben... kom je uit een soort illusoire toestand en uit een perceptie, die een perceptie is van verschijningen, maar je hebt een perceptie; er waren, zogezegd, momenten, toen ik een perceptie had, dat ik het verschil kon zien; de ervaring was alleen niet volledig (het was niet volledig in de zin, dat het onderbroken was door uitwendige omstandigheden), dus is het beter om een weinig te wachten alvorens er over te spreken.

Maar de perceptie is er.

Niet absoluut identiek, maar met een effectiviteit, die soms groter is in zichzelf; maar het was waarlijk niet waargenomen van de andere kant. Ik weet niet, hoe ik het uit moet leggen. Ik heb een voorbeeld gehad --- geen voorbeeld, maar iets beleefd, de volle perceptie --- van een persoon, die jaren met me leefde, die in volledig bewust contact is gebleven na het verlaten van het lichaam (maar zeer materieel uit het lichaam gaan) en die niet opgelost is, maar dicht geassocieerd met een ander levend wezen, en het leven voortgezet heeft van zijn *eigen bewustzijn* in deze associatie. En dat alles --- ik kan niet de namen geven of de feiten, maar het is zo concreet als het zijn kan. En dit gaat door.

Dit alles is gezien --- ik zag het lang geleden, maar het kwam terug als een illustratie van het nieuwe bewustzijn, precies deze morgen. Buitengewoon concreet in haar effecten: veranderen van de vermogens en bewegingen van het bewustzijn van de ander en bewust --- een absoluut bewust leven. En hetzelfde bewustzijn was bewust gedurende de periode, dat er helemaal niemand was en de aanwezigheid alleen zichtbaar was in het visioen s 'avonds.

Er zijn andere.

Die is erg dichtbij en erg intiem en daarom kon ik alle details volgen.

Maar het is erg alleen duidelijk, precies, en *evident* met dit nieuwe visioen, omdat, hoe te zeggen?... Ik wist het --- ik wist het eerder, ik wist het --- maar ik zag het weer met het nieuwe bewustzijn, de nieuwe manier van zien, en toen was het begrip totaal, de perceptie totaal, helemaal concreet, met elementen, die geheel misten --- overtuigende elementen --- die geheel afwezig waren in de eerste perceptie, die een mentaal-vitale kennis was. Dit was een kennis van het bewustzijn van de cellen.

Maar dat alles zou alleen interessant zijn met alle feiten (die niet gegeven kunnen worden). Dus ik zou een meer volledige, meer "onpersoonlijke" ervaring willen hebben, zogezegd, dat is te zeggen, die niet geïllustreerd is door feiten, die een visioen is van de totaliteit van het proces. Alleen dan zal ik in staat zijn om te spreken.

Het zal komen.

24 Mei 1967

Gisteren schreef iemand me om te vragen: "Wat is, alles welbeschouwd, het Goddelijke?" Ik antwoordde. Ik vertelde hem, dat ik een antwoord gaf om hem te helpen, maar er zouden er honderd kunnen zijn, die allemaal goed zouden zijn, de ene zo goed als de andere.

"Het Goddelijke wordt geleefd, maar kan niet gedefinieerd worden."

En toen voegde ik toe: maar, omdat je mij de vraag stelt, antwoord ik: "Het Goddelijke is het absolute van perfectie, de eeuwige bron van alles, wat bestaat, van wie we geleidelijk bewust worden, die de hele tijd Zichzelf is in alle eeuwigheid."

Iemand vertelde me ook eens, dat het voor hem eenvoudig iets ondenkbaar was. Dus antwoordde ik hem: "Nee! Dat helpt je niet. Je hoeft alleen te denken, dat het Goddelijke alles is (op het maximum, ja), alles, wat we willen worden in onze hoogste, meest lumineuze aspiratie. Alles, wat we willen worden, dat is het Goddelijke." Hij was gelukkig, hij vertelde me: "Oh! Op die manier wordt het gemakkelijk!"

Maar, wanneer je kijkt --- zoals je kijkt, wanneer je uit de mentale activiteit komt en zoals je kijkt naar de ervaring, die je hebt --- en je tegen jezelf zegt: "Hoe dit te zeggen? Hoe dit uit te leggen?", dan is, wat het meest dichtbij, meest toegankelijke is, dit: in dit "iets", dat we streven te worden, stoppen we instinctief, spontaan, alles wat we wensen te worden, alles wat we opvatten als het meest prachtige, alles, wat onderwerp is van een intense aspiratie (intens en onwetend), dat alles. En met dat alles kom je dichtbij het "iets" en... Essentieel is het niet door het denken, dat je contact hebt; je hebt contact door iets *identiek* in het wezen, dat ontwaakt door de intensiteit van de aspiratie. En dan is er voor zichzelf, zo gauw dit contact --- deze fusie --- is verkregen, zelfs wanneer alleen voor een seconde, niet langer enige behoefte om uit te leggen: het is iets, dat zichzelf oplegt op een absolute manier en dat is buiten en voorbij alle verklaring.

Maar om daar aan te komen, stopt ieder er in, wat hem het gemakkelijkste begeleidt.

En wanneer men de ervaring heeft, op het moment van deze fusie, deze vereniging, wordt het evident voor het bewustzijn, dat alleen het identieke het identieke kan kennen en dat daarom het het bewijs is, dat Het daar is (*Moeder wijst naar het centrum van het hart*). Het is een bewijs, dat Het daar is. En door de intensiteit van de aspiratie ontwaakt dit.

Toen ik de vraag ontving, was helemaal, alsof de persoon me vertelde, "Ja, ja, dat alles is erg goed, maar alles welbeschouwd, wat is dit, dat het Goddelijke is?" Toen las ik zijn brief; er kwam een stilte, een totale stilte, van alles en alsof een *enkele* kijk, een enkele kijk, die alles verzamelde en wilde zien.... Ik bleef op deze manier, terwijl ik keek, tot de woorden kwamen; toen schreef ik: "Hier is *een* antwoord; er zouden er honderd kunnen zijn, de ene zo goed als een andere."

Tegelijkertijd, toen er deze kijk was naar het "iets" dat definitie nodig had, was er overal een grote stilte en een grote aspiratie (*gebaar van een opstijgende vlam*), en alle vormen, die deze aspiratie aannam. Het was erg interessant... het verhaal van de aspiratie van de aarde... naar het prachtige Onbekende, dat men wenst te

worden.

En iedereen --- wie dan ook bestemd was om de vereniging te maken --- gelooft in zijn eenvoudigheid, dat de brug, die hij gevolgd heeft, de enige is. Het resultaat: religies, filosofieën, dogma's, geloven --- strijd.

Als een geheel gezien is het erg interessant, erg bekorend, met een Glimlach, die naar buiten kijkt. Oh! Deze Glimlach... die naar buiten kijkt. Deze Glimlach, alsof het zei, "Je maakt het zo gecompliceerd en het zou zo simpel kunnen zijn!"

Om het op een literaire manier uit te drukken, zou men kunnen zeggen: "Zulke complicaties voor zoiets eenvoudigs: zichzelf te zijn."

(*Stilte*)

En jij, wat denk jij, dat het Goddelijke is?

Ik weet het niet, het is een vraag, die ik mijzelf nooit stel.

Noch doe ik het! Ik heb de vraag nooit aan mezelf gesteld. Omdat zo gauw als er een behoefte was om te weten, was er spontaan een antwoord. En een antwoord, niet met woorden, waarmee men debatteert: een antwoord... zoiets als dat, een vibratie. Het is iets, dat nu haast constant is.

Mensen creëren natuurlijk moeilijkheden (ik geloof, dat zij ze erg prettig moeten vinden, omdat...) voor alles, voor het *minste* is er altijd een wereld van moeilijkheden. Dus passeert men zijn tijd, terwijl men zegt: "Stil, stil, stil --- wees kalm." En het lichaam zelf leeft in het midden van de moeilijkheden (zij lijkt ze ook fijn te vinden!), maar plotseling zingen de cellen hun OM... spontaan. En dan is het alsof het een kindervreugde is in al deze cellen, die zegt (*Moeder in een toon van verwondering*): "Ah ja! Is men in staat om dat te doen? Men heeft het recht om dat te doen!" Het is aandoenlijk.

En het effect is onmiddellijk: deze grote Vibratie, vredig, al-krachtig.

Wat mij betreft zou ik, als ik niet onder de voortdurende druk was van alle willen om me heen, zeggen: "Waarom wil je weten, wat het Goddelijke is? Wat maakt het je uit? Je hoeft het alleen te worden." Maar zij begrijpen een grap niet.

"Ik wil weten, wat het Goddelijke is."

Maar nee, het is helemaal nutteloos."

"Ah!"

Ze antwoorden je met een ergerniswekkende blik: "Ah! Het is niet interessant?"

"Je hebt geen behoefte om het te weten, je moet het worden."

Voor hen, ik bedoel de enorme intellectuele meerderheid, zij kunnen niet bevatten, dat men iets kan doen of zijn zonder te weten, wat het is.

Dat men ook kan zeggen, als men de grap leuk vindt: "Alleen, wanneer men het niet weet, is men het meest goddelijk."

(*Moeder gaat in contemplatie.*)

Voor degenen, die definities leuk vinden, is er een andere manier van antwoorden op "Wat is het Goddelijke?"... "Een uitgestrektheid, glimlachend en lumineus."

En het is *er*, is het niet? Het is *er*.

Na een paar dagen.

Ik heb iets toe te voegen aan wat we de andere dag gezegd hebben over het Goddelijke. Iemand vroeg me: “En wat is God?” Het is over een tekst van Sri Aurobindo. Hier is het:

“Liefde leidt ons van het lijden van verdeling in de zaligheid van volmaakte vereniging, maar zonder die vreugde te verliezen van de handeling van vereniging, die de grootste ontdekking van de ziel is en waarvoor het leven van de kosmos een lange voorbereiding is. Daarom is de benadering van God door liefde zichzelf voorbereiden op de grootst mogelijke spirituele vervulling.”⁹

In de context van de laatste frase is mij gevraagd: “Wat is God?” Daarom zei ik (ik nam het woord “God” op): “Het is de naam, die de mens gegeven heeft aan alles, dat hem voorbij gaat en hem domineert, alles, dat hij niet kan weten, maar waaraan hij zich onderwerpt.”

In plaats van zeggen “aan alles, wat hem voorbijgaat”, zou men kunnen zeggen “aan dat, wat hem voorbijgaat”, omdat “alles, dat” betwistbaar is vanuit een intellectueel gezichtspunt. Ik bedoel, dat er een “iets” is --- een iets, dat ondefinieerbaar is en onverklaarbaar --- en dit iets, dat de mens altijd gevoeld heeft, domineert hem. Het transcendeert al het mogelijke begrip en het domineert hem. Het transcendeert al het mogelijke begrip en het domineert hem. En dus hebben de religies het een naam gegeven; de mens heeft hem “God” genoemd; de Engelsen noemen hem God; in een andere taal wordt hij op een andere manier genoemd, maar uiteindelijk is het dat.

Ik geef expres geen enige definitie. Omdat het gevoel van mijn hele leven geweest is, dat het een woord is, en een woord, waarachter mensen vele zeer onwenselijke dingen geplaatst hebben... dit idee van God, bijvoorbeeld, die uniek wil zijn, omdat zij zeggen: “God is uniek.” Maar zij voelen het en zeggen, dat het is, zoals Anatole France het zei, ik geloof, dat het in de *Révolte des Anges* is: “Deze God, die de enige wil zijn en *helemaal alleen*.” Dat is, wat mij een volledige atheïst heeft gemaakt, als men het zo zou kunnen zeggen, in mijn kindertijd; ik accepteerde geen wezen, dat zichzelf verklaarde uniek te zijn en almachtig, *wie hij ook mag zijn*. Zelfs, als hij uniek en almachtig was (*Moeder lacht*), heeft hij niet het recht om het proclameren! Het was zoals dit in mijn denkvermogen. Ik zou er een verhandeling over kunnen geven voor een heel uur, om te zeggen, hoe zij er in iedere religie tegenover gingen staan.

In ieder geval gaf ik wat mij de meest objectieve definitie leek. En zoals op de andere dag in “Wat is het Goddelijke?” probeerde ik de impressie van het Ding te geven; hier wilde ik vechten tegen het gebruik van het woord, dat voor mij hol is, maar gevaarlijk hol.

Ik herinner een vers van Savitri, dat erg krachtig is en dat in een zin dat alles prachtig zegt. Het zegt: “Het Naamloze, dat God geboren zag worden.”¹⁰

⁹ *De Synthese van Yoga*, Cent. Vol. 21, p. 523.

¹⁰ De lichaamsloze Naamloosheid, die God geboren zag
En probeert van de sterfelijke's denkvermogen en ziel
Een doodloos lichaam en een goddelijke naam te verkrijgen.

Savitri, Cent. Vol. 28, p.40

24 Juni 1967

Veel dingen om te zeggen, maar... het is beter om aan het eind te komen. Het is een curve. Beter om het eind te bereiken. Het is te vroeg om te spreken.

(*Na een stilte*) De bewegingen van het lichaam zijn bijna in hun totaliteit gewoontebewegingen. Er achter is het bewustzijn van het fysieke denkvermogen (wat ik het "cellulaire denkvermogen" noem), dat zelf constant bewust is van de goddelijke Aanwezigheid en er op gebrand om niets anders te accepteren als Dat; dus is een heel werk gaande van veranderen, verschuiven van de oorsprong van de bewegingen. Ik bedoel te zeggen, dat, in plaats van dat het alleen automatisch de gewoonte is, het automatisch de goddelijke Aanwezigheid en het goddelijke Bewustzijn moet zijn, dat de beweging veroorzaakt (*Moeder maakt een gebaar van het Bewustzijn duwen in het lichaam*).

Maar het is nogal, nogal niet uit te drukken; zo gauw als je het, zogezegd, probeert uit te drukken, wordt het gementaliseerd, het is niet langer zichzelf. Daarom is het erg moeilijk om het uit te drukken. Ik kan er niet over spreken.

Ik lijk echter jullie niet lang geleden verteld te hebben over mijn observatie van de gewoonte en de smaak voor drama in het meest materiële bewustzijn. Dat was het startpunt. Zo gauw als het bewust werd, kwam de gewoonte, als het ware, vreemd, vreemd voor het ware bewustzijn, en van toen af is de overdracht doorgegaan.

Het is een erg delicaat en moeilijk werk.

Het betekent vechten tegen een gewoonte van duizenden jaren oud. Het is een automatisme van het materiële bewustzijn, dat, ja, dramatisch is, bijna catastrofaal; soms dramatisch, en dramatisch met een verbeeldende conclusie, die het drama tenietdoet. Maar dat alles wordt veel te concreet, zo gauw als iemand het uitdrukt. Beter om er niet over te spreken.

Zo gauw als het gezegd wordt, wordt het kunstmatig.

En het is, alsof om deze gewoonte te vervangen, er een soort inspanning was om een andere (!) te creëren, die alleen een benadering is. Wijst deze toestand van bewustzijn, deze manier van zijn, deze manier van bestaan, van reageren, van uitdrukken, naar of neigen zij naar de Goddelijke Manifestatie? Is het in conformiteit met de aandrang naar de Goddelijke Manifestatie?... En het denken is stil, onbeweeglijk, dan werkt de verbeelding niet (dat alles, welwillend), en de beweging probeert zo oprecht en spontaan als mogelijk te zijn, onder de invloed van de goddelijke Aanwezigheid.... Woorden deformereren alles.

Van tijd tot tijd --- van tijd tot tijd, plotseling: de concrete ervaring, zoals een lichtende flits --- de ervaring van de Aanwezigheid, de identificatie. Maar dat duurt een paar seconden en dan begint het als het eerder was.

Het kan niet uitgedrukt worden.

Dan keert Moeder zich naar de vertaling van twee teksten van Sri Aurobindo.

"Dat is een groot geheim van de sadhana, te weten hoe dingen gedaan te krijgen door het Vermogen achter of boven, in plaats van alles te doen door inspanning van het denkvermogen."

Zo is het precies.

“Het belang van het lichaam is voor de hand liggend; omdat hij een lichaam en brein gekregen heeft of ontwikkeld, die in staat zijn om een voortgaande mentale verlichting te ontvangen en te dienen, is de mens gestegen boven het dier. Op gelijke wijze zal hij alleen door het ontwikkelen van een lichaam of tenminste een functioneren van het fysieke instrument, dat in staat is om een nog hogere verlichting te ontvangen of te dienen, stijgen boven zichzelf en , niet hoofdzakelijk in denken en in zijn interne wezen, maar in het leven, een volmaakte goddelijke mensheid realiseren. Anders wordt ofwel de belofte van het leven opgeheven, haar betekenis tenietgedaan en kan het aardse wezen alleen Sachchidananda realiseren door zichzelf te vernietigen, door het denkvermogen, het leven en het lichaam er van te werpen en terug te keren naar het zuivere Oneindige, of anders is de mens niet het goddelijke instrument, er is een bestemde limiet aan het bewuste progressieve vermogen, dat hem onderscheidt van alle andere aardse bestaansvormen en zoals hij ze vervangen heeft voor dingen, zo moet een andere uiteindelijk hem vervangen en zijn erfgoed aannemen.”

Ik begrijp het! Ik was er de hele tijd mee bezig.

(Stilte)

Maar de conclusie van Sri Aurobindo is, dat niet dit (*het lichaam*) kan veranderen; het zal een nieuw wezen zijn.

Nee, hij zegt, wanneer het niet in staat is, zal het een nieuw wezen zijn.

Nee, ik bedoel niet hier in de tekst; ik bedoel in de dingen, die hij vervolgens schreef.

?...

Bovendien is het hetzelfde, omdat... kan een lichaam veranderen?... En zelfs als het zo is, lijkt het erg moeilijk te zijn. Het is niet onmogelijk. Het is niet onmogelijk, maar... het is zo'n enorm werk, dat het leven te kort is; en er is daar zelfs iets te veranderen, ja --- deze gewoonte van vermoeid worden is een verschrikkelijk iets.

Ja, maar een “nieuw wezen, ”, van waar zou het moeten komen? Zal het uit de lucht vallen?

Natuurlijk niet, gewoon zo! Hoe meer men kijkt... Het zal zo niet komen (*Moeder lacht*), het zal evident op dezelfde manier komen, zoals de mens uit het dier is gekomen. Maar de stadia tussen het dier en de mens ontbreken. We denken er aan, we verbeelden het, we hebben dingen herontdekt, maar om de waarheid te zeggen, we waren niet aanwezig! We weten niet, hoe dat gebeurde. Maar dat maakt niet uit.... Volgens sommigen kunnen we bewust beginnen om de transformatie in ons uit te werken, door het vormen van het kind. Het is mogelijk; ik zeg geen Nee. Het is mogelijk. En dan moet deze een meer getransformeerde uitwerken enzovoort,

verscheidene stadia, zoals die, die zullen verdwijnen, net als de stadia tussen de aap en de mens verdwenen zijn?

Wel, ja, het is het hele verhaal van het proces van menselijke perfectie.

Je kunt het noemen wat je wil, ja. Maar een *nieuw wezen*... wat ons betreft, stellen we ons, zoals je zegt, een nieuw wezen voor, als kant en klaar neerdalend, geprefabriceerd!"... Dat is pure romantiek.

Het is exact, wat Sri Aurobindo zegt. Het moet gebouwd worden.

Het zou na twee of drie --- of vier of tien of twintig, ik weet het niet --- tussenliggende wezens zijn, dat de nieuwe manier, de supramentale manier van scheppen, zal komen.... Maar zal het nodig zijn om kinderen te hebben? Zal het de noodzaak wegnemen van kinderen om degenen te vervangen, die er niet langer zullen zijn? Want zij zullen oneindig voortbestaan. Zij zullen zichzelf voldoende transformeren om zich aan de nieuwe behoeften aan te passen.

Dat alles is zeer voorstelbaar bij een lange afstand van tijd.

Ja, een lange afstand.

Maar precies U bent hier, zodat het op een korte afstand is!

Nee, Sri Aurobindo zag het niet op een korte afstand.

Wel, het moet Uzelf zijn. Op een korte of lange afstand moet U het zijn, die het doet, in dit leven en in dit lichaam.

Maar, ik zie...

Ik probeer het te doen --- niet door een arbitraire wil, niets van dat alles; er is eenvoudigweg "iets" of iemand of een Bewustzijn of wat dan ook (ik wil er niet over spreken), dat dit gebruikt (*Moeder's lichaam*) en er iets van probeert te maken. Ik doe het, zagezegd, tegelijkertijd en ik ben getuige, en het "ik", ik weet niet waar het is: het is er niet van binnen, het is niet daarboven, het is niet... Ik weet niet, waar het is; het is voor de noodzaak van taal. Er is "iets", dat doet en tegelijkertijd getuige is en tegelijkertijd is het de actie, die het doet; de drie.

Omdat het lichaam zelf nu waarlijk meewerkt, zoveel als het kan --- zoveel als het kan --- met een goede wil en een toenemend vermogen van uithouding en in feite de teruggaande wederkeer naar zichzelf gereduceerd wordt tot een minimum (het is er, maar zoals iets, dat alleen aanraakt van tijd tot tijd, maar het blijft zelfs niet voor een paar seconden). Dat, de teruggaande wederkeer naar zichzelf, is helemaal de afschuwelijke, weezinwekkende, catastrofale atmosfeer. En zo is het, het wordt zo *gevoeld*. En het wordt steeds meer onmogelijk, ik zie het, het is zichtbaar.... Maar er is nog de last van duizenden jaren slechte gewoonten, die pessimistisch genoemd kunnen worden, zagezegd, neergang verwachtend, catastrofe verwachtend, in feite... al deze dingen verwachtend en dat is het moeilijkste, oef! te zuiveren, te verhelderen, het uit de atmosfeer te werpen. Het is zo *van binnen*, dat het helemaal spontaan is. Dit is het grote, grote obstakel, dit soort gevoel van de onvermijdelijke neergang.

Natuurlijk is, vanuit het mentale gezichtspunt, de hele aardse atmosfeer zo,

maar in het denkvermogen heeft het erg weinig belang: een straal licht en het wordt weggevaagd. Maar het is daar *vanbinnen* (*Moeder wijst op haar lichaam*), het is deze gewoonte --- deze catastrofale gewoonte --- die formidabel is, formidabel om op te heffen. En het is *onmisbaar*, dat het zou moeten verdwijnen, zodat het andere zich zal kunnen installeren.

Dus het is een strijd van iedere minuut, iedere minuut, de hele tijd, de hele tijd.

En dan, weet je, het wezen is niet geïsoleerd, het lichaam is niet geïsoleerd; het is meer of minder een veelvuldigheid, met graden van nabijheid; maar nogal dichtbij zijn er allen, die hier zijn, en het is hetzelfde probleem --- hetzelfde probleem. Omdat wat er verkregen is in bewustzijn van dit lichaam, is helemaal niet verkregen in het bewustzijn van anderen. Dat vergroot het werk.

Het probleem van mentale en zelfs vitale besmetting is, zogezegd, opgelost, maar het probleem van materiële besmetting blijft er nog steeds.

En in dit materiële bewustzijn is er het materiële denkvermogen, dat hier zo prachtig geantwoord heeft,¹¹ maar nog niet het vermogen heeft om zichzelf spontaan te laten gelden tegen wat van buiten komt, deze voortdurende besmetting, constant, constant, van iedere minuut.

(Lange stilte)

Wanneer plotseling het Contact bewust wordt en het besef van Identiteit komt, zoals ik zeg, gedurende een paar seconden, maar als het komt... is het als een hosanna van alle cellen, die zeggen: "Oh! Ja, ja, het is waar! Dus is het waar..."

Dit komt misschien honderd keer per dag, maar het blijft niet.

¹¹ Moeder bedoelt binnen zichzelf.

26 Augustus 1967

Moeder begint met commentaar geven op een vraag, die geschreven is door een leerling.

“Lieve Moeder, er wordt gezegd, dat het goede en ware altijd triomfeert, maar we zien vaak in het leven, dat het anders is. De slechten winnen, lijken vaak beschermd te zijn tegen lijden.”

(Moeder lacht, blijft dan stil.) Mensen verwarren altijd twee ideeën. Vanuit het universele en spirituele gezichtspunt zullen niet positief het “goede”, zoals de mensen het begrijpen, maar het Ware, de Waarheid, het laatste woord hebben; het spreekt vanzelf. Het Goddelijke zal, zagezegd, uiteindelijk victorieus zijn. Dat is, wat gezegd wordt, wat allen, die een spiritueel leven geleefd hebben, gezegd hebben --- het is een absoluut feit. Mensen, zeggen bij het vertalen, “Ik ben een brave jongen, ik leef volgens wat ik denk dat waar is, daarom zou al het bestaan goed voor mij moeten zijn.” *(Moeder lacht)* Ten eerste is iemands eigen appreciatie van zichzelf altijd twijfelachtig en dan is alles in de wereld, zoals zij nu is, vermengd, het is niet de Wet van de Waarheid, die zich openlijk manifesteert aan het halfblinde menselijke bewustzijn --- het zal het zelfs niet begrijpen. Ik bedoel, om exacter te zijn, dat het de allerhoogste visie is, die zich constant realiseert, maar zijn realisatie in de vermengde materiële wereld verschijnt niet aan het onwetende menselijke zicht als de triomf van het goede, wat de mens goed of waar noemt. Maar (om het op een grappen makende manier te zeggen) het is niet de schuld van de Heer, het is de schuld van de mensen! De Heer weet, zagezegd, wat hij doet, en mensen begrijpen het niet.

In een wereld van waarheid zou alles misschien zijn, zoals het nu is, maar het zou verschillend gezien worden.

Beide. Er zou een verschil zijn. Het is de huidige onwetendheid en duisternis in de wereld, die een deformerende verschijning geven aan de goddelijke Actie; en dat moet natuurlijk neigen te verdwijnen; maar het is ook waar, dat er een manier is van dingen zien, die... men zou kunnen zeggen, die een andere betekenis geeft aan hun verschijning --- de twee zijn er, zoals dit *(gebaar van onderlinge vermenging)*.

(Stilte)

Je komt hier altijd op terug, dat het oordeel van de mens verkeerd is --- verkeerd, omdat zijn visie van dingen verkeerd is, onvolledig is --- en noodzakelijkerwijze moet zijn oordeel verkeerde resultaten hebben.

De wereld verandert voortdurend, voortdurend; nog geen seconde is zij als zichzelf en de algemene harmonie drukt zichzelf steeds volmaakter uit; daarom kan niets blijven zoals het is en ondanks alle verschijningen tot het tegengestelde, is het *geheel* altijd constant in vooruitgang; de harmonie wordt steeds meer harmonieuzer, de waarheid wordt steeds meer waar in de Manifestatie. Maar om dat te zien, moet men het geheel zien en de mens ziet alleen... zelfs niet het menselijke domein, maar alleen zijn persoonlijke domein, nogal klein, nogal klein, microscopisch --- hij kan het niet begrijpen.

Het is een dubbel ding, dat zichzelf zal gaan completeren (*zelfde gebaar van onderlinge vermenging*) en met een wederzijdse actie: omdat de Manifestatie bewuster wordt van zichzelf, haar uitdrukking zichzelf perfectioneert, wordt zij ook meer waar. De twee bewegingen gaan samen.

(Stilte)

Het was een van de dingen, die erg helder gezien was de andere dag, toen dit Bewustzijn van Kennis er was: wanneer de Manifestatie voldoende tevoorschijn gekomen is uit het Onbewuste, zodat al deze noodzaak van strijd, gecreëerd door de aanwezigheid van het Onbewuste, progressief steeds nuttelozer wordt, zal het nogal natuurlijk verdwijnen en vooruitgang zal, in plaats van gemaakt te worden door inspanning en strijd, begonnen worden om harmonieus gemaakt te worden. Dat voorziet het menselijke bewustzijn als een goddelijke schepping op aarde --- het zal alleen een stap zijn. Maar voor de huidige stap is het een soort harmonieuze totstandbrenging, die de universele voortgang zal veranderen (die onophoudelijk is) in een vooruitgang door vreugde en harmonie, in plaats van een vooruitgang door strijd en lijden.... Maar wat gezien was, is, dat dit gevoel van ontoereikendheid, van iets, dat niet compleet is en niet perfect is, dat, moet men voorzien, voor een erg lange tijd bestaan zal --- wanneer de notie van tijd hetzelfde blijft, dat weet ik niet. Maar alle verandering houdt tijd in, is het niet? Het zou niet vertaald kunnen worden door tijd, zo als wij het opvatten, maar het houdt een opvolging in.

Al deze zogenaamde problemen --- de hele tijd ontvangt men, op deze manier, vragen en vragen en problemen van het denkvermogen (alle problemen in de Onwetendheid, is het niet?) --- problemen voor de aardworm. Zo gauw als je daar boven tevoorschijn komt, bestaan zulke problemen niet meer. Er zijn geen tegenstellingen meer. Tegenstellingen komen altijd van de tekortkoming van visie en het onvermogen om tegelijkertijd iets te zien vanuit alle gezichtspunten.

In ieder geval, om de vraag naar de aarde te brengen, heeft geen heilige, op enig moment, denk ik, ooit gezegd: "Wees goed, en alles zal uitwendig goed met je zijn" --- omdat het stupiditeit is. In een wereld van wanorde, in een wereld van valsheid is daarop hopen niet redelijk. Maar je kan, wanneer je voldoende oprecht en heel en volledig in jouw manier van zijn, de innerlijke vreugde, de volle bevrediging hebben, wat de omstandigheden ook zijn en niemand en niets het vermogen heeft om dat aan te raken.

30 Augustus 1967

Gedurende de laatste verscheidene nachten heb ik bijna de hele nacht, vele uren, doorgebracht in een plaats, die zeker moet behoren bij het subtiel fysieke en waar het materiële leven gereorganiseerd wordt. Het is uitgestrekt --- uitgestrekt --- de menigte is ontelbaar, maar dit zijn individualiteiten, geen menigte; ik moet met ieder van hen, zagezegd, afrekenen. En dan is het, alsof er tegelijkertijd documenten zijn en schrijftafels, maar geen muren eromheen! Het is een curieuze plaats, een zeer curieuze plaats.

Ik heb mij veel keren afgevraagd of het de herinnering was van fysieke vormen, die me deze wereld op die manier liet zien of dat het werkelijk zo is. Soms is er geen twijfel, om dat het helemaal een karakter van zichzelf heeft, maar op andere tijden is er een twijfel en ik vraag mezelf af of het niet in mijn actieve geheugen is. Omdat ik ben erg bewust op dat moment en alles extreem natuurlijk is en inderdaad permanent: ik vind weer dezelfde dingen op dezelfde plaats, soms met kleine verschillen, maar verschillen genoodzaakt door actie. Het is, zagezegd, een coherente wereld, het is geen wanordelijke verbeelding. Maar in hoeverre zijn deze vormen reflecties van natuurlijke vormen? In hoeverre zijn ze zo of *zien* we ze zo? Ik ben nog niet erg zeker. Ik had hetzelfde probleem, toen ik gewoon was om in het Bovenmentale te gaan en de goden te zien: ik had altijd een soort aarzeling om te weten of zij werkelijk zo zijn of dat we hen zo waarnemen door onze fysieke gewoonten.... Daar kwam ik, na enige tijd, tot een conclusie; maar hier, fysiek...?

Het is een curieus iets: er zijn geen deuren, geen ramen, noch een plafond, noch vloer; al dit bestaat in zichzelf, het lijkt de wet van de zwaartekracht niet te gehoorzamen, er is, zagezegd, geen magnetische aantrekkingskracht van de aarde, en toch, wanneer men schrijft (*Moeder lacht*), lijkt er een pen te zijn! En wanneer men ergens op schrijft, lijkt er een stuk papier te zijn; en wanneer er documenten zijn, lijken zij in briefjes te zijn.... Men voelt, dat de substantie niet hetzelfde is, maar de verschijning is erg dichtbij. En het is deze verschijning, en ik stel mezelf toch de vraag weer: "Zetten we door onze gewone cerebrale werking deze verschijning er op of is het waarlijk zo?"

Daar ontmoet ik bijna iedereen. Ik vertelde je, je bent daar regelmatig en we werken. Je herinnert je het niet. Er zijn anderen, die het herinneren, maar hun geheugen is (*gebaar van een kleine twist van de vinger*) een klein beetje van de lijn af; zagezegd, het is niet exact hetzelfde als wat ik zag. Dus wanneer zij er mij over vertellen, heb ik helemaal het gevoel, dat het een transcriptie in hun brein is, die het zo gemaakt heeft.... En de objectieve werkelijkheid van de materiële wereld komt hiervan, dat wanneer je hetzelfde object tien keer ziet, het tien keer op zichzelf lijkt, met verschillen, die redelijk zijn, die verschillen zouden kunnen zijn ten gevolge van gebruik, bijvoorbeeld; maar daar is het ook zoals dit! En als je het zorgvuldig bestudeert, zien zelfs in de fysieke wereld twee personen dingen niet exact op dezelfde manier. Daar is het misschien meer geaccentueerd, maar het lijkt een overeenkomend fenomeen te zijn.... De uitleg wordt erg eenvoudig, erg gemakkelijk, wanneer je binnengaat in het bewustzijn, waar de materiële werkelijkheid zelf een illusie wordt; het is illusoir, het is niet exact: de innerlijke werkelijkheid is meer waar. Dan is het in dat geval eenvoudig. Het is misschien alleen het denkvermogen, dat

versteld staat.

Neem schrijven, bijvoorbeeld. Ik heb het niet in detail geobserveerd, maar wanneer men daar schrijft, lijkt men veel gemakkelijker te schrijven. Ik weet niet, hoe ik het uit moet leggen, het neemt veel minder tijd en dingen worden neergeschreven op papier --- maar is het werkelijk papier? Het ziet er uit als papier, maar dingen worden veel directer neergeschreven.... Er is misschien een overeenkomst, zoals bijvoorbeeld, wanneer je een pen gebruikt of een potlood: het is niet exact een pen of een potlood, maar iets, dat er op lijkt, dat.... (hoe het te zeggen?) het prototype is van het principe van dit object. Maar wat ik bedoel te zeggen is, dat als we nog in het tijdperk van de veer of de pen waren, die men in een vloeistof doopt, dan zou ik het waarschijnlijk zo zien! Het is de *essentie* of het principe ervan, dat vertaald wordt in het geheugen door een overeenkomstigheid.

Maar het is een actie. Ik weet de tijd alleen, wanneer ik terugkom, want ik heb het een gewoonte gemaakt om de tijd op te merken, wanneer ik ook terugkom naar het materiële bewustzijn (ik heb een horloge naast mijn bed en ik kijk er op) en daarom kan ik zeggen: "Dit duurde een uur, dat duurde twee uur." Maar daar heeft men het besef van tijd niet, het is niet hetzelfde besef --- het is de *inhoud* van de actie, die er toe doet, en gedurende die uren worden veel, veel dingen gedaan, veel. En dus ontmoet ik je daar zeer regelmatig, maar veel anderen ook, en ik ben tegelijkertijd op veel plaatsen! En wanneer een persoon me verteld, "Maar ik zag U gisteravond, U deed dit en dat", dan zeg ik daar boven ergens, "Ja, het is waar", er is alleen een beetje (*zelfde gebaar van twisten*), alleen een beetje verschil, maar de essentie van het ding is hetzelfde.

En ik heb opgemerkt, dat deze dingen, die nogal dicht bij het fysieke zijn, verdwijnen als je plotseling wakker, in het bijzonder, wanneer je je roert, terwijl je wakker wordt, als je een beweging maakt of wanneer je op je zij gaat liggen. Alleen naderhand, als ik op een bepaalde tijd erg stil ben en in mijzelf ga, dan kan ik langzaam weer in contact komen met die toestand. Daarom verrast het mij niet, dat de meerderheid van de mensen zich niets herinnert. Ervaringen in het vitale, in het mentale worden veel gemakkelijker herinnerd, maar dat wat nogal dicht bij het fysieke is...

En het heeft een zodanig karakter, dat wanneer men het bewustzijn ervan hield bij het wakker worden, men er enigszins uit zou zien als een gek persoon. Ik had de ervaring ervan juist twee dagen geleden en het heeft me veel geleerd --- ik keek, studeerde en studeerde tot ik het begreep. Het was gedurende mijn middagrust (ik slaap helemaal niet in de middag, maar ik ga zo in het innerlijke bewustzijn) en ik had van te voren besloten, dat ik op een zodanig uur wakker zou worden, zagezegd, ik zou opstaan. Toen het tijd was, was ik diep in het midden van mijn actie en de toestand van bewustzijn ging door met mijn ogen open; en toen, in die toestand van bewustzijn, was er... ik kan niet zeggen "ik", want het was niet hetzelfde "ik" --- nee, ik ben veel personen op dat moment --- maar het "ik" van dat moment had de gewoonte om een horloge te dragen, een gouden polshorloge (niet hier materieel, maar daar) en had vergeten het horloge aan te doen en zocht er naar en merkte op: "Ah! Ik heb vergeten mijn horloge aan te doen. Wat is er van dit horloge geworden? Waarom heb ik het vergeten?" En toen ik wakker werd (ik draag geen horloge, weet je) en tot mijzelf terugkwam, waren de twee bewustzijnsvormen simultaan en ik zei luid, "Waar is mijn horloge? Ik heb vergeten mijn horloge aan te

doen”, en alleen toen ik dat zei (*Moeder lacht*), werd ik bewust! Dus dat liet me reflecteren; ik heb goed gestudeerd, stil gekeken, dichtbij gezien, dat op dat moment de twee bewustzijnsvormen nogal (*Moeder legt haar handen dicht op elkaar*), nogal simultaan zijn.

Het is erg interessant. Oh! Er waren allerlei problemen, die opgelost zijn door die ervaring. Het probleem, bijvoorbeeld, van de velen, die als gek worden genomen, maar die eenvoudig in dit subtiele bewustzijn zijn (*zelfde gebaar van superoplegging*), dat op een bepaald moment domineert en dat hen dingen laat zeggen, die hier geen betekenis hebben, maar daar een zeer heldere betekenis hebben. En het bewustzijn is als dit (*gebaar van superoplegging, van bijna samensmelten*). Dit verklaart veel gevallen van zogenaamde gekheid. Er zijn ook gevallen van blijkbare onoprechtheid, die ook van gelijke natuur zijn, omdat het bewustzijn helder ziet in dit domein en het is een domein, dat zo dichtbij is, dat dezelfde namen gegeven zouden kunnen worden aan dingen; zij lijken dezelfde of nogal overeenkomstige vormen te hebben, maar het is niet wat hier gekend is onder de naam “tastbare werkelijkheid”; materieel, extern zijn dingen niet nogal zoals dat. En dus zijn er gevallen van zogenaamde onoprechtheid, die eenvoudig een te dicht mengsel zijn van de twee bewustzijnsvormen --- te dicht voor actieve onderscheiding. Oh! Een heel domein is helder gemaakt en niet alleen helder gemaakt, maar heeft ermee de sleutel gebracht tot heling of tot transformatie. Vanuit een innerlijk psychologisch gezichtspunt heeft dit dingen tot een enorme graad verklaard, tot een enorme graad. Dat reduceert aanzienlijk het aantal gevallen van ware mentale vervreemding en gevallen van werkelijke valsheid, zogezegd, gevallen waar men opzettelijk, bewust het tegenovergestelde zegt, van wat er is --- het kan niet zo frequent zijn, als men gelooft. Velen zeggen zulke dingen (*gebaar van drijven*), inexacte dingen, maar die zij waar nemen in een wereld, die anders is dan het zuivere materiële, in een te dicht mengsel en met te weinig onderscheiding om het mengsel te ontdekken.... Sri Aurobindo was gewoon te zeggen, dat gevallen van werkelijke onwil, werkelijk vijandigheid en werkelijke valsheid erg zeldzaam zijn, zogezegd, “werkelijk” in zijn absolute betekenis, in henzelf, en bewust, opzettelijk --- opzettelijk, absoluut, bewust --- dat is zeldzaam; en dat wordt beschreven als de vijandige wezens. Maar de hele rest is een soort illusie van bewustzijn --- van bewustzijnsvormen, die onderling vermengen met elkaar (*Moeder brengt haar vingers van de rechterhand in die van haar linker in een heen en weer gaande beweging*) en, omdat zij zonder precieze onderscheiding zijn tussen de verschillende bewustzijnsvormen, zijn ze zo (*zelfde gebaar*), vermengd, de ene, die de andere binnengaat en verlaat.

(*Stilte*)

Dus het resultaat was om de immensiteit te zien van het probleem, dat opgelost moet worden en van de manier om te volgen en om de transformatie te bereiken.... Wanneer je kijkt vanuit het zuiver psychologische standpunt, wordt het relatief gemakkelijk en snel, maar wanneer je hiertoe komt (*Moeder raakt haar lichaam aan*), tot de uiterlijke vorm, tot wat Materie genoemd wordt, oh, is het een wereld! Iedere les --- het is, alsof lessen gegeven worden, het is zo interessant! Lessen met alle consequenties en verklaringen; je gaat een dag, twee dagen door om een kleine, een erg kleine ontdekking te doen. En dan zie je, dat in het lichamelijke bewustzijn, daarna, na deze dagen of deze uren van werk, het licht er is, het is veranderd --- het

is veranderd, de reacties zijn niet langer hetzelfde, maar... (*gebaar, dat een wereld van werk aangeeft*).

En de Tegenwoordigheid, de Tegenwoordigheid wordt steeds intiemer, steeds concreter, en op die tijd zijn er momenten, wanneer het (*gebaar van opzwellen*) zo concreet is, dat het absoluut lijkt te zijn, en dan (*gebaar van bedekken*) komt een andere toestand van bewustzijn op en alles moet weer beginnen.

Het is interessant.

En het is precies om je te onderwijzen.... De grote woorden, de grote attitudes, de grote ervaringen, alles, dat daarboven erg goed is, maar hier... niets bijzonders --- alles is erg bescheiden, erg kalm, erg op de achtergrond --- erg bescheiden. En dit is de conditie voor vooruitgang, de conditie voor transformatie.

Daar, mijn kind.

15 November 1967

Men heeft het gevoel, dat, tenzij er iets als een wonder gebeurt, in de zin, waarop mensen wonderen begrijpen, wel, het vele eeuwen zal duren.

Maar heb je ooit verwacht, dat het geen tijd zou nemen?

Ja, evident.

Maar ik heb nooit gedacht --- ik heb nooit gedacht, dat het snel zou kunnen komen. Ten eerst moet men, zoals ik doe, het proberen op zijn eigen lichaam, het verschil zien tussen materie, zoals het is, de constitutie, zoals het is, en dan... wat men zou kunnen waarnemen van een goddelijk bestaan --- zogezegd, *goddelijk*, dat niet op ieder moment gebonden is aan de duisternis van een half onbewuste materie... Hoe lang zal het duren? Hoe lang heeft het geduurd om de steen te veranderen in een plant, de plant in het dier, het dier...? We weten het niet, maar op de manier, dat dingen bewegen... Nu dat ze zo slim zijn geworden in het berekenen, wanneer denken ze, dat de aarde gevormd is? Hoeveel miljoenen en miljoenen jaren? En dat alles om te arriveren, waar we nu zijn.

Natuurlijk, hoe meer het beweegt, hoe sneller het gaat, het is begrepen, maar snel... snel?

Als het proces "natuurlijk" moet zijn, duurt het een eeuwigheid.

Nee! Het is geen kwestie van "natuurlijk" zijn. De natuur heeft dingen progressief gearrangeerd om het bewustzijn te manifesteren; het hele werk is, zogezegd, geweest om het Onbewuste voor te bereiden op een zodanige manier, dat zij bewust zou kunnen worden. Natuurlijk, nu is het bewustzijn er, tenminste in een grote mate; daarom moet het veel sneller gaan; de bulk van het werk is, zogezegd, gedaan. Maar toch, zoals ik gezegd hebt, wanneer men ziet tot welke graad het gebonden is aan het onbewuste, aan een half vaag bewustzijn, en ziet, dat mensen, die niet weten, nog de "fataliteit" voelen, de "bestemming" --- wat zij "Natuur" noemen en alles dat domineert en regelt, --- wel, voor de laatste verandering, die gedaan moet worden, moet dat alles volledig bewust worden, en niet alleen op de mentale manier --- dat is niet voldoende --- maar op de goddelijke manier! Dus er blijft nog veel te doen.

Dit is alleen, wat ik iedere dag zie met dit arme kleine lichaam, en dan alles, dat het omgeeft (*gebaar van een menigte helemaal rondom*) al deze substantie, zoals het is, oh!... niets anders dan ziekte en misère en wanorde. Oh! Dat alles heeft niets gemeen met het Goddelijke. Een onbewuste massa.

Bedoel je te zeggen: Tenzij iets naar beneden komt en het *door kracht* verandert?

Ja

Maar Sri Aurobindo zegt (ik heb het twee dagen geleden gelezen, ik weet niet waar hij het heeft geschreven, het was alleen een quote), dat als het goddelijke Bewustzijn, het goddelijke Vermogen, de goddelijke Liefde, de Waarheid zich te snel op de aarde zou manifesteren, de aarde opgelost zou worden! Zij zou niet in staat zijn om het te

dragen... brrf!

Ik vertaal het, maar dat is het idee.

Maar misschien niet de hoogste goddelijke dosis, maar een kleine goddelijke dosis!

(*Moeder lacht*) De kleinere dosis is er altijd. Het is er altijd, een kleine dosis; er is zelfs een ietwat sterke dosis, en wanneer men naar Dat kijkt, is men vol van verbazing. Maar alleen door Dat, ziet men nog steeds... hoe dingen zijn.

Wel, er is geen dag, wanneer er niet opgemerkt wordt, dat een dosis, geen volle dosis, maar alleen een kleine dosis, een oneindig kleine druppel van Dat, je kan genezen in een minuut --- "het kan" : het *geneest je*, niet "het kan"; je bent de hele tijd in die toestand, evenwichtig, en het minste falen betekent wanorde en het einde; en alleen een druppel van Dat... het wordt licht en vooruitgang. De twee extremen. De twee extremen gaan zij aan zij.

Het is een observatie, die men verscheidene keren per dag maakt.

Maar natuurlijk, als het instrument gemaakt was om te observeren, om te verklaren, om te omschrijven, zou het prachtige dingen kunnen zeggen, maar, wel... Ik denk --- ik weet het niet, maar het lijkt de eerste keer te zijn, dat het instrument, in plaats van gemaakt te zijn om de "Goede Getijden" te brengen, de "Openbaring", om het signaal te geven, gemaakt is om... om te proberen te realiseren --- om het werk te doen, de duistere taak. En dus observeert het, maar het gaat niet in een extatische vreugde van observatie, en zij wordt gedwongen om elke minuut te zien, *ondanks dat*, hoeveel werk er nog overblijft om te doen... En dus, als zij zichzelf beschouwt, kan zij zich alleen verheugen, als het werk gedaan is --- maar wat betekent dat, het "werk gedaan"?... Iets, dat *gevestigd* is. Deze goddelijke Tegenwoordigheid, dit goddelijke Bewustzijn, deze goddelijke Waarheid manifesteert zich zo, in een flits, en dan... gaat alles in zijn gebruikelijke draf --- er is een verandering, maar een onwaarneembare verandering. Wel, voor haar (*het lichaam*) is dit oké, en ik denk, dat dat haar moed onderhoudt en haar een soort glimlachende vrede geeft, ondanks alles, dat zo weinig bevredigend is met betrekking tot het resultaat; maar dit kan haar niet bevredigen, zij kan alleen bevredigd worden... wanneer het gedaan zal worden, zagezegd, wanneer wat nu een openbaring is --- duizelingwekkend, maar pas kort --- een gevestigd feit zal zijn, wanneer er waarlijk goddelijke lichamen zullen zijn, goddelijke wezens, die omgaan met de wereld op een goddelijke manier; dan, alleen dan zal zij zeggen, "Ja, dat is het", maar niet eerder. Wel, dat, ik geloof niet, dat het onmiddellijk kan.

Omdat ik erg goed zie, erg goed, wat het werk is; ik heb je verteld, er zijn dingen, die, ja, als ik het moest vertellen en uitleggen en voorspellen, men er een heel onderwijs van zou kunnen maken, met alleen *een* van deze ervaringen --- ik heb ten minste verscheidene van hen per dag. Maar dat dient geen doel, om zeker te zijn, ik weet het. En het is geen ongeduld, het is zelfs geen gebrek aan bevrediging, niets van dat alles, het is een... een Kracht, een Wil, die stap voor stap voorwaarts beweegt en die niet kan stoppen om het verhaal te vertellen, om tevreden te rusten met wat gedaan is.

(*Stilte*)

Is er ergens op aarde een waarlijk goddelijk wezen, zagezegd, dat niet beheerst wordt door enige wet van niet-bewustzijn?... Men zou het weten, lijkt me. Wanneer het bestond en ik het niet wist, dan moet ik zeggen, dat ik ergens in me een grote onoprechtheid heb voor zoiets om te gebeuren.

Om de waarheid te zeggen, stel ik mezelf de vraag niet.

In allen, allen, die bekend zijn, allen, die de positie genomen hebben van onthullers van de nieuwe wereld of verwerkelijkers van het nieuwe leven, bezit iedereen van hen een zeker percentage van niet-bewustzijn, veel groter dan het mijne, dan... Maar dit is allemaal publiekelijk bekend. Is er ergens een wezen en niemand kent hem?... Het zou me verbazen als er geen communicatie was. Ik weet het niet.

Wel, er zijn er veel, veel, nogal een uitbraak van nieuwe Christussen, van Kalkis¹², van Supermensen, oh! Er zijn er erg veel van hen, maar over het algemeen, op een of andere manier is er communicatie, in ieder geval raakt hun bestaan bekend; wel, onder hen allen, allen met wie ik in contact gekomen ben, zichtbaar of onzichtbaar, is er geen enkele, die... (hoe het te zeggen?) minder niet-bewustzijn heeft, dan er in dit lichaam is --- maar ik herken, dat er veel van is, oh!

Ik zie het proces niet, hoe uit deze inertie te komen, dit niet-bewustzijn.

Proces, welk proces? Van transformatie?

Ja. Er wordt gezegd, dat het bewustzijn moet handelen en dat alles ontwaken...

Maar dat doet het!

Ja, dat doet het, maar...

Het houdt niet op dat te doen!

Het antwoord is dit: ineens is er een perceptie (oh! al deze zijn subtiele, erg subtiele dingen, maar precies voor het bewustzijn is het erg concreet), de perceptie van een soort desorganisatie, als een stroom van desorganisatie; dan begint de substantie, die het lichaam samenstelt, eerst met voelen, dan met het effect opmerken, dan begint alles gedesorganiseerd te worden. Deze desorganisatie voorkomt de cohesie, die noodzakelijk is voor de cellen om een individueel lichaam samen te stellen; dan weet men, ah! (*gebaar van oplossing*), het zal afgemaakt worden. De cellen streven en er is iets als een centraal bewustzijn van het lichaam, dat intens streeft, met een overgave, zo volledig, als zij het kan maken: "Uw Wil, Heer, Uw Wil, Uw Wil." Dan is er een soort --- niet iets, dat luid uitbarst, geen enige verdwazende flits, maar een soort van... ja, het geeft een gevoel van condensatie van deze stroom van desorganisatie, en dan stopt er iets; eerst vrede, dan een licht, dan de Harmonie --- en de wanorde verdwijnt. En als de wanorde verdwenen is, is er onmiddellijk dit gevoel *in de cellen*, dat zij in de eeuwigheid leven, voor de eeuwigheid.

Wel, dit, op deze manier, met alle intensiteit van een concrete werkelijkheid, gebeurt niet alleen dagelijks, maar veel keren per dag. Op bepaalde tijden is het erg heftig, zagezegd, als een massa. Soms is het alleen iets dat aanraakt; dan vertaalt

¹² De laatste Avatar volgens Hindoe traditie.

het zich in het bewustzijn van lichaam op deze manier, als een soort dankzegging: een voortgang in feite over het niet-bewustzijn. Dit zijn alleen geen opzienbarende gebeurtenissen; de menselijke buurman weet het zelfs niet, hij kan waarschijnlijk een soort vermindering waarnemen in de uitwendige activiteit, een soort concentratie, maar dat is alles. Dus spreekt men niet over de zaak, men kan er geen boek over schrijven, men maakt er geen propaganda over.... Het is dit, het werk.

Alle, alle mentale aspiraties worden hierdoor niet bevredigd.

Het is een erg obscuur werk.

(Moeder gaat in een lange contemplatie.)

Het is nu een dag of twee, ik weet het niet, er was, als het ware, een totale visioen van deze inspanning van de aarde naar haar vergoddelijking, en het was alsof iemand aan het zeggen was (het is niet "iemand", het is het getuige bewustzijn, het bewustzijn, dat observeert, maar het formuleert zichzelf in woorden; zeer vaak formuleert het zich in Engels en ik heb het gevoel, dat het Sri Aurobindo is, het actieve bewustzijn van Sri Aurobindo, maar soms wordt het alleen in woorden vertaald in mijn bewustzijn) en het was iets, dat zei, "Ja, de tijd van proclamaties, van openbaringen is voorbij --- nu de actie."

In feite zijn proclamaties, openbaringen, profetieën allemaal erg aangenaam, het geeft het gevoel van iets "concreet"; nu is het erg obscuur, het gevoel, dat het erg obscuur is, onzichtbaar (het resultaat zal alleen een lange, lange tijd hierna zichtbaar zijn), niet begrepen.

Het hoort bij een domein, dat nog niet klaar is om verklaard te worden, gemanifesteerd te worden in woorden.

En inderdaad, tot zover als het waarlijk nieuw is, is het niet te begrijpen. Wat ik zeg, correspondeert niet met enige ervaring, die door hem geleefd wordt, die er over leest.

En ik zie het nogal goed, ik zie het beetje werk zoals dit zo goed (*gebaar van omkering*), dat er voor nodig zou zijn om een profetische openbaring te worden. Een beetje werk, een kleine omkering in het denkvermogen --- de ervaring is helemaal buiten het denkvermogen en dus, wat ervan gesproken wordt (*Moeder tilt haar hoofd op*)... Precies, omdat het niet mentaal is, is het haast niet te begrijpen; en voor dit alles (oh! het is zichtbaar) voor dit alles om toegankelijk te worden, alleen een beetje omkering (*hetzelfde gebaar*) in het denkvermogen en het wordt een profetie. En dat... dat is niet mogelijk. Het zal haar waarheid verliezen.

Alsjeblief.

Ja, het is onderweg.

22 November 1967

Er is een vooruitgang.

Aan het eind van de fysieke demonstratie op de 2^e van December,¹³ gaan alle kinderen in een koor bidden en ik heb een gebed voor hen geschreven. Ik ga het voor jullie lezen. Maar ik had er geen gedachte over; het was me gevraagd en ik deed het.

Waarschijnlijk lezen zij het *Bulletin* en dus vroegen zij om een gebed --- een gebed, dat werkelijk voor het lichaam is. En ik antwoordde:

Het gebed van de cellen van het lichaam

Nu dat, door het effect van de Genade, we langzaam tevoorschijn komen uit het niet-bewustzijn en ontwaken naar een bewust leven, rijst een vurig gebed in ons voor meer licht, meer bewustzijn,

“O Allerhoogste Heer van het universum, wij smeken U, geef ons de kracht en de schoonheid, de harmonieuze perfectie, die nodig is om Uw goddelijke instrumenten te zijn op aarde.”

Het is bijna een proclamatie.

Na de demonstratie gaan zij het zeggen. Het schijnt, dat zij de hele historische groei van de fysieke cultuur gaan laten zien en dan aan het eind zullen zij zeggen: we zijn niet aan het eind gekomen, we zijn aan het begin van iets en hier is ons gebed.

Ik was erg blij.

U zegt, dat er een vooruitgang is?

Een vooruitgang! Een enorme vooruitgang! Zij hadden het nooit gedacht, nooit; daar in de totaliteit hadden zij nooit gedacht om de transformatie te bereiken: zij dachten de beste atleten in de wereld te worden en alle gebruikelijke nonsens.

Het lichaam, zie je, zij vroegen om een gebed van het *lichaam*. Zij zijn begonnen om te begrijpen, dat het lichaam moet beginnen om zichzelf te transformeren in iets anders. Hiervoor waren zij nogal vol van de hele geschiedenis van de fysieke cultuur in alle landen, en het land, waar het het meest vergevorderd is en hoe het lichaam te gebruiken, zoals het is, enz. Wel, het was het ideaal van de Olympische Spelen. Nu zijn ze er voorbij gesprongen; dat was het verleden, nu willen zij transformatie.

Ja, mensen vragen in hun denkvermogen en in hun vitale om goddelijk te worden; wel, het is allemaal het oude verhaal van spiritualiteit, voor eeuwen herhaald. Nee, nu is het het *lichaam*. Het lichaam wil deelnemen. Het is helemaal een vooruitgang.

Ja, maar men kan erg goed zien, hoe de aspiratie zich in het denkvermogen behoudt, hoe het door zichzelf leeft. In het hart ziet men ook erg goed, hoe de

¹³ Ieder jaar op deze datum geven de kinderen van de School en de Ashram sadhaks, die deelnemen aan sport, een algemene demonstratie van fysieke cultuur.

aspiratie leeft. Maar in het lichaam? Hoe deze aspiratie te ontwaaken in het lichaam?

Maar het is reeds volledig in me ontwaakt voor maanden! Dus moet het zijn, dat zij het juist nu gevoeld hebben en zij voelen het.

Hoe wordt het gedaan? --- het is in het proces van gedaan worden.

Maar hoe in zichzelf...

Nee, nee, nee. Wanneer het gedaan kan worden in een enkel lichaam, kan het gedaan worden in alle lichamen.

Ja, maar ik vraag hoe... ja, hoe?

Wel, dat is wat ik geprobeerd heb uit te leggen gedurende maanden. Ten eerste om het bewustzijn te ontwaaken in de cellen...

Wel, ja!

Ja, natuurlijk, maar als het gedaan is, is het gedaan: het bewustzijn ontwaakt meer en meer, de cellen leven bewust, streven bewust. Ik heb geprobeerd het maanden uit te leggen; maanden en maanden heb ik geprobeerd het uit te leggen. En dus is het alleen dat, wat me bevallen heeft, dat zij tenminste de mogelijkheid hebben begrepen.

Hetzelfde bewustzijn, dat het monopolie was van het vitale en het denkvermogen, is dat van het lichaam geworden: het bewustzijn werkt in de cellen van het lichaam.

De cellen van het lichaam worden iets bewust, geheel bewust.

Een bewustzijn, dat onafhankelijk is, helemaal niet afhankelijk van het vitale of het mentale bewustzijn: het is een lichamelijk bewustzijn.

(Stilte)

En dit fysieke denkvermogen, waarvan Sri Aurobindo zei, dat het een onmogelijkheid was, dat het iets was, dat rond en rond draait en altijd rond en rond zal draaien, precies zonder bewustzijn, zoals een soort machine, dat denkvermogen is omgezet, is stil geworden, en in de stilte heeft zij de inspiratie van het Bewustzijn ontvangen. En het is weer begonnen te bidden: dezelfde gebeden, die er eerder waren in het denkvermogen.

Ik begrijp nogal goed, wat er in U kan gebeuren, maar...

Maar, omdat het gebeurt in een lichaam, kan het in alle lichamen gebeuren! Ik ben niet van iets anders gemaakt dan anderen. Het verschil is in het bewustzijn, dat is alles. Zij is exact gemaakt van hetzelfde, met dezelfde dingen, ik eet dezelfde dingen, en zij was op dezelfde manier gemaakt, absoluut.

En het was zo stupide, zo obscuur, zo onbewust, zo obstinaat als andere lichamen van de wereld.

En dit begon, toen de dokters verklaarden, dat ik erg ziek was,¹⁴ was dat het begin. Omdat het hele lichaam leeg gemaakt was van haar gewoonten en haar krachten en toen ontwaakten de cellen langzaam, langzaam, langzaam voor een

¹⁴ Gedurende de lente van 1962.

nieuwe ontvankelijkheid en openden zich direct voor de Goddelijke Invloed.

Anders zou er geen hoop zijn. Als deze materie, die begon door zijn... Zelfs een kiezelsteen is al een organisatie --- het was zeker erger dan een kiezelsteen: onbewust, inert, absoluut; en dan, beetje bij beetje, beetje bij beetje ontwaakte dat. Het ziet, ja, het ziet, het hoeft alleen de ogen te openen om te zien. Wel, het is hetzelfde, dat gebeurt: voor het dier om mens te worden had het niets anders nodig dan de infusie van een bewustzijn, een mentaal bewustzijn; en nu is het het ontwaken van dit bewustzijn, dat helemaal op de bodem was, juist de bodem. Het denkvermogen is teruggetrokken, het vitale is teruggetrokken, alles is teruggetrokken. In die tijd, toen ik ziek genoemd werd, was het denkvermogen verdwenen, het vitale was verdwenen, het lichaam was aan zichzelf overgelaten --- opzettelijk. Ja, dat is het, alleen, omdat het vitale en het denkvermogen weg waren, gaf zij de indruk van een erg serieuze ziekte. En toen begonnen in het lichaam, dat aan zichzelf overgelaten was, de cellen beetje bij beetje te ontwaken naar het bewustzijn (*gebaar van oprijzende aspiratie*); dit bewustzijn, dat gegeven was in het lichaam door het vitale (van het mentale in het vitale, van het vitale in het lichaam), toen beiden verdwenen waren, verscheen het bewustzijn langzaam, langzaam. Dat begon met een uitbarsting van de Liefde van het hoogste hoogtepunt, de laatste allerhoogste hoogte, en beetje bij beetje kwam het naar beneden in het lichaam. En toen werd dit fysieke denkvermogen, zogezegd, helemaal iets, helemaal stupide, dat gewoon was rond en rond te draaien, terwijl zij altijd hetzelfde herhaalde, honderd keer hetzelfde, beetje bij beetje verlicht, werd bewust, werd georganiseerd, en ging toen binnen in stilte; toen in de stilte drukte de aspiratie zichzelf uit in gebeden.

(*Stilte*)

Het is een contradictie van alle spirituele beweringen van het verleden: "Wanneer je volledig bewust van het goddelijke leven wil leven, geef dan jouw lichaam op --- het lichaam kan niet volgen"; wel, Sri Aurobindo kwam en zei: het lichaam kan niet alleen volgen, het kan zelfs de basis zijn om het Goddelijke te manifesteren.

Het werk blijft om gedaan te worden.

Maar nu is de zekerheid er. Het resultaat blijft nog veraf, erg ver; er moet nog erg veel gebeuren, voordat de korst, de ervaring van het meest uitwendige oppervlak, zoals het is, manifesteert wat er van binnen gebeurt (niet "van binnen" in de spirituele diepten: binnen het lichaam). Om dat in staat te stellen om te manifesteren, wat van binnen is... Dit zal het laatste komen, en het is goed, dat het zo is, want wanneer het voortijdig kwam, zou men het werk verwaarlozen, men zou zo bevredigd zijn, dat men zijn werk zou vergeten te beëindigen; alles zou van binnen gedaan moeten worden, zou wel en goed moeten zijn, zou grondig veranderd moeten worden, dan zal de buitenkant zich uitspreken.

Maar het is alleen een enkele substantie, alles gelijksoortig overal, en overal was het onbewust; en dan is het opmerkelijk, dat *automatisch* dingen gebeuren (*gebaar, dat verspreide punten laat zien, overal in de wereld*) helemaal onverwacht, hier en daar, in de mensen, die zelfs niets weten.

(*Stilte*)

De materiële cellen moeten de capaciteit verkrijgen om bewustzijn te ontvangen en te manifesteren. En dan is, wat een radicale transformatie maakt, dat er in plaats van, zogezegd, een eeuwige en oneindige opstijging er een verschijning is van een nieuw type --- het is een neerdaling van boven. De voorgaande neerdaling was een mentale neerdaling, en deze noemt Sri Aurobindo een supramentale neerdaling; de impressie is dat een neerdaling van het allerhoogste Bewustzijn, dat zichzelf geeft in iets, dat capabel is om het te ontvangen en te manifesteren. En dan zal, hieruit, wanneer het voldoende gekarnd is (hoe lang het zal duren, weet men niet), een nieuwe vorm geboorte nemen, wat zal zijn, wat Sri Aurobindo de supramentale vorm noemt --- wat... zal zijn, het maakt niet uit wat, ik weet niet, hoe deze wezens genoemd zullen worden.

Hoe zullen zij zich uitdrukken, hoe zullen zij zich begrepen maken, en dat alles?... In de mens is het erg langzaam ontwikkeld. Alleen het denkvermogen heeft veel gewerkt en heeft als basis gemaakt, dat dingen sneller gaan.

Hoe kan iemand dat daar gaan bereiken?... Er zullen zeker stadia zijn in de manifestatie, met misschien een specimen, dat zal komen en zeggen: dit is hoe het is. (*Moeder kijkt naar voren*) Men ziet dat.

Alleen, toen de mens uit het dier kwam, was er geen middel van vastlegging -- van neerschrijven en een account bijhouden van het proces --- nu is het nogal verschillend, dus het zal interessanter zijn.

(*Stilte*)

Maar toch is op het huidige moment, de grootste meerderheid --- de grootste meerderheid --- van de intellectuele mensheid volmaakt tevreden om met zichzelf bezig te zijn en haar beetjes vooruitgang, zoals dit (*Moeder tekent een microscopische cirkel*). Het heeft zelfs niet --- zelfs niet het verlangen om iets anders te zijn.

Dit betekent, dat de komst van het supermenselijke wezen... het kan zeer goed onopgemerkt voorbijkomen en niet begrepen worden. Men kan het niet zeggen, want er is geen analogie; evident zou, wanneer een aap, een van de grote apen, de eerste mens had ontmoet, hij eenvoudig gevoeld hebben, dat het een wezen was, dat een beetje... vreemd was, dat is alles. Maar nu is het verschillend, want de mens denkt, redeneert.

Maar met betrekking tot alles, wat superieur is aan de mens, is de mens gewend geraakt om te denken, dat dit wezens waren... goddelijke wezens, zogezegd, zij hadden geen lichaam, zij verschenen in het licht --- in het kort, alle goden, zoals zij waargenomen zijn --- maar het is helemaal niet zo.

(*Lange stilte*)

Dan?

Ben je overtuigd?

Waarom probeer je het niet?

Natuurlijk! Daarom stel ik de vraag aan U. Ik twijfel helemaal aan niets. Ik heb aan U de vraag gesteld, Ik vroeg U: "Hoe moet iemand het doen, ik weet niet, hoe het gedaan wordt." ... Bijvoorbeeld in de morgen scheer ik mijzelf; wel, in

de morgen is men stupide, men is vermoeid, het denkvermogen weigert om te werken, het vitale weigert om te werken...

Ja, het is een uitstekende gebeurtenis.

Zeker, het is alleen, wat ik doe en wat ik zeg: wel, nee, ik zie het niet. Ik weet niet, hoe ik het in beweging moet zetten --- het beweegt niet. Het beweegt niet, tenzij ik er mijn denkvermogen of vitale of hart er toe zet.

Bah!

Het is niet, dat ik twijfel. Ik zeg, dat mijn lichaam een ezel is, nogal mogelijk, maar ik twijfel niet.

Het lichaam is geen ezel, arme kerel! (*Moeder lacht.*)

Twijfels heb ik niet, maar ik heb de vraag over het "hoe", dat, ja, dat weet ik niet.

Wat mij betreft, kwam dat probleem nooit op, omdat... Wanneer men muziek speelt of schildert, ziet men erg goed, dat het bewustzijn de cellen binnengaat en deze cellen worden bewust. Deze ervaring, bijvoorbeeld: er zijn dingen in een doos en men zegt tegen de hand: "Neem twaalf"; (zonder te tellen, zo) de hand neemt er twaalf en geeft ze aan je. Dat is een ervaring, die ik lang, lang geleden had. Op de leeftijd van twintig begon ik zulke ervaringen te krijgen, daarom weet ik het. Ik wist, hoe het bewustzijn werkt. Wel, het is onmogelijk om piano te leren of te schilderen, tenzij het bewustzijn de handen binnengaat en de handen bewust *onafhankelijk* worden van het hoofd. Het hoofd kan ergens anders bezig zijn, dat heeft geen belang. Dit is, echter, precies wat gebeurt in het geval van de mensen, die slaapwandelaars genoemd worden: zij hebben een bewustzijn, dat behoort bij het lichaam, dat hen laat bewegen en dingen doen [die] nogal onafhankelijk [zijn] van het denkvermogen en het vitale.

Ik bedoel te zeggen, dat, wanneer ik voor de spiegel sta om te scheren, wanneer ik geen mantra in me gebruik of een aspiratie, die uit het hart komt, wel, dan is het een inert blok, dat aan het scheren is en voeg daaraan het ronddraaien van het fysieke denkvermogen. Maar als ik een mantra gebruik of een mentale wil...

Maar nee! Het is het *lichaam*, dat eindigt door de mantra te zeggen! Spontaan, zo spontaan, dat zelfs als je per ongeluk aan andere dingen denkt, je lichaam de mantra zal zeggen. Heb je deze ervaring niet?

Nee.

En het lichaam streeft, het lichaam zegt de mantra, het lichaam, dat het licht wil, het lichaam, dat het bewustzijn wil --- jij, jij kan aan andere dingen denken, Tom, Dick of Harry, een boek, enz., het heeft geen belang.

Maar nu begrijp ik erg goed, erg goed; in het begin begreep ik het niet, ik geloofde, dat ik "ziek" gemaakt was, zodat ik het leven zou stoppen, dat ik leidde,

toen ik beneden was¹⁵ --- maar ik leid een leven, dat nog drukker was dan het leven beneden, daarom... vroeg ik mezelf waarom, of het een periode van transitie was. Maar nu begrijp ik: afgesneden, ik viel flauw in een zwijm. Daarom verklaarde de dokter, dat ik ziek was: ik kon geen stap verzetten zonder flauw te vallen; ik wilde lopen van hier naar daar: onderweg, poef! Ik viel flauw. Iemand moest me vasthouden, zodat het lichaam niet neer zou vallen. Maar voor mezelf verloor ik het bewustzijn niet gedurende een enkele minuut. Ik viel flauw, maar ik was bewust, ik zag mijn lichaam, ik wist, dat ik flauwgevallen was, ik verloor het bewustzijn niet, en het lichaam verloor ook het bewustzijn niet. Dus nu begrijp ik: het was afgesneden van het vitale en het mentale en aan haar eigen bronnen overgelaten; het was eenvoudig het lichaam: alles, wat zij kende, alle ervaringen, die zij had gehad, alle meesterschap, die daar was in alle toestanden van het zijn, het vitale, het mentale en erboven, dat alles was weg! En dit arme lichaam aan zichzelf overgelaten. En toen werd natuurlijk dat alles, beetje bij beetje, herbouwd, herbouwd, een bewust, zuiver bewust wezen.

Ja, ik begrijp het, ik begrijp het. Maar het was waarlijk afgesneden, dat heb ik geweten --- ik heb het gezien --- afgesneden, de toestanden van het wezen weggestuurd: "Ga weg, je bent niet langer gewenst." En toen moest een nieuw leven opgebouwd worden. En in plaats van de noodzaak om door alle toestanden van het wezen te gaan zoals eerder gedaan was, door opvolgend ontwaken (*gebaar van stap voor stap opstijging zoals gedaan door de oude yogi's*) naar de hoogste, de allerhoogste, voorbij de vorm --- is het nu helemaal niet zo, zij heeft helemaal niets van dat alles nodig, zij moet eenvoudig... (*gebaar van aspiratie, die opstijgt en opent als een bloem*). Iets is geopend en ontwikkeld vanbinnen en daarom is dit stupide denkvermogen georganiseerd, is in staat geweest om stil te zijn in een aspiratie; en dan... dan was er het directe contact, zonder enig intermediair --- direct contact. En dat heeft het nu, de hele tijd. De hele tijd, de hele tijd, het directe contact. En het is *het lichaam*, het is niet door allerlei soorten dingen en toestanden van zijn, helemaal niet, het is direct.

Maar als het eenmaal gedaan is (Sri Aurobindo heeft dit gezegd), als een lichaam dit eenmaal gedaan heeft, heeft het de capaciteit om het aan anderen te geven: en ik vertel je nu --- ik zeg niet in het geheel en in detail, waarschijnlijk niet, maar hier en daar (*gebaar van verspreiding, dat verscheidene punten op aarde aanduidt*) --- dat plotseling een of andere ervaring gebeurt in mensen. Er zijn mensen (de meerderheid), die bang zijn; dan gaat het natuurlijk weg --- het is, omdat zij niet voldoende voorbereid waren van binnen; wanneer het niet een onbeduidende routine is van iedere minuut, van dag tot dag, hebben zij angst; en als zij eenmaal angst hebben, is het afgelopen, het betekent, dat jaren van voorbereiding nodig zijn om dit weer te laten gebeuren. Maar er zijn enkelen, die niet bang zijn; een ervaring, plotseling! "Ah!..." iets helemaal nieuw, helemaal onverwacht, waar zij nooit aan gedacht hebben.

Het is besmettelijk, dit weet ik. En het is de enige hoop, omdat als iedereen weer door dezelfde ervaring moest gaan... Wel, ik ben nu negentig --- bij negentig zijn mensen moe, zij hebben genoeg van leven. Omdat te doen, moet men zich voelen als een klein kind.

¹⁵ Sinds deze "ziekte" in 1962 trok Moeder zich terug in haar appartementen boven.

En het duurt lang, ik zie nogal goed, dat het lang geduurd heeft.

En dan, het wordt niet gedaan, het wordt gedaan, maar wordt niet gedaan --- ver van dat --- we zijn er ver van.... Wat is het percentage van bewuste cellen? Men weet het niet.

En van tijd tot tijd zijn er enkelen, die anderen bekijken. Het is erg amusant! Zij kijken, zij houden ze vast, vertellen hen stupiditeiten (op hun manier) --- aan degenen, die (*Moeder trekt een smalle cirkel*) de oude gewoonten wensen voort te zetten: de spijsvertering moet op een bepaalde manier gedaan worden, de absorptie op een bepaalde manier, de circulatie op een bepaalde manier, de ademhaling op een bepaalde manier... alle functies moeten gedaan worden volgens de methode van de Natuur; en wanneer het niet zo is, worden zij angstig. En dan houden degenen, die weten, hen vast en zetten het onder een zwaar bombardement in de naam van de Heer. Het is erg amusant!

Iets wordt vertaald in woorden (het is zonder woorden, maar iets wordt vertaald in woorden) en dan zijn er conversaties tussen cellen (*Moeder lacht*): "Imbeciel, dat je bent! Waarom heb je angst? Zie je niet, dat de Heer zelf dit doet om je te transformeren?" En de anderen: "Ah!..." Dan blijft het stil en opent dan zichzelf en wacht, en dan... gaat de pijn weg, de wanorde gaat weg en alles wordt in orde gemaakt.

Het is prachtig.

Maar als per ongeluk het denkvermogen binnenkomt, begint te helpen of beoordelen, dan stopt het helemaal en alles valt terug in de oude gewoonte.

(Lange stilte)

In werkelijkheid is het het ego, vitale, mentale, enz., dat alles is, poef, weggenomen.

Het was een radicale operatie.

En dus is er nu een soort soepelheid, vloeibaarheid. En dit alles is leren --- het is erg veel in relatie met het geheel (*horizontaal gebaar*), maar het is leren om te kijken voor al haar steun, al haar kracht, al haar kennis, al haar licht, al haar wil, alles, alles, zo (*verticaal gebaar, gekeerd naar de Allerhoogste*), alleen zo, in een buitengewone vloeibaarheid.

En dan, de pracht van de Aanwezigheid.

29 November 1967

Ik heb enige nieuwe foto's, die genomen zijn op Darshan dag. Fotografieën, die genomen zijn met een telescopische camera. Zij zijn niet vergroot, zij zijn, zoals zij genomen zijn. (*Moeder laat de foto's zien aan een leerling.*)

Ik weet het niet, maar ik heb elke Darshan het gevoel, dat ik een andere persoon ben, en wanneer ik mezelf zie op die manier, objectief, zie ik inderdaad iedere keer een andere persoon. Soms een oude Chinese! Soms een soort transpositie van Sri Aurobindo, een gesluerde Sri Aurobindo, en dan soms een persoon, die ik erg goed ken, maar die niet deze is: eens was ik zo. Dit is veel keren met me gebeurd.

Maar ook hier heb ik het gevoel, dat het iemand is... het is helemaal verschillend van wat U gewoonlijk bent.

Is het niet zo!

En ik heb het gevoel, dat het iets is, dat ik ken.

Ja. En ik heb ook exact hetzelfde gevoel. Ik kijk ernaar en ik zeg: ik ken deze persoon erg goed --- maar het heeft niets te maken met dit lichaam.

Maar het is iets, dat ik ken!

Inderdaad, het is erg goed bekend, maar het is niet dit (*Moeder wijst op haar lichaam*); het is niet hier, maar het is erg goed bekend.

Ik weet niet waarom, het herinnert me aan een schilder.

Men weet niet zeker of het een man of een vrouw is, men is niet zeker.

Ik vroeg mezelf af, of het geen wezen was, die in een wereld leefde, anders dan de fysieke wereld van de aarde. Omdat het... ik weet het, maar niet met de intimiteit van een lichamelijke gewaarwording; ja, het is iemand, die ik erg goed ken, die ik vaak gezien heb.

Ik heb de indruk, dat het iemand is, die ik al gezien heb.

Oh, ja! Maar ik weet niet, of je hem in deze wereld heb gezien. (*Zich kerend naar de andere leerling*) Je kent die persoon niet?

Het is niet dezelfde Moeder!

Ja.... Misschien is het een afbeelding. Je hebt misschien gelijk. Maar welke, ik zie het niet.

Iemand, die erg vertrouwd is, maar... als me verteld werd, dat het een historisch persoon was, zou ik niet verbaasd zijn.

Het is vreemd. En het wordt steeds meer zo. Terwijl het lichaam dit innerlijke ritme pakt, neemt het toe.

Het kan geen fysiek wezen zijn.

Wat is het? We zullen het op een dag weten...

Het is erg vertrouwd.

Ja, maar mijn indruk is zoals dit: iemand, die ik erg goed gekend heb, met wie ik misschien geleefd heb, maar niet ik, begrijp je. Het lichaam zegt, zogezegd: "Ik ben het niet." Van binnen is het nogal verschillend: er is geen "ik-jij", dat alles bestaat niet; maar het lichaam heeft het nog steeds, zij zegt: "Dit ben ik niet, het is iemand, die ik erg goed ken, erg goed, maar ik ben het niet."

*Waarom gebeurt dat zo op het balkon?*¹⁶

Het kunnen twee dingen zijn. Misschien verdeelde het oorspronkelijke bewustzijn in twee in een voorbij leven (dit is verscheidene keren gebeurd) en werd tegelijkertijd in twee lichamen gemanifesteerd; en dus is er op natuurlijke wijze een nabijheid geweest, misschien zelfs een wederzijdse vermenging van leven --- dit kan een fysieke gebeurtenis zijn. Maar het kan ook iemand zijn, die bestaat op een permanente manier, ergens in een permanente vorm, met wie we in voortdurend contact zijn in die wereld (bovenmentaal of supramentaal of ander) en het gevoel van binnen is: ja, ik ken het. Het kan ieder van de twee zijn, ik weet nog niet welke.

(Na een stilte) Het is meer een uitdrukking, een type vibratie, een atmosfeer, meer dan exacte kenmerken. Ja, dat zou het eerder zijn, iemand, die ergens bestaat op een permanente manier en waarmee we in contact zijn.

En dat zou deze gewaarwording verklaren van het niet weten of het een man is of een vrouw: het moet een wezen zijn in een aseksuele wereld, waar er noch een man is, noch een vrouw.

(Stilte)

Het lichaam heeft zelf meer dan een gevoel, een soort... het is een kennis --- meer dan een kennis, het is een feit: er zijn vele, vele wezens, krachten, persoonlijkheden, die zich erdoor manifesteren, zelfs soms verscheidene tegelijkertijd. Dat is een zeer algemene ervaring; we weten, bijvoorbeeld, dat Sri Aurobindo er is, hij spreekt en ziet, hij heeft zijn eigen manier van zien en zichzelf uitdrukken, dat gebeurt erg vaak. En dan is het vaak Durga of Mahakali of... zeer vaak. Vaak is het een wezen van erg hoog vandaan, erg permanent --- erg permanent --- die zichzelf manifesteert, en dan gebeurt er een soort absoluut in het wezen. Soms zijn het wezens van een dichtbij niveau, die zichzelf gevoeld proberen te maken, zichzelf uit te drukken, maar dat is onder controle.

Het lichaam is daaraan gewend.

En wat vreemd was, is dat deze keer, de 24^{ste}, toen ik naar het balkon ging, het iemand was... (en dit gebeurt met me van tijd tot tijd, maar steeds vaker) iemand, die kijkt van een soort niveau van eeuwigheid, met een grote welwillendheid erin vermengd (iets als welwillendheid, ik weet niet hoe het uit te drukken), maar met een absolute kalmte, bijna onverschilligheid, en de twee zijn samen, terwijl ze er zo uitzien (*Moeder beschrijft golven ver naar beneden*), alsof het gezien was van erg ver weg, vanaf erg hoog, van erg --- hoe het te zeggen? --- gezien met een nogal eeuwige visie. Dat voelde mijn lichaam, toen ik van het balkon kwam. Het lichaam zei:

¹⁶ Moeder gaf Darshan door op het balkon te staan voor degenen, die zich verzameld hadden op de straat beneden.

“Ik moet streven, er moet een aspiratie zijn, zodat de Kracht zou kunnen neerdalen op al deze mensen”, en Dat, het was zoals dit (*vegend gebaar van boven*). Oh! Erg welwillend, maar een soort onverschilligheid --- de onverschilligheid van eeuwigheid, ik weet niet, hoe het uit te leggen. En dit alles voelt het lichaam, alsof er iets gebruik van maakte.

Daarom interesseren de fotografieën me, het is om de toestand geobjectiveerd te hebben.

We zullen het weten.

30 December 1967

Moeder maakte het volgende commentaar, terwijl zij sprak over het onderwerp van bestuur.

Het probleem reduceert zich uiteindelijk bijna tot dit: het vervangen van het mentale bestuur van intelligentie door het bestuur van een vergeestelijkt bewustzijn.

Dit is een zeer interessante ervaring: hoe dezelfde acties, hetzelfde werk, dezelfde observaties, dezelfde relaties met de omgeving (dichtbij of ver) plaatsvinden in het denkvermogen door intelligentie, en in het bewustzijn door ervaring. En dat leert het lichaam nu, het vervangen van het mentale regime van intelligentie door het spirituele bestuur van bewustzijn. En dit brengt (het lijkt nergens op, je zou het niet kunnen opmerken), maar het brengt een enorm verschil naar voren, zo groot, dat het honderdvoudig de mogelijkheden van het lichaam vergroot.... Wanneer het lichaam onderworpen is aan regels, zelfs als zij breed zijn, zelfs als zij begrijpelijk zijn, is zij de slaaf van deze regels, en haar mogelijkheden worden beperkt door deze regels. Maar, wanneer zij bestuurd wordt door de Geest en het Bewustzijn, geeft dat een onvergelykbare mogelijkheid en flexibiliteit. En dat zal haar de capaciteit geven om haar leven te verlengen, haar duur te verlengen; het betekent de vervanging van het intellectuele bestuur van het denkvermogen door het bestuur van de Geest, van het Bewustzijn --- het Bewustzijn. Uitwendig lijkt het niet veel verschil te maken, maar... mijn ervaring is dit (omdat nu mijn lichaam niet langer het denkvermogen of de intelligentie gehoorzaamt, helemaal niet --- zij begrijpt zelfs niet, hoe dit gedaan kan worden), maar zij volgt steeds meer, steeds beter de begeleiding, de aandrang van het Bewustzijn. En dan ziet zij, bijna iedere minuut, het enorme verschil, dat dit maakt.... Tijd heeft, bijvoorbeeld, haar waarde verloren --- haar vaste waarde. Exact hetzelfde kan in een korte tijd gedaan worden of in een lange tijd. Noodzakelijkheden hebben hun autoriteit verloren. Men kan zich zoals dit of zoals dat aanpassen. Alle wetten, deze wetten, die wetten van de Natuur waren, hebben, zogezegd, hun despotisme verloren; het is niet langer als ervoor. Het is genoeg om altijd, altijd soepel, aandachtig, en... "responsief" te zijn op de invloed van het Bewustzijn --- het Bewustzijn in zijn almacht --- om door dat alles te gaan, met een buitengewone soepelheid.

Dat is de ontdekking, die steeds meer gedaan wordt.

Het is prachtig, is het niet? Het is een prachtige ontdekking.

Het is als een progressieve overwinning op alle imperatieven. Dus worden alle wetten van de Natuur, natuurlijk, alle menselijke wetten, alle gewoonten, alle regels, dat alles soepel en eindigen door niet meer te bestaan. En toch kan men een regelmatig ritme behouden, dat actie mogelijk maakt --- het is niet tegengesteld aan deze soepelheid. Maar het is een soepelheid in de uitvoering, in de aanpassing, die binnenkomt en alles verandert. Vanuit het standpunt van hygiëne, vanuit het standpunt van gezondheid, vanuit het standpunt van organisatie, vanuit het standpunt van relaties met anderen, heeft dat alles niet alleen haar agressiviteit verloren (want het is voldoende om gezond van geest te zijn --- gezond van geest en sober en kalm --- om haar agressiviteit te verliezen), maar haar absolutisme, haar imperatieve regel; het is allemaal weg, het is weg.

Dus, men ziet: terwijl het proces steeds volmaakter wordt --- “volmaakt” betekent integraal, totaal, niets achterlatend --- , is het noodzakelijkerwijze, onvermijdelijk, de victorie over de dood. Niet dat de oplossing van de cellen, die de dood vertegenwoordigt, niet bestaat, maar het zal alleen bestaan, wanneer het noodzakelijk zal zijn: niet als een absolute wet, maar als *een* van de procedures, wanneer het noodzakelijk is.

Boven alles is het dit: alles, wat het Denkvermogen gebracht heeft van het rigide, het absolute, het bijna onoverwinnelijke... zal verdwijnen. En dat eenvoudig door overbrenging van het allerhoogste vermogen naar het Allerhoogste Bewustzijn.

Misschien bedoelden de oude zieners dat, toen zij spraken over overbrenging van het vermogen van de Natuur of het vermogen van Prakriti naar Purusha, het overbrengen van Prakriti naar Purusha. Misschien is het dat, wat zij op deze manier uitdrukten.

13 Maart 1968

In haar gesprek van 27 Mei 1953 gaf Moeder het volgende antwoord op de vraag van een leerling:

“Kan het Goddelijke zich van ons terugtrekken?” Dat is een onmogelijkheid. Want als het Goddelijke zich van iets terugtrok, zou het onmiddellijk ineensstorten, want het zou niet bestaan. Om het duidelijker te stellen: Het Goddelijke is het enige bestaan.”

Nu zou ik geantwoord hebben: het is alsof je vraagt, of het Goddelijke zich van Zichzelf terug zou kunnen trekken! (*Moeder lacht.*) Dat is de moeilijkheid: wanneer men “Goddelijk” zegt, begrijpen ze “God” ... Er is *alleen* Dat: Dat bestaat alleen. Dat, wat is het? Alleen Dat bestaat!

(*Stilte*)

Zelfs deze morgen keek ik, zag ik en het was alsof ik tegen het Goddelijke zei, “Waarom heeft U plezier in Uzelf ontkennen”? ... Is het niet om onze logica te bevredigen, dat we zeggen: Dat alles is obscuur, dat alles is lelijk, dat alles leeft niet, dat alles is niet harmonieus, dat alles is niet goddelijk --- maar hoe is het mogelijk?... Het is alleen een attitude voor actie. Toen zei ik door mezelf in het bewustzijn van de actie te plaatsen, “ Maar waarom vindt U plezier in zo te zijn!” (*Moeder lacht.*)

Het was een erg concrete ervaring van de cellen, en met het gevoel (niet voelen: noch voelen, noch gewaarworden), een soort perceptie, dat je precies, precies op de grens bent van het grote geheim.... Plotseling hebben een hele set cellen of een zekere lichamelijke functie zin om verkeerd te gaan --- waarom? Welke bedoeling is er daar in? En het antwoord was... het was alsof dat alles hielp om de grenzen te doorbreken.

Maar waarom, hoe?...

Je kunt alles mentaal uitleggen, maar dat betekent helemaal niets: voor het lichaam, voor het materiële bewustzijn is het abstract. Het materiële bewustzijn kent, wanneer zij iets vastpakt, iets *honderd keer beter*, dan men het mentaal kan kennen. En wanneer zij kent, heeft zij vermogen: dit geeft het vermogen. En dit wordt langzaam, langzaam uitgewerkt --- en voor het onwetende bewustzijn langzaam en pijnlijk. Maar voor het ware bewustzijn is het niet zo: pijn, heerlijkheid, al dit is een manier... een zo absurde manier om dingen te zien --- van hen voelen, hen zien.

Er is een perceptie, die steeds concreter is, dat alles... dat er niets is, dat de heerlijkheid van het wezen niet bevat, omdat het de *manier* van zijn is: zonder heerlijkheid van het wezen is er geen zijn. Maar dat begrijpen we niet mentaal door de heerlijkheid van het wezen. Het is... iets, dat moeilijk is om te zeggen. En deze perceptie van lijden en heerlijkheid, bijna van kwaad en goed, dit alles, dit zijn de noodzakelijkheden voor het werk, om toe te staan, dat het werk gedaan wordt in een zeker veld van niet-bewustzijn. Omdat het ware bewustzijn helemaal, helemaal iets verschillend is. En dit, dit is het bewustzijn van de cellen nu aan het leren, en aan het leren door een concrete ervaring, en al deze evaluaties van wat goed is en wat slecht is, van wat lijden is en wat heerlijkheid is, dit alles lijkt vaag te zijn. Maar nog is Het ---

de Waarheid --- het concrete iets nog niet gegrepen. Het is onderweg, men voelt, dat het onderweg is, maar het is dat nog niet. Als men het had... zou men de almachtige meester zijn. En het is mogelijk, dat men het alleen krijgt, wanneer de volledige wereld of een voldoende deel ervan klaar zal zijn voor transformatie.

Dit is een speculatie, men kan het een aspiratie noemen, maar het behoort nog tot het domein ver boven.

Van tijd tot tijd is het echter, alsof men juist de perceptie van het alvermogen aanraakt: men is juist op het punt, ah! (*Moeder maakt een gebaar van het vangen van iets*)... maar weg gaat het.

Wanneer men dat zal hebben, zal de wereld in staat zijn om te veranderen. En wanneer ik "een" zeg, spreek ik niet over een persoon.... Er is misschien iets, dat equivalent is aan *de Persoon*, maar dat... ook dat, ik ben niet zeker of het geen projectie is van ons bewustzijn op iets, dat ons ontsnapt.

Sri Áurobindo was altijd gewoon te zeggen, dat als iemand ver genoeg ging, voorbij het Onpersoonlijke, wanneer men er verder voorbij ging, men iets zou vinden, dat we een "Persoon" zouden kunnen noemen, maar dat met niets correspondeerde, dat wij opvatten als "Persoon".

Dus dan is er, is er alleen Dat; en Dat heeft Vermogen. Maar zelfs, als we zeggen, "Er is alleen Dat" (*Moeder lacht*), plaatsen we het ergens anders in!...
Woorden, talen zijn niet geschikt om iets uit te drukken, dat voorbij het bewustzijn is; zo gauw je het formuleert, zinkt het naar beneden.

16 Maart 1968

Je hebt het gevoel, dat je de hele tijd --- de hele tijd --- op de weg bent naar een grote ontdekking, en dan doe je de ontdekking en dan vind je uit, dat het altijd gemaakt was!... Je kijkt er alleen op een andere manier naar.

Deze morgen, een ervaring, die een ongebruikelijke openbaring leek te zijn en... het is iets, dat altijd gekend was. Dan mentaliseer je het; juist op het moment, dat je het mentaliseert, wordt het helder, maar het is niet langer wat het was. Wel, men zou kunnen zeggen, dat deze creatie de "creatie van equilibrium" is,¹⁷ en het is alleen de mentale fout, die het ene wil kiezen en het andere weigeren. Alle dingen moeten samen zijn: wat je goed noemt en wat je kwaad noemt, wat je fair noemt en wat je vals noemt, wat plezierig voor je lijkt en wat onplezierig voor je lijkt, dit alles moet samen zijn. En deze morgen was het de ontdekking van de Scheiding --- deze Scheiding, die beschreven is op allerlei verschillende manieren, soms als een verhaal, soms hoofdzakelijk op een abstracte manier, soms filosofisch, soms... dit alles, dit zijn alleen verklaringen, maar er is iets, dat waarschijnlijk eenvoudig de Objectivering is (*Moeder maakt een gebaar van het universum weg duwen, uit het Niet-manifeste*), maar dit is ook een manier van verklaren. Deze zogenaamde Scheiding, wat is het precies? Men weet het niet. Of misschien weet men het, ik weet het niet. Het is alleen Dat, dat (laten we het in kleur zetten) het zwarte en witte geschapen heeft, de nacht en dag (dit is al een meer gemengd iets, maar zwart en wit zijn ook een gemengd iets), maar de tendens is om twee polen neer te zetten: het plezierige, het goede en het onplezierige, het slechte. Maar zo gauw als je zoekt terug te keren naar de Oorsprong, neigen de twee om te fuseren in elkaar.

En in dit perfecte equilibrium is, zagezegd, waar geen verdeling meer mogelijk is en waar de ene geen invloed heeft over de andere, waar de twee alleen een zijn, de geroemde Perfectie, die men probeert te heroveren.

De weigering van de ene en de aanvaarding van de andere is kinderachtigheid. Het is een onwetendheid. En alle mentale vertalingen, zoals die van een Kwaad, eeuwig kwaad, dat het idee omhoog brengt van Hel, en van een Goede, eeuwig goed... dit alles, alles, alles is kinderachtigheid.

(*Stilte*)

Het kan zijn (het *kan* zijn, omdat je, zo gauw als je wil formuleren, mentaliseert en zo gauw als je mentaliseert, wordt het gereduceerd, verminderd, beperkt, het verliest de kracht van de waarheid op het eind), dat in dit universum, zoals het is samengesteld, perfectie is... (*Moeder blijft geabsorbeerd gedurende een lange tijd*). Woorden falen. Men kan het zo zeggen (het is droog en levenloos): Het is het bewustzijn van de eenheid van het geheel, gevoeld in het individu --- gevoeld, geleefd, gerealiseerd. Maar dat is niets, deze zijn niets anders dan woorden.... Het universum lijkt gecreëerd te zijn om deze paradox van het bewustzijn van het geheel te realiseren,

¹⁷ Laat ons een opmerking in herinnering roepen, die Moeder maakte in 1963: "Tradities zeggen, dat een universum is geschapen, dan teruggetrokken in de *pralaya*, dan komt een nieuwe enzovoort; en volgens hen zouden we het zevende universum moeten zijn en omdat we het zevende universum zijn, zijn we degene, die niet terug zullen keren in *pralaya*, maar voortdurend vooruitgaan zonder terug te gaan." (Cent. Vol. 4, p. 23 fn)

levend (niet hoofdzakelijk waargenomen, maar geleefd) in ieder deel, in ieder element, dat het geheel samenstelt.

Dan met betrekking tot de formatie van deze elementen begon het bij de Scheiding en de Scheiding gaf geboorte aan deze verdeling tussen wat men het goede en het slechte noemt; maar vanuit het gezichtspunt van gewaarwording --- gewaarwording in het meest materiële deel --- kan men zeggen, dat het lijden is en Ananda. De beweging is dan om alle scheiding te stoppen en het volledige bewustzijn te realiseren in ieder deel --- wat vanuit het mentale gezichtspunt een absurditeit is, maar het is zo.

Voor mijn smaak is het veel te filosofisch, het is niet voldoende concreet; maar de ervaring van deze morgen was concreet, en het was concreet, omdat het uit de extreem concrete gewaarwordingen kwam in het lichaam, van de aanwezigheid van deze constante dualiteit (in verschijning), van een oppositie (niet hoofdzakelijk een oppositie, maar de negatie van de een door de andere) tussen... we kunnen als een symbool lijden en Ananda nemen. En de ware toestand --- die onmogelijk in woorden lijkt te kunnen worden geformuleerd op het moment, maar die geleefd en gevoeld was --- is een totaliteit, die alles bevat, maar in plaats van alles te bevatten als elementen, die elkaar confronteren, is het een harmonie van alles, een equilibrium van alles. En wanneer dit equilibrium gerealiseerd zal worden in de schepping, zal deze schepping in staat zijn om... (wanneer woorden gesproken worden, is het niet langer dat) men zou kunnen zeggen: doorgaan om vooruit te gaan zonder scheuring (dat is het niet).

Er is ook herhaaldelijk een toestand gezien in het huidige onvolmaakte bewustzijn, deze dagen, (maar dat alles, methodisch en georganiseerd door een organisatie van het geheel, oneindig superieur aan alles, wat we ons kunnen voorstellen), die degene is, die de scheuring bepaald van het equilibrium, zagezegd, de oplossing van de vorm, wat gewoonlijk "dood" wordt genoemd, en deze toestand, naar haar extreme limiet, als een demonstratie --- samen met, tegelijkertijd, de toestand (niet de perceptie, maar de toestand), die deze scheuring van het equilibrium voorkomt en de continuïteit toelaat van de vooruitgang zonder scheuring. En dit geeft in het lichaamsbewustzijn de simultane (zagezegd, simultane) perceptie van wat men de extreme agonie van de oplossing zou kunnen noemen (ofschoon het niet nogal dat is, maar toch) en dan de extreme Ananda van vereniging --- de twee simultaan.

Dus, vertaald in gewone woorden: extreme fragiliteit --- meer dan fragiliteit --- van de vorm, en de eeuwigheid van de vorm.

En het is niet hoofdzakelijk vereniging, maar de fusie, de identificatie van de twee, wat de Waarheid is.

Wanneer het gementaliseerd wordt, wordt het voor iedereen duidelijk --- het verliest haar kwaliteit, iets, dat niet gementaliseerd kan worden.

Moet het bewustzijn van de twee toestanden simultaan zijn?

Niet verdeeld. De vereniging van de twee toestanden maakt het ware bewustzijn, de vereniging van de twee --- "vereniging" impliceert nog steeds verdeling --- de identificatie van de twee maakt het ware bewustzijn. En dan heeft men het gevoel, dat dat, dat bewustzijn het allerhoogste Vermogen is. Vermogen wordt beperkt door opposities en negaties, is het niet? --- het krachtigste vermogen is degene, die het

meest domineert; maar het is helemaal een imperfectie. Er is echter een almachtig Vermogen, dat gemaakt is van de fusie van de twee. Dat is het absolute Vermogen. En als Dat fysiek gerealiseerd werd... zou dat waarschijnlijk het einde van het probleem zijn.

Inderdaad leefde ik zo gedurende enkele uren deze morgen, het gevoel was, dat alles beheerst werd en alles begrepen --- en "begrepen" op de manier van begrip, dat het vermogen absoluut maakt. Maar dat kan natuurlijk niet gezegd worden.

Dat vertaalden mensen, die de ervaring gehad moeten hebben of een aanraking van de ervaring, door te zeggen, dat deze wereld een wereld was van equilibrium: het is, zogezegd, de simultaneïteit, zonder verdeling, van alle tegengestelden. Zou gauw er enige divergentie is --- zelfs geen divergentie, enig verschil --- is het het begin van verdeling. En wat ook deze toestand niet is, kan niet eeuwig zijn; alleen deze toestand... bevat niet hoofdzakelijk de eeuwigheid, maar drukt het uit (of wat?).

Er zijn allerlei soorten filosofieën geweest, die geprobeerd hebben om dat uit te leggen, maar het is een luchtkasteel, het is mentaal, het is speculatief. Maar dat, het is geleefd --- "geleefd", ik bedoel: om dat te *zijn*.

Is het het materiële equivalent van een psychologische ervaring, die men heeft, waarin de perceptie van het kwaad volledig verdwijnt in de perceptie van een absoluut Goede, zelfs in het kwaad?

Ja, dat is het. Men zou kunnen zeggen, dat in plaats van alleen een mentale conceptie te zijn, het een concrete realisatie van het feit is.

22 Augustus 1968

Over een notitie, geschreven door de Moeder over een beproeving, die haar fysieke lichaam bedreigde.

De dokter adviseerde haar om niet vermoeid te raken. Wat is het, dat vermoeit? Alleen dat, wat nutteloos is.

Oprechte mensen te zien, die het goed doet, is niet vermoeiend.

Maar degenen, die komen om theorieën en oefeningen te wegen, degenen, die in hun intelligentie geloven, dat ze erg superieur zijn, en in staat zijn om het ware van het valse te onderscheiden, die zich verbeelden, dat zij kunnen besluiten of een onderricht waar is en of een oefening overeenkomt met de Allerhoogste Werkelijkheid --- diegenen zijn inderdaad vermoeiend en hen te zien is nutteloos, op zijn zachtst uitgedrukt.

Laat deze wezens van hogere intelligentie draven waar zij willen op hun weg, die duizenden jaren zal voortduren en eenvoudige mensen van goede wil alleen laten, degenen, die geloven in de goddelijke Genade, om stilletjes vooruit te gaan op hun pad van licht.

28 Augustus 1968

Het was interessant, mijn kind. Ik heb al deze notities behouden. We zullen hen doornemen. Het is niet afgelopen. Het is niet afgelopen en ik weet niet, wanneer het afgelopen zal zijn.

Heb je enig nieuws?

Nee, Moeder, ik had iets gezien voor 15 Augustus, in een nacht, ongeveer 11 Augustus. Ik zag een enorme, fantastische golf van wit schuim, een golf, groter dan een huis, fantastisch; en gedreven door deze golf een enorme boot, helemaal zwart, die op de rotsen leek te slaan, maar niet vermorzeld te worden: hij werd geduwd door deze golf. Er was een andere, veel kleiner, van een lichtgrijze kleur leek me, maar die met een nog grotere snelheid ging. En deze fantastische golf van wit schuim....

Veel dingen zijn hier in beroering hier.... Weet je de gebeurtenissen in TsjechoSlowakije?

Het is in beweging.

Een zwarte boot?

Ja, een enorme boot. En eigenaardig genoeg had men het gevoel, dat het op de rots sloeg (ook zwart), zonder echter vermorzeld te worden.

Ik ben zeker, dat de beweging begonnen is.... Hoe lang zal het duren om te komen tot een concrete, zichtbare en georganiseerde realisatie? Ik weet het niet.

Iets is begonnen... Het lijkt, dat het de stormloop moet zijn van de nieuwe soorten, de nieuwe schepping, of een nieuwe schepping in ieder geval.

Een aardse organisatie en een nieuwe schepping.

Voor mij werden dingen erg acuut.... Het was onmogelijk voor mij om een woord uit te brengen, een enkel woord: zo gauw als ik begon te spreken, begon ik te hoesten, hoesten, hoesten. Toen zag ik, dat besloten was, dat ik niet zou spreken. En ik bleef op die manier en ik liet de curve zichzelf ontwikkelen. Naderhand begreep ik het. We zijn niet aan het einde, maar... (hoe het te zeggen?) we zijn aan de andere kant.

Er was een moment, toen dingen zo acuut waren.... Gewoonlijk verlies ik mijn geduld niet, maar ik had een punt bereikt, waar alles, alles in het wezen als vernietigd was. Ik kon niet alleen niet spreken, maar het hoofd was in een toestand, waarin het nooit geweest was in het geheel van mijn leven: pijnlijk inderdaad. Ik zag helemaal niets, ik hoorde helemaal niets. Dan waren op een dag (ik zal je mijn huidige ervaringen vertellen), op een dag dingen werkelijk... het was pijn, lijden overal; het lichaam zei, zij zei inderdaad erg spontaan en erg sterk: "Het is voor mij helemaal hetzelfde als ik opgelost wordt en ik ben ook nogal klaar om te leven, maar de toestand, waarin ik ben, is onmogelijk, het kan niet doorgaan --- ofwel leven of doodgaan, maar niet dit." Van dat moment ging het een beetje beter. Toen werden dingen beetje bij beetje gesetteld, op hun plaats gezet.

Ik schreef notities neer, zij zijn niet veel waard, maar ik geloof, dat zij nuttig

kunnen zijn. (*Moeder zoekt naar notities op een tafel nabij haar.*) Ik zie nog steeds niet. Ik zie niet, ik weet alleen.

De eerste notitie is gedateerd op 22 augustus:

“Gedurende verscheidene uren was het landschap prachtig, van een perfecte harmonie.

“Ook gedurende een lange tijd visioenen van de binnenkant van enorme tempels, van levende godheden. Ieder ding had een reden, een precies doel, om toestanden van bewustzijn niet gementaliseerd uit te drukken.

“Voortdurende visioenen.

“Landschappen.

“Gebouwen.

“Steden.

“Alles uitgestrekt en groots gevarieerd, die het volledige visuele gebied dekken en de toestanden van het lichaamsbewustzijn vertalen.

“Veel, veel gebouwen, enorme steden, die gebouwd worden...”

Ja, de wereld wordt gebouwd, de toekomstige wereld wordt gebouwd. Ik hoorde niet langer, ik zag niet langer, ik sprak niet langer: ik leefde daarin, de hele tijd, de hele tijd, de hele tijd, dag en nacht. Toen, zo gauw als ik kon noteren, noteerde ik dat.

“Alle soorten stijlen van constructie, bovenal nieuwe, niet uit te drukken. Het zijn geen geziene afbeeldingen, maar plaatsen, waar ik toevallig aanwezig was.”

Ja, dat is het. Ik zal je uitleggen, wat er gebeurde. Er is een notitie hier, die het begin is:

“Het vitale en het mentale zijn weggezonden, zodat het fysieke waarlijk is overgelaten aan haar eigen bronnen.

Alles door zichzelf. Alles door zichzelf.¹⁸ En toen was het, dat ik uitvond in welke mate het vitale en mentale maken wat we zien en horen en spreken. Het was... Ik kon zien, in de zin, dat ik kon bewegen, maar het was allemaal erg onnauwkeurig. Onnauwkeurig. Ik kon zelfs minder horen dan ervoor, zogezegd, erg weinig, alleen een klein beetje; soms hetzelfde als eerder; soms alleen een beetje geluid, erg ver weg, dat anderen niet konden horen, ik hoorde het. En wanneer ze met mij spraken, hoorde ik ze niet: “Wat zeg je?” Ik weet het niet. En dat voortdurend, dag en nacht.

Een nacht (het is om jullie te vertellen, dat alles ondersteboven was), maar een nacht had ik moeilijkheden. Er was iets gebeurd en ik had een aardig ernstige pijn en het was onmogelijk om te slapen. Ik bleef geconcentreerd in die conditie en de nacht ging voorbij, wat me leek, in enkele minuten. Dan op andere keren, op andere dagen, op andere momenten, bleef ik geconcentreerd en af en toe vroeg ik hoe laat het was. Eenmaal leek het me, dat ik zo gedurende uren en uren gebleven was, en ik vroeg de tijd: alleen vijf minuten... Dus alles leek me, ik kan niet

¹⁸ Enkele dagen later voegde Moeder toe: “Het mentale en het vitale zijn weggegaan, maar het psychische wezen is helemaal niet weg. De tussenliggende zijn weggegaan. Het contact, bijvoorbeeld, met mensen (het contact met mensen, die aanwezig zijn en zelfs met degenen, die niet hier zijn), de relatie met hen is hetzelfde gebleven, absoluut hetzelfde. Het is zelfs constanter.”

ondersteboven zeggen, maar het was een erg verschillende orde, erg verschillend.

Op de 23^{ste} was het de verjaardag van X. Ik had hem geroepen en hij was gaan zitten. Plotseling, ja, plotseling begon het hoofd actief te worden --- niet het "hoofd", niet "denken" (*Moeder laat een of andere soort stromen en golven zien, die door haar heen gaan*); ik weet niet hoe het uit te leggen: het was geen gedachte, het waren een soort visioenen, percepties. En toen stelde ik hem een aantal vragen en hij schreef ze op. (*Moeder geeft een leerling een getypte notitie.*) Hij heeft alleen mijn vragen genoteerd, niet zijn antwoorden.

"Moeder zei in de middag van 23 Augustus 1968:

"Weet je hoe Materie gevormd werd?"

Het was het fysieke, dat deze vragen vroeg. Ik weet het niet, maar waarschijnlijk door het contact met de atmosfeer van X,¹⁹ werd het lichaam geïnteresseerd om te weten, hoe dat alles gevormd was. En X was er, ik wist, dat hij kon antwoorden; dus vroeg ik hem de vragen.

"Weet je hoe Materie gevormd werd?"

"Te zeggen, dat het gecondenseerde energie is, is hoofdzakelijk om de vraag terug te duwen.

"De ware vraag is: Hoe speelde de Allerhoogste het klaar om Zichzelf te manifesteren in Materie?"

Zie je, over deze onderwerpen, die worden beschouwd als zo belangrijk, zo groots, zo nobel, zo... spreek ik helemaal op een kinderlijke toon en met nogal gewone woorden (*Moeder lacht*).

"Weet je, sinds wanneer de aarde heeft bestaan?"

"Wanneer je spreekt over miljoenen en miljoenen jaren, wat betekent dat?"

Zij hadden geen horloges, begrijp je! Het was het lichaam, met de eenvoud van een kind, dat zei: "Je spreekt over miljoenen en miljoenen jaren; waar heb je het mee gemeten?"

"Weten ze zeker, dat wat we een jaar noemen, altijd hetzelfde vertegenwoordigd heeft?... Ik had in deze periode het bewustzijn van de onwerkelijkheid van onze normale conceptie van tijd. Soms lijkt een minuut eindeloos; gedurende andere tijden gingen uren, zelfs een hele dag, voorbij, zonder dat het leek of zij bestaan hadden.

"Zeggen ze, dat er een begin was?"

(Hier legt X aan Moeder de theorie uit, volgens welke het universum door opvolgende perioden gaat van uitzetting en inkrimping, en deze theorie lijkt Moeder te plezieren.)

Ja, zij zijn de *pralayas*.

¹⁹ X was een wetenschapper.

“Nu is het het lichaam, dat deze vragen stelt. Het denkvermogen is lang geleden weggegaan. Maar het lichaam, de cellen van het lichaam, zouden contact willen hebben met het ware wezen, zonder, zagezegd, door het vitale en zelfs door het denkvermogen te gaan. Dat gebeurt. “Gedurende deze periode heb ik twee of drie keer de Kennis gehad.”

Ah! Ik heb momenten gehad, twee keer of drie keer, absoluut prachtige en unieke momenten --- zij zijn onvertaalbaar, onvertaalbaar.

“Maar zou gauw als je gewaar bent van een zodanige ervaring...”

Je hebt de ervaring en dan wordt je gewaar, dat je het hebt; en zo gauw als je gewaar wordt, dat je het hebt, wordt het verduisterd, iets wordt verduisterd.

Ja, het is het hele fenomeen van mentale objectivering, die fundamenteel verdwijnen zal in de komende soorten.

Ja, daar lijkt het op.

“Zo gauw als je gewaar wordt van een zodanige ervaring, zo gauw als het gemarkeerd is in het geheugen, is het al volledig vervalst.

“Dit is wat fundamenteel gebeurt met de wetenschappers. Wanneer ze alleen een klein beetje kennis hebben, moeten zij het bekleden, het aankleden, om het toegankelijk te maken voor het menselijke bewustzijn, verstaanbaar voor het denkvermogen.

“(Na een stilte stelt Moeder een andere vraag:)

Weten zij, sinds wanneer de mens tot bestaan kwam?

“Het zal minder tijd nemen voor de supermens om te verschijnen, dan het voor de mens nam om zich te ontwikkelen, maar het is niets onmiddellijk.”

De dag, de 23^{ste}, was ik nog... ik was nog als pulp, mijn kind! Dus vertelde ik mijzelf: om uit deze pulpachtige toestand te komen en iemand te worden, die effectief is, iemand, die bestaat en handelt, wel, het zal lang duren. Dat is, wat ik hem vertelde.

Maar U zegt ook in de conclusie van de notitie:

“We zullen gedaan hebben, wat we konden.”

Ja, ik zei het om hem te troosten!

Wel, dit is wat gisterenavond gebeurde (*Moeder geeft een andere notitie aan de leerling, door haarzelf geschreven*).

“Nacht van de 26^{ste} naar de 27^{ste}

“Krachtige en voortgezette penetratie van supramentale krachten in het lichaam, overal tegelijkertijd...”

Penetratie in het lichaam. Ja, ik had penetratie van de stroom gehad bij veel gelegenheden, maar die nacht (zagezegd de nacht voor de laatste) kwam het plotseling, alsof er niets was dan een supramentale atmosfeer; er was niets dan dat. En mijn lichaam was er in. Dat drukte om binnen te komen, van overal, overal, overal tegelijkertijd --- overal. Dus het was geen stroom, die binnenkwam, het was een atmosfeer, die van overal penetreerde. Dat ging tenminste vier of vijf uur door. En er

was alleen één deel, dat *nauwelijks* gepenetreerd was, het was van hier naar daar (*Moeder geeft tussen de keel en de kruin van het hoofd aan*): daar had het een grijze en saaie look, alsof de stroom daar minder penetreerde.... Maar buiten dat ging het de hele rest, alles... binnen en ging binnen en ging binnen.... Ik heb nog nooit *zo iets* gezien, nooit! Het duurde uren en uren. Helemaal bewust.

Dus, op het moment, dat het kwam en gedurende de tijd, dat het er was, was ik bewust: "Ah, het is daarvoor, het is daarvoor: het is dat, het is dat, wat U van mij wil, O Heer! Het is daarvoor, het is daarvoor, het is dat, wat U wil." Op dat moment had ik het gevoel, dat *iets* stond te gebeuren.

Ik hoopte op haar terugkeer deze nacht, maar niets gebeurde.

Het was de eerste keer. Gedurende uren. Er was niets anders dan Dat. En dit (*Moeder's lichaam*), het was als een absorberende spons.

Alleen het hoofd is nog grijs, saai --- grijs en saai. Maar dan, niettemin, een zeer helder visioen van wat ook gebeurd is met het lichaam gedurende deze enkele maanden, en... bijna een hoop. Bijna een hoop, het is alsof iemand me vertelde, dat iets hier kon gebeuren. Dat is alles.

En dit, het was alsof het een antwoord was op wat het lichaam had gezegd (misschien twee of drie dagen terug), wat ik je verteld had in het begin: dat zij nogal klaar was om opgelost te worden (het is een volmaakte overgave) en zij was nogal klaar om door te gaan met leven, onder welke omstandigheden dan ook, maar niet in die conditie. Niet in die toestand van decompositie. Daarop was echter geen antwoord gedurende twee dagen en toen kwam daar deze Penetratie. Juist de volgende dag, zogezegd, begon ik me een beetje beter te voelen, ik kon beginnen te... ik kon zelfs niet blijven staan! Ik had geen besef van evenwicht; iemand moest me vasthouden. Ik had het besef van evenwicht verloren, ik kon geen stap nemen. Daar had ik geprotesteerd. En vanaf de volgend morgen begon ik te herstellen.

Toen kwam de 23^{ste}. Ik zag X en ik merkte op, dat toen hij er was, het lichaam nogal geïnteresseerd was; nee, het was niet het mentale of vitale: zij waren weggegaan! Ik weet niet of je in staat bent om te realiseren, wat dat betekent.

Ja, het is fantastisch.

Een lichaam zonder het denkvermogen, zonder het vitale. Zij was in die toestand toen X binnenkwam. Er waren alleen deze percepties (steden, gebouwen, tempels), zij leefde in zielstoestanden: er waren de zielstoestanden van anderen, de zielstoestanden van de aarde, de zielstoestanden... Zielstoestanden, die werden vertaald door beelden. Het was interessant. Ik kan niet zeggen, dat het niet interessant was; het was interessant, maar er was geen contact met het materiële leven, erg weinig: ik kon nauwelijks eten, nauwelijks lopen... het was, in het kort, iets, waar men zelf mee bezig moest zijn.

En toen, bij het contact met X, begon het lichaam geïnteresseerd te zijn in dat alles, de vragen vrij spontaan te stellen, zij wist niet waarom. Zij vroeg en vroeg: "Wel, op die manier is iemand gemaakt..." Dus begon zij zichzelf te amuseren.

Het zal een tijdje duren.

Toen deze Penetratie kwam, eergisteren, zei ik tegen mijzelf: "Ah!" Ik hoopte, dat deze curve versneld zou worden en men er snel uit zou komen, maar deze nacht was er niets. Dat maakt, dat ik zeg, dat het iets meer tijd zal nemen.

Maar het is curieus, Uw notitie van de 26^{ste} of 27^{ste} voegt dit toe:

“...alsof het hele lichaam baadde in de krachten, die overal tegelijkertijd penetreerden met een lichte frictie.”

En dan zegt U:

“Het hoofd tot aan de nek was het minst ontvankelijk gebied.”

Het is curieus, dat het het minst ontvankelijk was.

Nee, het is het meest gementaliseerde gebied, is het niet? Het denkvermogen biedt het obstakel aan.

Het is curieus, iedere keer, dat U een van deze grootse momenten had, of deze grote slagen, als ik het zo mag zeggen, iedere keer werden het mentale en het vitale weggeveegd. De eerste keer ook in 1962.

Ja, iedere keer.

Ik weet het, het is zo: het mentale en het vitale zijn de instrumenten geweest om... Materie te slijpen --- om te slijpen en te slijpen en te slijpen op iedere manier, het vitale door haar gewaarwordingen, het denkvermogen door zijn gedachten --- om te slijpen en te slijpen. Maar zij lijken voor mij voorbijgaande instrumenten te zijn, die vervangen zullen worden door andere toestanden van bewustzijn.

Begrijp je, het is een fase van universele ontwikkeling, en zij zullen... zij zullen wegvallen als instrumenten, die niet langer nuttig zijn.

En dan heb ik de concrete ervaring gehad, van wat deze Materie is, die geslepen is door het vitale en het mentale, maar *zonder* het vitale en *zonder* het mentale... is het iets anders.

Maar deze “perceptie van zielstoestanden”, er waren dingen... wonderen! Geen mentale conceptie, *geen*, kan zo prachtig zijn, geen. Ik ben door momenten gegaan... wat men ook menselijk kan voelen, zien, is *niets* in vergelijking met dat. Er waren momenten... momenten, absoluut prachtig. Maar zonder denken, zonder denken.

Er zijn nog verscheidene notities daar, die ik jullie nog niet voorgelezen heb. U zegt:

“Voor de mens begint bewustzijn in de hoofdzaak van de gevallen met gewaarwording. Voor het lichaam waren alle gewaarwordingen, alsof gereduceerd, of eerder onderdrukt: zicht en gehoor, alsof achter een sluier. Maar extreem heldere perceptie van de graad van harmonie of disharmonie. Een vertaling in beeld: niet gedacht, zelfs niet gevoeld.”

Ik heb je verteld, ik heb gezien... het is niet “gezien”, zoals een afbeelding gezien wordt; het moet *vanbinnen* zijn, binnen een zekere plaats. Ik heb nog nooit zoiets moois als dat gezien of gevoeld, en het was niet gevoeld, het was... Ik weet niet, hoe ik het uit moet leggen. Er waren absoluut prachtige momenten, prachtig, uniek. En dit was geen denken, ik kon het zelfs niet beschrijven --- hoe het te beschrijven? Je kan het alleen beginnen te beschrijven, wanneer je begint te denken.

Er is nog een andere notitie:

“De toestand van bewustzijn van het lichaam en de kwaliteit van haar activiteit hangen af van het individu of individuen, waar het mee gebeurt.”

Ah! Dat was erg interessant. Het was erg interessant, omdat ik het zo zag (*gebaar alsof een film afgerold wordt*), het veranderde. Iemand benaderde me: er was een verandering in. Iets gebeurde met iemand: er was een verandering in. Ik had Y en Z dichtbij me; mijn kind, op een dag... ik weet niet wat met hen gebeurde: zij waren supermenselijk; op een dag was ik waarschijnlijk in verschijning in gevaar, ik weet het niet, op een dag, gedurende de hele dag, beelden (geen “beelden”: deze plaatsen, waar ik was), het was zo prachtig mooi, harmonieus,,, het was niet uit te drukken, niet uit te drukken. En toen het kleinste veranderde in hun bewustzijn, ah, daar begon alles te veranderen! Het was een soort eeuwige caleidoscoop, dag en nacht. Als iemand dit op kon schrijven... het was uniek; het was uniek. En het lichaam was daarbinnen, ja, bijna poreus --- poreus, zonder weerstand, alsof het er doorging.

Ik heb enkele meest prachtige uren gehad, ik geloof de prachtigste, die men op aarde kan hebben.

En toen was het zo expressief en zo openbarend. Zo expressief. In een nacht, gedurende twee uren, deze tempels, waarover ik spreek (het is niet fysiek), zo immens, zo majestueus... de *levende* godheden, mijn kind! geen beelden. En ik weet, wat het is. En toen de toestand van bewustzijn van Eeuwigheid, oh!... alsof boven alle omstandigheden.

Er waren *unieke* dingen, maar hoe met hen te relateren?... Onmogelijk, onmogelijk, zelfs geen voldoende bewustzijn om in staat te zijn om te schrijven.

De notitie gaat door:

“De zetel en het gebied van haar [het lichaam’s] bewustzijn, zowel als de kwaliteit van haar activiteit veranderen en variëren volgen het heden van het wezen, op een hele schaal van het meest materiële tot het meest spirituele, terwijl zij alle variaties passeert van intellectuele activiteit.

“Maar de perceptie van de Aanwezigheid is constant en geassocieerd met alle toestanden van bewustzijn, wat zij ook zijn...”

Ah! Ik werd gewaar, dat de cellen zo overal, de hele tijd, de hele tijd hun Mantra herhaalden, de hele tijd, de hele tijd.

“En de Mantra wordt spontaan herhaald en automatisch in een soort ‘vloeibare’ vrede.”

Hierdoor, wel, kan men niet zeggen, dat zij leed, men kan niet zeggen, dat zij ziek was; dat is niet mogelijk, niet mogelijk.

25 September 1968

Ik heb enige oude papieren gevonden, ik weet niet wat ze zijn. Er is een envelop van jou.

Het is een vraag over Aforismen.

“Wanneer ik hoor over een rechtvaardige gramschap, verbaas ik me over de capaciteit van de mens tot zelfdeceptie.”

Sri Aurobindo, *Thought an Aphorisms*

Het is prachtig!

Er was een vraag: “Het is altijd ‘in goed vertrouwen’, dat men zichzelf misleidt: men handelt altijd voor het goede van anderen of in het belang van de mensheid en om je te dienen, het gaat vanzelf. Waarom gaat iemand zichzelf misleiden en hoe weet je het waarlijk?”²⁰

Het is verschrikkelijk waar.

Zelfs gisteren had ik, zelfs zonder het te lezen, een lang visioen over het onderwerp; het is verbazingwekkend. Maar het was op een zodanig verschillend vlak....

Ja, wanneer je het hogere deel neemt van jouw denkvermogen als de rechter van jouw actie, dan kan je “jezelf misleiden in goed vertrouwen”. Het denkvermogen is, zogezegd, niet in staat om de waarheid te zien en het oordeelt door zijn eigen vermogen, dat beperkt is --- niet alleen beperkt, maar onbewust van de waarheid; dus voor het denkvermogen is het in goed vertrouwen, hij doet het zo goed als hij kan. Dit is het.

Natuurlijk is het voor hen, die volledig bewust zijn van hun psychische wezen, niet mogelijk om zichzelf te misleiden, want als zij hun probleem refereren naar het psychische wezen, kunnen zij van daar het goddelijke antwoord hebben. Maar zelfs voor hen, die in relatie zijn met hun psychische wezen, heeft het antwoord niet hetzelfde karakter als van het denkvermogen, dat precies is, categorisch, absoluut, zichzelf doet gelden; het is iets meer van een *tendens* dan een assertie, iets, dat nog verschillende interpretaties kan hebben in het denkvermogen.

Ik kom terug op mijn ervaring van gisteren. Nadat ik er naar gekeken had, kwam ik tot de conclusie, dat het onmogelijk is om een menselijk wezen te berispen, die het zo goed doet, als hij kan, volgens zijn bewustzijn, want hoe kan hij voorbij zijn bewustzijn gaan?... Dit is alleen een fout, die de meerderheid van mensen maken: zij beoordelen elkaar volgens hun eigen bewustzijn, maar de ander heeft hun bewustzijn niet! Daarom kunnen zij niet oordelen (ik spreek alleen over mensen van goede wil, natuurlijk). Volgens de visie van een meer totaal of hoger bewustzijn misleidt een ander persoon zichzelf, maar volgens de persoon zelf doet hij alles, wat hij ook gelooft, dat hij moet doen, tot het uiterste.

Dit komt er op neer, dat men zegt, dat het absoluut onmogelijk is om de schuld te geven aan enig iemand, die oprecht handelt volgens zijn eigen beperkte

²⁰ Moeder's antwoord op deze vraag is gepubliceerd in *On Thoughts and Aphorisms*, Cent. Vol. 10, pp. 80-82.

bewustzijn. En in feite heeft, als we zover komen, iedereen in de wereld een beperkt bewustzijn, behalve *het* Bewustzijn, Alleen *het* Bewustzijn is niet beperkt. Maar iedere manifestatie is noodzakelijkerwijze beperkt, behalve wanneer zij uit zichzelf komt en zich verenigt met het allerhoogste Bewustzijn, dan daar... In welke condities kan dat gedaan worden?

Het is het probleem van identificatie met de Allerhoogste, die de Allerhoogste Ene is --- de Ene, die Alles is.

(Stilte)

Er is een hele kant van het menselijke denken, dat de conceptie heeft, dat de identificatie met het allerhoogste Bewustzijn alleen kan komen door tenietdoen van de individuele schepping, maar Sri Aurobindo heeft precies gezegd, dat het mogelijk is zonder de schepping te vernietigen. Zij hebben deze notie, dat de schepping vernietigd moeten worden, want zij beperken de schepping tot het menselijke niveau --- het is onmogelijk voor de mens, maar het is mogelijk voor het supramentale wezen. En dit zal het supramentale wezen essentieel verschillend maken: hij zal in staat zijn, zonder een beperkte vorm te verliezen, om zijn bewustzijn te verenigen met het allerhoogste Bewustzijn.

Maar voor de mens is het onmogelijk. Dat weet ik.

Zoals ik het gezegd heb, je hebt het, je hebt de ervaring, maar zou gauw als je het uit wil drukken, is het weg, het wordt weer... (*gebaar van gesloten zijn*). De substantie, zagezegd, waaruit we opgebouwd zijn, is niet voldoende gezuiverd, verlicht, getransformeerd (het maakt niet uit welk woord) om het allerhoogste Bewustzijn uit te drukken zonder het te deformeren.

(Stilte, Moeder gaat een ervaring binnen)

Het is een zekere duisterheid in Materie, in de substantie, die het onbekwaam maken om het Bewustzijn te manifesteren... en het is deze zelfde (ik weet niet hoe het te zeggen) duisterheid, dat het een besef geeft van bestaan.

Dit is deel van de ervaring van deze laatste dagen. Ik heb geleefd gedurende... ik weet niet, gedurende weken, in een soort vloeibaarheid --- transparante vloeibaarheid --- en terwijl deze transparante vloeibaarheid vervangen is door dit iets, dat ik nu "duisternis" noem, komt er een soort concretisering van het bestaan van het lichaam.

Dus het directe contact van het psychische wezen met de substantie van het lichaam, zonder enige tussenliggende, geeft de gewaarwording... is het een "gewaarwording"? Ik weet het niet; het is geen gewaarwording, het is geen perceptie; het is een soort "gevoeld visioen" (en dit visioen is erg precies, erg precies) van de waarde van vibraties in relatie tot een hogere vibratie, die (alles, wat ik er over kan zeggen) directer de expressie is van de allerhoogste Vibratie.

Het is erg moeilijk uit te drukken, maar het lichaam gaat door een ervaring, die zij nooit gehad heeft; het is alsof ik overga van een vaagheid naar een precisie, van een soort vloeibaarheid naar... het is geen concreet iets, maar een vloeibaar iets --- vloeibaar en vaag --- naar een precies iets. Alle gebeurtenissen (het maakt niet uit, hoe klein), die variëren, zijn de gelegenheid voor een nieuwe perceptie. Eerder was alles vloeibaar en vaag; nu begint het preciezer te worden --- preciezer, exacter.

Maar het verliest iets van haar vloeibaarheid.

Het is erg moeilijk uit te drukken.

Ik heb er nooit aan gedacht. Het is vreemd, het is niet gewild. Juist nu heb ik de ervaring gehad. Het is dus nog niet erg duidelijk.

Het denkvermogen geeft inderdaad een precisie, die gemist wordt, wanneer het er niet is. Zijn rol in de schepping is juist precisie te geven, uit te leggen, en tegelijkertijd om te beperken.

Een gewoon denkvermogen zou kunnen vragen: "Maar wat is het voordeel van deze vaagheid?"

Er is geen voordeel!

Het is helemaal zeker, dat, wanneer het Supramentale zich manifesteert, hij de mentale precisie zal vervangen (hoe het te zeggen?), die vermindert --- de precisie, die beperkt en daarom dingen vervalst in delen --- door een helderheid van visie, een ander soort visie, die niet vermindert. Dat bouwt zich op.

Inderdaad kan gezegd worden (het is dit niet precies): om precisie te geven beperkt het denkvermogen en scheidt; en evident is er een precisie, die kan komen van een exactere visie, zonder verdeling en zonder scheiding. En die precisie zal de precisie zijn van supramentale visie. Met de precisie zal tegelijkertijd de visie komen van de *relatie* van alle dingen met elkaar, zonder hen te scheiden.

Maar dat is iets in voorbereiding. Het komt als een flits, gedurende een minuut, en springt dan terug naar zijn oude manier.

Hetzelfde kan gezegd worden van het vitale. Het vitale geeft een intensiteit, die niets anders in staat is om te geven; wel, deze zelfde intensiteit bestaat in het Supramentale, maar zonder verdeling. Het is een intensiteit, die niet scheidt.

Deze twee ervaringen heb ik gehad, maar erg incidenteel. Dit zijn dingen, die juist in het heden uitgewerkt worden.

23 November 1968

Ik heb een interessante ervaring gehad.... Niet gisteravond, maar de avond ervoor, vertelde iemand, die ik niet zal noemen, me, "Ik ben helemaal beneden in het fysieke bewustzijn: geen meditatie meer en het Goddelijke is iets daarboven geworden, zo ver weg." Toen werd onmiddellijk, terwijl hij sprak, de hele kamer gevuld met de goddelijke Aanwezigheid. Ik vertelde hem, "Niet daarboven: *hier*, hier zelf." En op dat moment, alles, de hele atmosfeer... het was alsof de lucht veranderd was in de goddelijke Aanwezigheid (*Moeder raakt haar handen, haar gezicht, haar lichaam aan*), wel, alles werd aangeraakt, aangeraakt, doordrongen, maar met... wat daar in het bijzonder was, was een verblindend Licht, een Vrede als dit (*gebaar van massiviteit*), een Vermogen, en dan een Lieflijkheid... iets... men had het gevoel, dat het een rots kon smelten.

En het ging niet weg. Het bleef.

Het kwam op die manier, en het bleef.

En dus was het de hele nacht zo --- alles. Zelfs nu zijn de twee er: een beetje van het gewone bewustzijn, alsof op een mechanische manier, maar ik hoef alleen voor een moment stil te zijn of geconcentreerd en het is er. En het is de ervaring van het *lichaam*, begrijp je, fysiek, materieel, de ervaring van het lichaam: alles, alles is vol, vol: er is alleen *Dat*, en wij zijn als... alles is alsof verschrompeld, een opgedroogde bast, iets als dat, opgedroogd. Men heeft het gevoel, dat dingen (niet volledig, maar oppervlakkig) verhard zijn, opgedroogd, en daarom voel je *Dat* niet. Daarom voel je Hem niet; anders is alles *Dat*, *Dat*, er is *niets anders dan* *Dat*. Je kan niet ademen, zonder Hem in te ademen; je beweegt, je beweegt in Hem; je bent... alles, alles, het hele universum is in Hem --- maar *materieel*, fysiek, fysiek.

Het is de kuur voor dit "opdrogen", waar ik nu naar zoek.

Ik voel, dat het iets fantastisch is, begrijp je?

En dan, wanneer ik luister, vertelt Hij mij ook dingen. Ik zei tegen Hem, "Maar waarom gaan mensen dan altijd daar naar boven?" En met de meest buitengewone ongebruikelijke humor komt het antwoord: "Omdat zij willen, dat ik erg ver van hun bewustzijn ben!" Zulke dingen, maar niet geformuleerd op een zodanige precieze manier: alleen indrukken. Veel keren --- veel --- had ik gehoord: "Waarom gaan zij zo ver op zoek naar wat is" --- natuurlijk zijn er leringen, die zeiden: Het is in je --- "wat is overal?"

Ik zei het eerst niet tegen deze persoon, omdat de ervaring niet, zoals nu, iets constant was.

En dan was er dit in het bijzonder: *geen nieuwe religies*, geen dogma's, geen vaste leringen. Men moet voorkomen --- men moet ten koste van alles voorkomen, dat het een nieuwe religie wordt. Want zo gauw als het geformuleerd wordt op een manier, die elegant is en imposant en een kracht heeft, *zou het het einde zijn*.

Je hebt het gevoel, dat Hij overal is, overal, overal, overal, overal; er is niets anders. En we weten het niet, omdat we... gekrompen zijn, ik weet niet hoe het te zeggen, opgedroogd. We hebben grote inspanningen gemaakt (*Moeder lacht*) om onszelf te scheiden --- en zijn geslaagd! Geslaagd, maar alleen geslaagd in ons bewustzijn, niet in feite. In feite is Het er. Het is er. Er is *niets dan* *Dat*. Wat we ook

weten, wat we ook zien, wat we ook aanraken, het is alsof we baden, drijven in Dat; maar het is doordringbaar, het is doordringbaar, nogal doordringbaar: Dat gaat er doorheen. Het besef van scheiding komt hiervan (*Moeder raakt haar voorhoofd aan om het denkvermogen aan te wijzen*).

De ervaring kwam misschien, omdat gedurende verscheidene dagen er een erg grote concentratie was, niet om precies het hoe en waarom uit te vinden, maar het feit, het feit van scheiding, alles leek zo stupide, zo lelijk.... Ik werd aangevallen, aangevallen door verscheidene levende herinneringen van alle soort ervaringen (alle soorten: boeken, afbeeldingen, filmen, en leven, mensen, dingen), herinneringen van dit lichaam, alle herinneringen, die "anti-goddelijk" genoemd zouden kunnen worden, waarin het lichaam de gewaarwording had van iets, dat weerzinwekkend of kwaad was, zoals de negaties van de goddelijke Aanwezigheid. Het begon op die manier; het was gedurende twee dagen zoals dat, zo erg, dat het lichaam bijna wegzonk in wanhoop. En toen kwam de ervaring en zij bewoog daarna niet. Zij verroerde zich niet. Het kwam: brrff! klaar en zij verroerde zich niet. Wel, de ervaringen komen en dan trekken zij zich terug; zij bewoog zich niet. Op dit moment is het er. En het lichaam probeert vloeibaar te zijn (*Moeder maakt een gebaar van zichzelf uitgieten*), zij probeert te smelten; zij probeert, zij begrijpt, wat het is. Zij probeert --- zij slaagt evident niet.! (*Moeder kijkt naar haar handen*), maar haar bewustzijn weet het.

Alleen de ervaring heeft zijn effecten: mensen hebben plotseling opluchting gevoeld; een of twee waren volledig genezen. En wanneer er iets verkeerd gaat in het lichaam, hoeft zij niet te vragen: nogal natuurlijk wordt het rechtgezet.

En dat heeft zelfs aan het lichaam de noodzaak niet gegeven om niets te doen en helemaal geconcentreerd te zijn op haar ervaring: nee, er is geen verlangen, helemaal niets. Zo, te drijven in een lumineuze immensiteit... die vanbinnen is! Het is niet alleen buiten: het is vanbinnen. Het is vanbinnen. Dat (*Moeder raakt haar handen aan*), dat, wat verschijnt als gescheiden, het gevoel is waarlijk, dat het zo is... ik weet niet, hoe het te zeggen, maar het is alleen werkelijk in de vervorming van het bewustzijn, maar niet het menselijke bewustzijn: er is iets gebeurd, er is iets gebeurd in het bewustzijn... (*Moeder schudt haar hoofd*) ik begrijp het niet.

(*Stilte*)

Alle theorieën en verklaringen en verhalen, die aan de basis liggen van iedere religie, dat alles lijkt me... een amusement. En dan vraagt men zich af, men vraagt zich af... ik zal je een ding vertellen: zou het geen komedie zijn, die de Heer voor Zichzelf gespeeld heeft?

Maar het is moeilijk te zeggen. Ik heb dagen gehad, toen ik waarlijk alle verschrikkingen van de schepping geleefd heb (en in het bewustzijn van hun verschrikking), en toen heeft dat deze ervaring gebracht, en... alle verschrikking is verdwenen.

En dit waren helemaal geen psychologische dingen, maar eerder fysiek lijden, ja, in het bijzonder fysiek lijden. Ik heb het gezien --- een fysiek lijden, dat duurt, dat niet stopt, dat dag en nacht duurt. En dan ben je plotseling, in plaats van in deze toestand van bewustzijn, in dat van deze exclusieve goddelijke Aanwezigheid. Pijn weg! En het was fysiek, helemaal fysiek, met een fysieke reden. Ja, de dokters zouden zeggen, "Het komt hierdoor, daardoor en daardoor", nog al iets materieels, helemaal fysiek; en poef! Het gaat weg.... Het bewustzijn verandert en het komt

terug.

Wanneer men voldoende lang in het ware bewustzijn blijft, verdwijnt de verschijning, zagezegd, die we het fysieke "feit" noemen, zelf, niet hoofdzakelijk de pijn.... Ik voel, alsof ik de centrale ervaring had aangeraakt (er is geen denkvermogen, dat het begrijpt, dank God), ik had de centrale ervaring had aangeraakt.

Het is alleen een klein begin.

Men zou het gevoel hebben, men zou alleen zeker zijn om het allerhoogste Geheim aangeraakt te hebben, als het fysieke getransformeerd zou zijn.... Volgens de ervaring (alleen een kleine ervaring van een detail) moet het zo zijn. En zal het dan eerst een lichaam zijn, waarin dit Bewustzijn zichzelf zal uitdrukken, of moeten allen, allen getransformeerd worden?... Een fenomeen van bewustzijn.

Maar het is zo concreet, ja, dat is het!

(Stilte)

Het andere bewustzijn is er alleen nog... Nu zag ik deze morgen een aanzienlijk aantal mensen. Terwijl ieder kwam, keek ik naar hem (er was geen "ik", dat keek: voor *hem* was het zo, ik keek naar hem), de ogen waren gefixeerd en dan was er de perceptie en de visie (maar niet de visie, zoals men het begrijpt: het is helemaal een fenomeen van het bewustzijn), het bewustzijn van de Aanwezigheid, de Aanwezigheid, die deze soort schelp penetreert, het harde; het penetreert, penetreert het is overal; en dan, wanneer ik kijk, wanneer de ogen gefixeerd zijn, wordt dat iets als een concentratie.²¹ Maar dit is zeker helemaal een tijdelijke en tussenliggende toestand, omdat het andere bewustzijn (het bewustzijn, dat dingen ziet en met hen handelt, dat met hen bezig is, zoals gewoonlijk, alleen met de perceptie van wat er in het individu gebeurt, wat hij denkt --- niet zozeer wat hij denkt, maar wat hij voelt, hoe hij is), dat is er. Dit is evident ook noodzakelijk om het contact te onderhouden, maar...

Het is klaarblijkelijk een ervaring, het is geen gevestigd feit. Wat ik bedoel met "gevestigd feit" is, dat het bewustzijn op een zodanige manier gevestigd is, dat er niets anders bestaat, dat alleen dat is aanwezig --- zo is het nog niet.

(Lange stilte)

En jij? Wat heb jij me te vertellen?

Ik voelde een verandering in de atmosfeer.

Ah!

Oh, ja. Ik voel nu vijf of zes dagen iets, dat overweldigend is (Moeder lacht), overweldigend. En gisteravond was het nogal bizar, op een bepaald moment zag ik U, U lag volledig uitgestrekt op de grond, plat. Toen kwam ik dichterbij en vroeg, "Wilt U geen kussen onder Uw hoofd?" U vertelde me, "Nee, niets." En U lag plat op de grond.... Wat betekent dat?

²¹ Een concentratie van de Aanwezigheid.

(Moeder blijft stil gedurende een lange tijd en antwoord niet.) Maar deze notie van het Supramentale, “dat naar beneden komt” en het Bewustzijn, “dat binnengekomen is”, is *onze* vertaling.... De ervaring kwam als de ervaring van een eeuwig feit, helemaal niet als iets, dat gebeurde. Dat alles moet de uitkomst zijn van toestanden van het bewustzijn, zeker. Of er iets voorbij is, weet ik niet, maar in ieder geval had ik hiervan een positieve ervaring. Dit zijn bewegingen van het bewustzijn. Waarom, Hoe?... Ik weet het niet. Alleen, wanneer men van de andere kant kijkt, geeft het feit, dat iets, dat behoort bij dit aardse domein, zoals het is, bewust is geworden, de indruk, dat iets is “aangekomen”.... Ik weet niet of ik mezelf begrepen kan maken... Ik bedoel te zeggen, dat dit lichaam absoluut is, zoals de rest van de aarde, maar het gebeurt, dat zij om een of andere reden op een andere manier bewust is geworden: wel, dat moet zichzelf normaal vertalen in het aardse bewustzijn als een “aankomst”, een “neerdaling”, een “begin” Maar is het een begin? Wat is het, dat “aangekomen” is? ... Begrijp je, er is *niets dan* de Heer (ik noem het “Heer”, door gemak van de taal, want anders...), er is niets dan de Heer, er is niets anders, niets anders bestaat. Alles gebeurt bewust in Hem. En we zijn als... korrels zand in de deze Oneindigheid; we zijn alleen de Heer met de capaciteit om bewust te zijn van het bewustzijn van de Heer. Dit is exact, wat het is.

(Stilte)

Voor deze ervaring, op het moment, dat ik in het bewustzijn was van alle lijden, de verschrikkingen van het fysieke leven, kwam er op een bepaald moment iets (wat niet “sprak”; men is verplicht om woorden te gebruiken, maar dit alles gebeurt zonder mentalisatie), het was een indruk: als ik vertaalde, zou ik zeggen, “Ben je niet bang om gek te worden?” Begrijp je? Het is alleen een vertaling. En toen antwoordde het lichaam spontaan: “Wij zijn allemaal gek, we kunnen niet gekker worden dan we zijn!” En op staande voet werd zij kalm.

(Lange Stilte)

Hier ligt het bewustzijn (*Moeder wijst op de borst*). Dat (*Moeder wijst op het denkvermogen en er boven*) is licht, licht (*gebaar van wijdheid*). Maar in dit lichaam, hier ligt het, dit bewustzijn (*Moeder wijst weer op de borst*). Ik bedoel het bewustzijn... dat een is met de Heer.

Ik weet, dat het bewustzijn, dat er is, weet, dat deze manier van spreken alles bij elkaar kinderachtig is, maar zij prefereert deze kinderachtige manier boven iets, dat zou proberen om exact te zijn en mentaal zou zijn.

27 November 1968

Het gaat door... Het lichaam voelt, dat het begint te begrijpen. Er is natuurlijk voor haar geen denken, helemaal geen denken; maar dit zijn toestanden van bewustzijn -- - toestanden van bewustzijn, die elkaar aanvullen, elkaar vervangen... En het gaat zover als om te vragen, hoe men kan weten door denken; want voor haar is de enige manier om te weten, te kennen, bewustzijn. En dit wordt steeds helderder vanuit een algemeen gezichtspunt en zij past het toe, zij past het toe op zichzelf; er wordt, zagezegd, een werk gedaan, zodat alle delen van het lichaam bewust zouden kunnen worden, niet hoofdzakelijk bewust van de ontvangen krachten, van de krachten, die er doorheen gaan, maar ook van de actie van haar innerlijk functioneren.

Het wordt steeds preciezer.

En bovenal dit: alles is voor haar een fenomeen van bewustzijn, en wanneer zij iets wil doen, begrijpt zij bijna niet langer, wat het betekent om te weten hoe het te doen. Het is noodzakelijk, dat zij *bewust* is van de manier om het te doen. En het is niet alleen voor zichzelf, maar voor alle mensen om haar heen. Het is een zodanig evident feit geworden.... Dus om iets te leren van iemand anders --- bijvoorbeeld de manier leren om iets te doen: daarvoor is het alleen door het te doen met het bewustzijn, dat zij toepast, dat zij kan leren. En wat iemand uitlegt, wat iemand anders uit kan leggen, lijkt... dit lijkt hol --- hol, leeg.

En zo wordt het steeds meer.

(*Stilte*)

U antwoordde, Moeder, niet op mijn vraag over het visioen, dat ik had over dat U plat op de grond lag....

(*Moeder lacht*) Ik veronderstel, dat het het symbool is van volmaakte overgave. Ik lag op mijn rug, is het niet?

Op Uw rug, op de grond.

Het is de attitude van de volmaakte ontvankelijkheid in totale overgave. Het moet de figuratieve expressie zijn van de attitude van het lichaam.

Omdat ik waarlijk niet weet, of er "stukken" zijn, organen, die nog, wat genoemd kan worden, de geest van onafhankelijkheid hebben, maar het lichaam heeft waarlijk haar overgave gemaakt; het heeft, zagezegd, niet langer haar eigen wil --- zij heeft geen verlangen, geen wil van zichzelf, en het is, alsof zij de hele tijd "luistert", de hele tijd, om de Aanwijzing op te vangen.

Zij begint exact de plaats of de functie te kennen, die niet... ik kan niet zeggen "getransformeerd" is, omdat het een groot woord is, maar die niet in harmonie is met de rest en een wanorde creëert. Dit is een perceptie aan het worden van ieder moment. Wanneer ook iets gebeurt, dat abnormaal lijkt, is er het begrip, het bewustzijn van waarom het gebeurde en waar het naar zou moeten leiden, van hoe een klaarblijkelijke wanorde kan leiden naar een grotere perfectie. Ja, dat is het. Het is een erg klein begin. Maar het is begonnen. Het is begonnen om een beetje bewust te zijn. En niet alleen voor zichzelf, maar ook voor anderen is het begonnen: om te

zien hoe, om waar te nemen op welke manier het Bewustzijn (met een hoofdletter B) handelt in anderen; en soms is er inderdaad (de woorden volgen *lang na* de ervaring) niet langer de perceptie van verdeling; er is de perceptie van diversiteit en dit wordt erg interessant.... De diversiteit, die, als het niet was voor wat men de "hapering" van scheiding zou kunnen noemen, in het ware bewustzijn, volmaakt harmonieus zijn en een geheel zou maken, dat de perfectie zelf zou zijn (*Moeder maakt het teken van een cirkel*). Het is de hapering --- wat is er gebeurd?... Wat is gekomen om voorbij te gaan?...

Het blijft om gekend te worden of het om een of andere reden noodzakelijk was of dat het een ongeluk is --- maar hoe kan dat een ongeluk zijn! Op het moment (er is geen denken, dus het is een beetje vaag), op het moment is er de impressie... men kan het eenvoudig zo zeggen: een acquisitie van een formidabel bewustzijn, dat nodig was, ervoor betaald met een erg grote prijs van ieder lijden en wanorde.... Gisteren of vandaag (Ik herinner het nu niet), gisteren, denk ik, werd het probleem op een bepaald moment erg acuut en dan was het, alsof het goddelijke Bewustzijn me vertelde: "In al dit lijden ben ik het, die lijdt" --- het Bewustzijn, is het niet? --- "ik ben het, die lijdt, maar op een andere manier dan die van jou." Ik weet niet hoe dit te zeggen, het was als dit, de impressie, dat het goddelijke Bewustzijn ervoer, wat voor ons lijden is; het bestond --- het bestond voor het goddelijke Bewustzijn --- maar op een andere manier dan voor ons eigen bewustzijn; en dan was er een poging om iemand het bewustzijn van allen tegelijkertijd te laten begrijpen, simultaan, alles (zou men eenvoudig kunnen zeggen om zichzelf uit te drukken): lijden, de meest acute wanorde, en Harmonie, de meest volmaakte Ananda --- de twee samen, samen ervaren. Natuurlijk verandert dat de natuur van lijden.

Maar dit alles is erg bewust en dit is iets als geklets. Dit is niet de vertaling van wat is.

Er is ook de perceptie, dat gradueel, door al deze ervaringen, ieder samenstel (wat voor ons het lichaam is) zichzelf aan het gewennen is, zodat het de capaciteit zou kunnen hebben om het ware Bewustzijn te dragen. Dat heeft een beweging nodig van aanpassing.

Maar Sri Aurobindo heeft ook geschreven in Thoughts and Glimpses, geloof ik, dat lijden een voorbereiding was voor Ananda.²²

Ja, ik moet zeggen, dat er veel dingen zijn in Sri Aurobindo, die ik nu begin te begrijpen op een zeer verschillende manier.

(*Stilte*)

Het gevoel op het punt te staan om iets aan te raken en dan... ontsnapt het. Er is iets, dat ontbreekt.

Nog een lange, lange, lange weg te gaan.

²² "Pijn, die werkt naar de aanraking van een onvoorstelbare extase." (Cent. Vol. 16, p. 384) Sri Aurobindo schreef ook in *Thoughts and Aphorisms*: "Pijn is de aanraking van onze Moeder, die ons leert, hoe te dragen en groeien in verrukking. Zij heeft drie stadia van haar scholing, eerst volharding, vervolgens gelijkmatigheid van ziel, ten leste extase." (Cent. Vol. 17, p. 89)

21 December 1968

Er is een vraag gesteld. Ik vertaal het: "Terwijl zij haar ervaringen beschreef van de laatste Augustus en September, sprak de Moeder over de uitsluiting van het denkvermogen en het vitale. Waarom moeten zij geëlimineerd worden voor een snelle en effectieve transformatie van het lichaam? Handelt het supramentale bewustzijn ook niet op hen?"

Zij handelt zeker, maar zij heeft *al* gedurende een lange tijd gehandeld. Het is, omdat het lichaam gewend is geraakt --- gewend was --- het vitale te gehoorzamen en in het bijzonder het denkvermogen, en daarom was dit om haar gewoonte te veranderen, zodat zij alleen het hogere bewustzijn zou gehoorzamen. Het is daarvoor, zodat het sneller zou gaan. In mensen handelt Dat door het denkvermogen en het vitale, maar ik heb gezegd, dat het ook zekerder was. Als een ervaring is dit nogal riskant. Maar het verhoogt het tempo aanzienlijk, want normaal moet men handelen op het lichaam door de andere twee, terwijl op deze manier, wanneer de andere twee er niet zijn, Dat direct handelt. Dat is alles.

De procedure wordt niet aangeraden! Iedere keer, dat de gelegenheid opkomt, herhaal ik het; mensen moeten zich niet voorstellen, dat zij het zouden moeten proberen (zij zouden niet in staat zijn om zo te doen, maar het maakt niet uit), het wordt niet aangeraden. Men moet de noodzakelijke tijd nemen. Het was alleen door de klimmende jaren... zodat het sneller zou gaan.

(Stilte)

Het is curieus, dat er, als het ware, demonstraties zijn van de natuurlijke tendens van het lichaam (ik veronderstel, dat het niet hetzelfde is voor alle lichamen: het hangt er vanaf, hoe het lichaam gebouwd is, zagezegd, vader, moeder, antecedenten, enz.) een demonstratie van het lichaam, dat aan zichzelf wordt overgelaten. Bijvoorbeeld deze heeft een soort voorstellingsvermogen (het is iets zonderling), een dramatisch voorstellingsvermogen: de hele tijd heeft zij het gevoel, dat zij leeft door catastrofes; en dan wordt, met het vertrouwen, dat zij altijd heeft, de catastrofe getransformeerd in een realisatie --- zulke absurde dingen. Dus gedurende een tijd wordt zij aan dit voorstellingsvermogen overgelaten (dit is, wat deze dagen is gebeurd) en wanneer zij volledig vermoeid is door deze stupide activiteit, bid zij, ja, met al haar intensiteit, zodat het zou kunnen stoppen. Onmiddellijk, alleen dat, hop! zij doet dit (*gebaar*), zij draait zich onmiddellijk om en gaat in contemplatie --- niet op afstand, maar nogal dichtbij --- van deze prachtige Aanwezigheid, die overal is.

Het is, zoals dit, zoals dit (*Moeder draait snel twee vingers*), het kost geen tijd, er is geen voorbereiding of wat dan ook; het is hop! hop! Op deze manier (*zelfde gebaar*), alsof om de stupiditeit van het lichaam te laten zien. Het is helemaal iets idioots, zoals een demonstratie door bewijs van de stupiditeit van het lichaam, dat aan zichzelf overgelaten is en dan van dit prachtige Bewustzijn, dat komt, waarin alles verdwijnt... zoals iets, dat geen consistentie heeft, geen werkelijkheid, en wat verdwijnt. En zoals een bewijs, dat het niet hoofdzakelijk in het voorstellingsvermogen is, maar dat het in het *feit* is: bewijs van het vermogen, zodat dit alles...

vergeefse droom van het leven, zoals het is (wat voor het bewustzijn van het lichaam zo iets beangstigend is geworden) veranderd kan worden in een wonder, zoals dit, eenvoudig door omkering van het bewustzijn.

De ervaring wordt herhaald in alle details, in alle domeinen, als een demonstratie door feit. En het is geen "lang" proces van transformatie, het is alsof iets plotseling wordt omgekeerd (*Moeder draait twee vingers*) en in plaats van lelijkheid, valsheid, lijden en dat alles te zien, leeft zij plotseling in zaligheid. En alle dingen zijn hetzelfde, niet heeft bewogen, behalve het bewustzijn.

En dus blijft er (het is wat voor ons ligt, wat waarschijnlijk komt): hoe moet de ervaring materieel vertaald worden?... Voor het lichaam zelf is het nogal evident: gedurende, zeg, een uur, of twee of drie, leed zij veel, zij was nogal miserabel (geen moreel lijden, helemaal een fysiek lijden), en dan plotseling, brfff! alles weg!... Het lichaam is klaarblijkelijk hetzelfde gebleven (*Moeder kijkt naar haar handen*) in haar verschijning, maar in plaats van een innerlijke wanorde, die haar laat lijden, gaat alles goed en is er een grote vrede, een grote kalmte, en alles gaat goed. Maar dit is voor een lichaam --- hoe handelt het op anderen? Zij begint de mogelijkheid op te merken in andere bewustzijnsvormen. Vanuit moreel standpunt (zagezegd, ten opzichte van attitudes en karakter en reacties) is het nogal zichtbaar; zelfs soms vanuit fysiek standpunt: plotseling verdwijnt er iets --- zoals we de ervaring hadden, toen Sri Aurobindo een pijn verwijderde (*gebaar, alsof een hand komt en de pijn weghaalt*): men vroeg zich af... "Ah! weg, verdwenen, zo." Maar het is niet constant, niet algemeen, het is alleen om te laten zien, dat het zo kan zijn, door het feit, dat het zo is in een of ander geval, om te laten zien, dat het zo kan zijn.

Men zou het zo kunnen zeggen: het lichaam heeft het gevoel, dat zij gevangengezet is in iets --- ja gevangengezet --- gevangengezet alsof in een doos, maar zij kijkt er doorheen; zij ziet en zij kan ook handelen (op een beperkte manier) door iets, dat er nog is en wat moet verdwijnen. Dit "iets" geeft het gevoel van een gevangenzetting. Hoe moet het verdwijnen? Dat weet ik nog niet.

Men moet de relatie vinden tussen het bewustzijn in een lichaam en het bewustzijn van allen. En in welke mate er afhankelijkheid is en in welke mate er onafhankelijkheid is, zagezegd, tot welk punt het lichaam getransformeerd kan worden in haar bewustzijn (en als een resultaat, noodzakelijkerwijze, in haar verschijning) zonder... zonder de transformatie van allen --- tot welk punt? En in welke mate is de transformatie van allen noodzakelijk voor de transformatie van een lichaam. Dit blijft te ontdekken.

(*Stilte*)

Als men alles zou moeten vertellen, zou het uren duren....

Maar deze "doos", waarover U sprak, het is een universele doos...

Ja!

Ik heb vaak het gevoel gehad, dat al deze zogenaamde menselijke wetten of "natuurlijke" wetten hoofdzakelijk een immense morbide imaginatie zijn, die collectief vastgezet zijn --- dat is de doos.

Ja, exact zo, exact zo.

Dan, hoe...

Ja, in welke mate kan een individueel licht daarop handelen?... Dat is het probleem....
Ik weet het niet.

(Stilte)

De visie is erg helder, van de collectieve vooruitgang (ons gebied van ervaring is de aarde), die op de aarde heeft plaatsgevonden; maar gezien het verleden zou het lijken, dat er nog een formidabele tijd nodig is voor allen om klaar te zijn om te veranderen.... En toch is het bijna een belofte dat... er een plotselinge verandering zal zijn (die in ons bewustzijn vertaald wordt als een "neerdaling", een actie, die "gebeurt", iets, dat tot nu toe niet handelde en dat begonnen is met handelen --- in ons bewustzijn wordt het op die manier vertaald).

We zullen zien.

Voor het lichaam zelf is er een groeiende ervaring, zagezegd, een steeds preciezer ervaring *tegelijktijd* van haar fragiliteit (extreme fragiliteit: alleen een kleine beweging zou het huidige bestaan kunnen stoppen), en tegelijktijd, tegelijktijd, simultaan, het besef van een eeuwigheid! --- dat er een eeuwig bestaan is. De twee tegelijktijd.

Het is waarlijk een periode van transitie!

(Stilte)

Eenmaal of tweemaal, wanneer het lichaam's... wat men haar worsteling zou kunnen noemen om te weten, erg intens was, toen zij het volle besef had van de Aanwezigheid, dit besef van de Aanwezigheid overal, van binnen, overal (*Moeder raakt haar gezicht, haar handen aan*), vroeg zij hoe (zelfs niet waarom, zij had geen nieuwsgierigheid), hoe kon er de huidige wanorde zijn? Wel, toen het erg intens was, erg intens, had zij eenmaal of tweemaal het gevoel: wanneer dit uitgevonden is, is het onsterfelijkheid. Dan begint zij te drukken, te drukken om het geheim te vangen, zij heeft het gevoel, dat het gevonden gaat worden.... En dan is er een soort sussen in de aspiratie: "Vrede, vrede, vrede..." Ja, eenmaal of tweemaal de impressie: "Oh! Het is bijna begrepen" ("begrepen", zagezegd, *geleefd*; het wordt niet "begrepen" met het denken: geleefd) en dan... (*gebaar van ontsnapping*). En een Vrede, die naar beneden komt.

Maar het gevoel: het zal morgen zijn. Maar morgen, welke morgen? Niet morgen volgens onze maat.

We zullen zien.

Maar de ervaringen zijn ontelbaar, met alle aspecten. Het zou uren duren en toch heeft men altijd het gevoel, dat het woord, wel, iets vervalst. Het is niet langer zo eenvoudig, niet langer zo prachtig, en niet langer zo helder. Het wordt ingewikkeld.

Het lichaam heeft absoluut prachtige momenten; zij heeft *uren* van worsteling. En plotseling een prachtig moment. Maar dat moment kan niet uitgelegd worden.... Wanneer men de graad van groei moet beoordelen door de proportie van tijd, wel... het prachtige moment duurt enige minuten en er zijn uren van worsteling. Er zijn zelfs uren van lijden. En wanneer men dan de proportie overeenkomstig beoordeelde, is

het nog erg, erg, erg, extreem ver weg....

Maar wat moet er gedaan worden? Men moet doorgaan, dat is alles.

1 Januari 1969

Over de neerdaling van wat Moeder later identificeerde als het supermenselijke bewustzijn (*la conscience du surhomme*).

In de nacht kwam het langzaam en bij het ontwaken deze morgen was er alsof een gouden dageraad en de atmosfeer was zo licht. Het lichaam voelde: "Wel, het is waarlijk nieuw, waarlijk nieuw." Een gouden licht, transparant en... weldadig . "Weldadig" in de zin van een zekerheid --- een harmonieuze zekerheid. Het was nieuw.

Alsjeblieft.

En wanneer ik "*Bonne Année*" zeg tegen mensen, geef ik dit aan hen door. En deze morgen heb ik mijn tijd zo doorgebracht, spontaan, terwijl ik zei: "*Bonne Année, Bonne Année.*" Dus...

4 Januari 1969

Op de eerste is er waarlijk iets vreemds gebeurd.... En ik was niet de enige om het te voelen, sommige anderen hebben het ook gevoeld. Het was vlak na middernacht, maar ik voelde het om twee uur en de anderen om vier uur in de morgen. Het was... de laatste keer sprak ik met je enige woorden erover, maar het is verrassend, dat het absoluut helemaal geen overeenkomst had met iets, dat ik verwachtte (ik verwachtte niets), met andere dingen, die ik gevoeld had. Het was iets zeer materieels, ik bedoel, dat het erg uitwendig was --- erg uitwendig --- en het was lumineus, met een gouden licht. Het was erg sterk, erg krachtig; maar zelfs zo had haar karakter een glimlachende weldadigheid, een vredevolle heerlijkheid en een soort opening op in heerlijkheid en licht. En het was als een "*Bonne Année*", zoals een begroeting. Het verraste me. Het duurde, gedurende drie uur voelde ik het. Daarna was ik er niet meer mee bezig, ik weet niet wat er gebeurde. Maar ik vertelde je er een woord of twee over en ik sprak er ook over met twee of drie personen: zij hadden het allemaal gevoeld. Het was, zogezegd, *erg* materieel. Zij hadden het allemaal zo gevoeld, als een soort vreugde, maar een vriendelijke vreugde, krachtig en... oh! erg, erg teder, erg glimlachend, *erg weldadig*.... Ik weet niet, wat het is. Ik weet niet wat het is. Ik weet niet wat het is, maar het is een soort weldadigheid, daarom was het iets, erg dichtbij de mens. En het was zo concreet, zo concreet! alsof het een geur had, zo concreet was het. Naderhand hield ik me er niet meer mee bezig, behalve dat ik er met twee of drie personen over sprak: allen hadden het gevoeld. Nu weet ik niet of het gemengd is of dat het... Het is niet weggegaan; men heeft niet het gevoel, dat het kwam om terug te gaan.

Het was veel meer uitwendig dan iets, wat ik normaal voel, veel meer uitwendig.... Erg weinig mentaal, zogezegd, er was geen gevoel van een "belofte" of... Nee, het zou eerder... mijn eigen impressie was, die van een immense persoonlijkheid --- immens, zogezegd, de aarde was er klein voor, zo klein (*gebaar , alsof zij een kleine bal in haar palm hield*), zoals een bal --- een immense persoonlijkheid, erg, erg weldadig, die kwam voor... (*Moeder lijkt de bal voorzichtig op te tillen uit de holte van haar handen*). Het gaf de impressie van een persoonlijke goddelijkheid (en toch was het... ik weet het niet), die komt om te helpen, en zo sterk, zo sterk en tegelijkertijd zo zachtaardig, zo alles omarmend.

En het was erg uitwendig: het lichaam voelde het overal, overal (*Moeder raakt haar gezicht, haar handen aan*), overal.

Wat is er van geworden? Ik weet het niet.

Het was het begin van het jaar. Alsof iemand, die de dimensies van een god heeft (zogezegd, iemand), kwam om te zeggen "*Bonne Année*", met al het vermogen om het een Bonne Année te maken. Zo was het.

Maar wat was het?...

Zo concreet...

Ik weet het niet.

Is het... is het de persoonlijkheid --- omdat het geen vorm had, ik zag geen enkele vorm, er was alleen, wat het gebracht had (*Moeder voelt de atmosfeer*), de gewaarwording, het gevoel: deze twee, gewaarwording en gevoel --- en ik vroeg

mezelf of het niet de supramentale persoonlijkheid was... die zich dan later zal manifesteren in materiële vormen.

Het lichaam, dit lichaam, voelt sinds dat moment (het is in haar overal diep binnengegaan), zij voelt veel vreugdevoller, minder geconcentreerd, levendiger, in een gelukkige, lachende uitgebreidheid. Zij spreekt, bijvoorbeeld, makkelijker. Er is een notie --- een constante notie van weldadigheid. Een lach, ja een weldadige lach, en dat alles met een *grote kracht*... Ik weet het niet.

Voelde je niets?

Ik had het gevoel van tevredenheid, die dag.

Ah! Dat is het. Ja, dat is het.

Is het de supramentale persoonlijkheid?... die zichzelf zal incarneren in al degenen, die een supramentaal lichaam hebben....

Het was lumineus, lachend, en zo weldadig *door krachtigheid*; over het algemeen is weldadigheid in het menselijke wezen, zagezegd, een beetje zwak, in de zin, dat het niet van strijd houdt, het houdt er niet van om te vechten; maar dit is niets van dat alles! Een weldadigheid, die zichzelf oplegt (*Moeder brengt haar vuisten naar beneden op de armleuningen van haar stoel*).

Het heeft me geïnteresseerd, omdat het alles bij elkaar nieuw is. En zo concreet! Concreet, zoals dit (*Moeder raakt de armleuningen van haar stoel aan*), zoals wat het fysieke bewustzijn gewoonlijk beschouwt als "anderen", zo concreet als dat. Het passeerde, zagezegd, niet door een innerlijk wezen, door het psychische wezen, het kwam *direct* op het lichaam.

Wat is het?... Ja, misschien is het dit... Sinds het kwam is het gevoel van het lichaam een soort zekerheid, een zekerheid, alsof zij nu niet langer in angst of onzekerheid was om te weten: "Wat zal het zijn? Hoe zal het Supramentale zijn? *Fysiek*, wat zal het fysiek zijn?" Het lichaam was gewoon zichzelf te vragen. Nu denkt zij er niet meer aan, zij is tevreden.

Is het iets, dat de lichamen zal volgieten, die klaar zijn?

Ja, dat geloof ik, ja. Ik heb het gevoel, dat het de formatie is, die binnen zal komen, zichzelf zal gaan uitdrukken --- om binnen te gaan en zichzelf uit te drukken --- in de lichamen... die het lichaam zullen zijn van het supramentale.

Of misschien... misschien de supermens. Ik weet het niet. De intermediair tussen de twee. Misschien de supermens: het was erg menselijk, maar een mens in goddelijke proporties, moet ik zeggen.

Een mens zonder zwakheden en zonder schaduwen: het was allemaal licht --- allemaal licht en lachend en... liefelijkheid tegelijkertijd.

Ja, misschien de supermens.

(*Stilte*)

Ik weet niet, waarom ik me, gedurende de enkele laatste momenten, halsstarrig verteld heb: mensen, die niet zullen weten, hoe dingen werkelijk gebeurd zijn, zullen zeggen, wanneer deze supramentale kracht de aardeatmosfeer zal zijn binnengegaan, hen zal zijn

binnengegaan, zullen zij zeggen: “Ah wel, wij hebben dat alles gedaan!”

(*Moeder lacht*) Ja, waarschijnlijk.

Wij zijn het, het is onze fijne mensheid, die is opgebloeid!

Ja, zeker. Zo is het altijd.

Daarom zeg ik --- ik zeg, dat we tenslotte hier zijn, iedereen van ons, en we moeten uiteindelijk alle moeilijkheden trotseren, maar het is een Genade, want wij, *wij* zullen weten --- en we zullen niet ophouden te zijn, is het niet zo? We zullen weten, hoe het gedaan was.

8 Januari 1969

Heb ik je verteld, dat ik dit bewustzijn heb geïdentificeerd?

Toen U de laatste keer sprak, had U het geïdentificeerd.

Ja, maar ik had “het supramentale bewustzijn” gezegd.

Naderhand had u “misschien de supermens” gezegd.

Ja, dat is het. Het is de neerdaling van het supermens bewustzijn. Ik had daarna de verzekering.

Het was de eerste Januari na middernacht. Ik werd wakker om twee uur in de morgen, omgeven door een bewustzijn, zo concreet, en *nieuw* in de zin, dat ik het nooit eerder had gevoeld. En het duurde, absoluut concreet, aanwezig, gedurende twee of drie uur en naderhand verspreidde het zich en ging rond om mensen te vinden, die het konden ontvangen. En ik wist, dat het het bewustzijn was van de supermens, zogezegd, de intermediair tussen mens en het supramentale wezen.

Dat heeft het lichaam een soort verzekering en vertrouwen gegeven. Die ervaring heeft, als het ware, het lichaam gestabiliseerd en als zij de ware attitude behoudt, is iedere ondersteuning er om haar te helpen.

18 Januari 1969

De andere dag, toen X kwam, kwam, zo gauw als hij binnenkwam (hij stond daar), deze atmosfeer, van hier tot daarboven (*Moeder maakt een semi-cirkelvormige beweging voor zichzelf*), en omgaf me als een muur. Het was dik, het was lumineus en toen was het krachtig! Voor mij was het zichtbaar, het was erg materieel, als een bolwerk, bijna van deze dikte (*gebaar, dat een dikte aangeeft van veertig centimeter*), en het bleef daar de hele tijd, dat hij er was.

Het is dus erg bewust actief.

Het is alsof een projectie van vermogen. En het is nu een gewoonte iets geworden.

Er is een bewustzijn in --- een erg kostbaar ding --- dat lessen geeft aan het lichaam, haar leert, wat zij moet doen, zogezegd, de attitude, die zij moet hebben, de reactie, die zij moet hebben.... Ik heb je al veel keer verteld, dat het erg moeilijk is om het proces van transformatie te vinden, wanneer er niemand is om je enige aanwijzingen te geven; wel, het was, alsof het antwoord; het kwam het lichaam vertellen: "Neem deze attitude, doe dit op deze manier, doe dat op die manier", en dus is het lichaam tevreden, zij is volledig opnieuw verzekerd, zij kan niet langer foutief genomen worden.

Het is erg interessant.

Het kwam als een "mentor", het was *praktisch*, nogal praktisch: "Dit moet geweigerd worden, dat moet geaccepteerd worden; dit moet algemeen gemaakt worden, dat..."; alle innerlijke bewegingen. En het wordt zelfs erg materieel in de zin, dat het zegt met betrekking tot enkele vibraties: "Dit moet je aanmoedigen", tegen anderen: "Dat moet gekanaliseerd worden", weer tegen anderen: "Dit moet verwijderd worden." Zulke kleine aanwijzingen.

(*Stilte*)

In een van de oude gesprekken had ik gezegd (toen ik daar sprak op de Playground), ik had gezegd: De supermens zal zeker eerst een wezen van vermogen zijn, zodat hij zichzelf zou kunnen verdedigen."²³ Dat is het, het is die ervaring, het kwam terug als een ervaring; en omdat het terugkwam als een ervaring, herinnerde ik mij, dat ik het had gezegd.

Ja, U had gezegd: Het Vermogen zal eerst komen...

²³ "... Het zou lijken, dat het meest beslissende en klaarblijkelijke aspect [van het supramentale] en degene, die waarschijnlijk het eerste is om zich te manifesteren --- waarschijnlijk --- het aspect van Vermogen zal zijn, eerder dan het aspect van Vreugde of van Waarheid. Om een nieuw ras op aarde te stichten zou het noodzakelijkerwijze beschermd moeten worden tegen andere aardse elementen om in staat te zijn te overleven; en vermogen is bescherming --- geen kunstmatig vermogen, uiterlijk en vals, maar de ware kracht, de triomfantelijke Wil. Het is daarom niet onmogelijk te denken, dat de supramentale actie, zelfs voordat het een actie van harmonisatie, verlichting, vreugde en schoonheid is, een actie van vermogen zou kunnen zijn, om als bescherming te dienen. Natuurlijk zou deze actie van vermogen om waarlijk effectief te zijn, gebaseerd moeten zijn op Kennis en Waarheid en Liefde en Harmonie; maar deze dingen zouden zich zichtbaar, beetje bij beetje, kunnen manifesteren, wanneer de grond, zogezegd, voorbereid is door de actie van een soevereine Wil en Vermogen." (18 December 1957)

Ja, eerst Vermogen.

Omdat deze wezens beschermd zullen moeten worden.

Ja, exact zo. Wel, ik heb eerst de ervaring gehad voor dit lichaam: het kwam als een bolwerk, en het was machtig! Het was een machtig vermogen! Helemaal buiten proportie voor de klaarblijkelijke actie.

Het is erg interessant.

En dit is ook, waarom ik, nu ik de ervaring zie, ik zie, dat het resultaat veel preciezer is, concreet, omdat het denkvermogen en het vitale er niet zijn. Omdat dat hun plaats inneemt --- en met al deze stille verzekering van weten, die tegelijkertijd komt. Het is interessant.

(Stilte)

Heb je iets te zeggen?

Ik vroeg me af, hoe dit bewustzijn individueel zal handelen, buiten U, bijvoorbeeld.

Op dezelfde manier. Alleen, degenen, die niet gewoon zijn om zichzelf objectief te observeren, zullen het minder opmerken, dat is alles. Het zal voorbijgaan als door katoen, zoals het altijd doet. Maar anders is het hetzelfde.

Ik bedoel te zeggen: zal dit bewustzijn zal niet zozeer handelen op het denkvermogen dan op het lichaam?

Ik hoop dat het men correct zal laten denken.

Fundamenteel is het een gids.

Ja, het is een gids.

Wel, het is een bewustzijn.

Wat mij betreft, beperkt *het* Bewustzijn zich tot speciale activiteiten, voor speciale gevallen, maar het is altijd *het* Bewustzijn; juist zoals in het menselijke bewustzijn beperkt zij zich tot bijna niets, dus ook in zekere toestanden van zijn, in bepaalde activiteiten, beperkt zij zichzelf tot een zekere manier van zijn om Haar handeling te vervullen: en ik heb Haar vele malen gevraagd: "Als ik iedere minuut begeleid kon worden", omdat dat ontzettend veel tijd spaart, is het niet? --- in plaats van te hoeven studeren, te observeren, te... Wel, nu heb ik gemerkt, dat het zo gebeurd is.

(Stilte)

Er is een erg gemerkte verandering in degenen, die aangeraakt zijn op de eerste van Januari: het is in het bijzonder... inderdaad een precisie en een zekerheid, die hun manier van denken is binnengegaan.

Het was daar (*Moeder kijkt naar het gebied van het hart*). Het is curieus, alsof mij de leiding gegeven was om het in contact te brengen met al degenen, die dichtbij me komen.

15 Februari 1969

Deze atmosfeer, dit bewustzijn²⁴ is erg actief, en actief als een mentor, heb ik al gezegd. En dat gaat door. En toen, gedurende verscheidene uren in de vroege morgen van een van deze laatste dagen, was het... Nooit, nooit was het lichaam zo gelukkig geweest; er was een volledige Aanwezigheid, absolute vrijheid, en een zekerheid: dat had geen belang --- deze cellen, andere cellen (*Moeder maakt een gebaar naar deze kant en die, terwijl zij alle lichamen aanwijst*), het was overal leven, overal bewustzijn. Absoluut prachtig. Het kwam zonder inspanning, het ging eenvoudig weg, omdat... ik was teveel bezig. En dat komt niet met wil --- wat komt met wil, zou je een "kopie" kunnen noemen: het heeft een verschijning, maar het is niet het Ding. Het Ding... Er is iets, wat helemaal onafhankelijk is van onze aspiratie, onze wil, onze inspanning... helemaal. En dit iets lijkt absoluut almachtig, in de zin, dat geen van de moeilijkheden van het lichaam bestaat. Alles verdwijnt op dit moment. Maar aspiratie, concentratie, inspanning... dat alles heeft geen doel. Het is het *goddelijke besef*, ja, het is een goddelijk besef hebben. Gedurende deze enkele uren (drie of vier), begreep ik absoluut, wat het was om goddelijk bewustzijn in het lichaam te hebben. En dan dit lichaam hier, dat lichaam daar, dat lichaam daar (*gebaar naar deze kant en die kant en allen rond Moeder's lichaam*), het maakte niet uit; het ging rond van het ene lichaam naar het andere, helemaal vrij en onafhankelijk, de beperkingen en mogelijkheden kennend van ieder lichaam --- absoluut prachtig, ik had deze ervaring nooit, nooit eerder. Absoluut prachtig. Het ging weg, omdat ik het zo druk had, dat... En het ging niet weg, omdat het eenvoudig kwam om te laten zien, hoe het was --- dat is het niet; het is, omdat leven en organisatie van het leven je opslokt.

Ik weet, dat het er is (*gebaar naar achter*). Ik weet het, maar... maar dat, begrijp ik, is een transformatie. En duidelijk de personen, niet iets vaags: dat kon zich duidelijk uitdrukken in deze persoon, zichzelf uitdrukken in die persoon, zichzelf uitdrukken (*zelfde gebaar hier en daar*), duidelijk, geheel. Met een glimlach!...

En toen vertelden de cellen zelf over hun inspanning om getransformeerd te worden en er was een Kalmte... Hoe dit uit te leggen? Het lichaam vertelde van haar aspiratie en van haar wil om zichzelf voor te bereiden; en zij vroeg niet, maar deed de inspanning om te zijn, wat zij moest zijn: dat alles altijd met deze vraag (het lichaam stelt de vraag niet, het is... het milieu, de omgeving --- de wereld, alsof de wereld deze vraag stelt): "Zal zij doorgaan of zal zij opgelost moeten worden?" ... Zelf, het is zo (*gebaar van zelf verlaten, palmen naar boven geopend*); zij zegt, "Wat Gij wilt, Heer" Maar dan weet het lichaam, dat het besloten is en het wordt haar niet verteld om het te doen. Zij accepteert, zij is niet ongeduldig, zij accepteert, zij zegt, "Het is goed, het zal zijn wat Gij wilt." Maar Dat, wat weet en Dat, wat niet antwoordt, is... iets, dat niet uitgedrukt kan worden. Het is... ja, ik geloof, dat alleen een woord de gewaarwording beschrijft, die men heeft, is: het is een Absoluut --- een Absoluut. Absoluut. Dat is het, de gewaarwording: van in aanwezigheid zijn van het Absolute. Het Absolute: absolute Kennis, absolute Wil, absoluut Vermogen... Niets, niets kan het weerstaan. En dan is het een Absoluut, dat (men heeft dit soort gewaarwording,

²⁴ Het supermens bewustzijn.

concreet) van compassie! Maar daarnaast alles, wat we beschouwen als lieflijkheid, compassie... poeh! het is helemaal niets. Dat is Compassie met een absoluut vermogen, en... het is geen Wijsheid, het is geen Kennis, het is... Het heeft niets te maken met procedure. En het is Dat, overal. Dat is overal. En het is de ervaring van het lichaam; en aan Dat geeft het lichaam zich volledig, totaal, vraagt nergens naar, helemaal niets. Alleen een aspiratie (*zelfde gebaar, palmen geopend naar boven*): om in staat te zijn om Dat te *zijn*, wat Dat wil --- om Dat te dienen; zelfs dat niet: om Dat te *zijn*.

Maar die toestand, die verscheidene uren duurde, het lichaam heeft niets, dat overeenkomt met dat geluk, ooit gevoeld gedurende de eenennegentig jaren, dat zij op aarde is geweest: vrijheid, absoluut vermogen en geen beperkingen (*gebaar hier en daar, overal*), geen beperkingen, geen onmogelijkheden, niets. Het was... alle andere lichamen waren zichzelf. Er was geen verschil, het was alleen een spel van bewustzijn (*gebaar als van een groot Ritme*), dat rondging.

Dat is alles.

(*Lange stilte*)

Buiten dat, echter, wordt het werk steeds exacter. Maar ik voel (het lichaam voelt, zagezegd, erg goed), dat het deel is van de training.

Het lijkt er op: zij moet vasthouden, het lichaam, of anders des te erger, zal er geen andere keer zijn.

Alle menselijke excuses verschijnen als kinderachtigheid.

Het is soms erg vreemd, alle kwaliteiten en alle defecten van de mens verschijnen als kinderachtigheid --- domheid. Het is curieus. En het is geen gedachte, het is een concrete gewaarwording. Het is als een substantie, zonder leven; alle gewone dingen zijn als een substantie, die leven missen --- het *ware* leven. Kunstmatig en vals. Het is vreemd.

Het is niet zozeer in anderen, dat is het niet: het is de innerlijke training. En dit ware Bewustzijn, deze ware Attitude is iets zo for-mi-da-bel sterk, krachtig, in een *vrede*, die zo glimlacht! Zo glimlachend, dat het niet gehinderd kan worden, het is absoluut onmogelijk... zo glimlachend, zo glimlachend... en toekijkend.

(*Stilte*)

Het speciale karakter van dit nieuwe bewustzijn is: geen halve maatregelen, geen benaderingen. Dat is haar karakter. Het idee "Oh, ja, we zullen het doen, beetje bij beetje..." --- nee, nee, niet zo; het is Ja of Nee, ofwel je kunt het of niet.

(*Stilte*)

Het is waarlijk een *Genade*, zie je, alsof: geen tijd te verliezen --- geen tijd te verliezen. Het moet gedaan worden, of...

Maar dit enorme Vermogen, dat is het boven alles: en het is met een compassie! Een tederheid!... Nee, er zijn geen woorden, we hebben geen woorden om dat te beschrijven, iets... Niets, maar alleen om aandachtig te zijn en... het is zaligheid. Niets, maar alleen om iemands aandacht naar die kant te keren,

onmiddellijk is er zaligheid. En ik begrijp het (dat heeft me zekere dingen laten begrijpen), we hebben gehoord van mensen, die in het midden van marteling zaligheid ervoeren --- het is zo. Een zaligheid.

Daar is het, dat is het (*Moeder deelt een witte hibiscus uit, die zij "Genade" genoemd heeft*).

22 Februari 1969

Dit gesprek begint met Moeder's commentaren over haar Darshan Boodschap van Februari 21st.

"Alleen onuitsprekelijke vrede kan eeuwigheid van bestaan mogelijk maken."

Ik herinner, dat ik dit schreef, nadat ik de ervaring had gehad, dat de immobiliteit van het Onbewuste, het begin van de schepping, men kan niet zeggen een "projectie" is, maar een soort van onbezielde of onbewust symbool van Eeuwigheid, van de Immobiliteit --- het is geen "immobiliteit", woorden zijn niets waard, het is tussen immobiliteit en stabiliteit. Ik heb hier "vrede" geschreven, maar "vrede" is een arm woord, dat is het niet, het is oneindig meer dan vrede, het is het "iets" (zelfs het woord "eeuwig" geeft een beperkte betekenis, alle woorden zijn onmogelijk), het "iets", dat de Oorsprong is van alle dingen en het begin van de evolutie van de manifestatie om de Oorsprong weer te verenigen (*Moeder tekent een curve, die de ene verbindt met de ander*).

Ik heb de indruk, dat het op de Playground was en het was alsof de de onbewuste immobiliteit --- de immobiliteit van het Onbewuste, de inerte immobiliteit van het Onbewuste --- het startpunt van de evolutie was en het was als de *vertaling* van deze... hoe het te zeggen? (dit is een andere soort immobiliteit! Maar een immobiliteit, die alle bewegingen bevat) van deze immobiliteit van de Oorsprong, deze stabiliteit, en dat de hele evolutie zo is, dat dit Dat zou kunnen terugvinden, met de hele overgang (*zelfde gebaar van een grote curve*). Het was een erg helder visioen. Ik herinner dit geschreven te hebben, en toen ik het las, kwam de ervaring terug. Wel, we spreken altijd over een "val" --- maar dat is het niet! Het is dat helemaal niet. Wanneer er een val is, is het op het moment, dat het vitale veranderde in een wil voor onafhankelijkheid: het is niet in het begin, het gebeurt helemaal op de weg.... In de oude traditie zeggen ze, dat het "Bewuste" het Onbewuste werd, omdat zij "afgesneden werd van de Oorsprong" --- dit geeft me de indruk van verhaaltjes, die verteld worden aan kinderen.

Het is curieus, in de stilte en in het visioen is het erg helder en erg lumineus, te begrijpen; maar zou gauw als je het wil vertellen, wordt het mal.

Maar dan is het waar, dat zelfs in de schepping, zoals het nu is, het woord "vrede" waarschijnlijk het meest dichtbij is (ofschoon het dat niet is, het is nogal klein en beperkt, dat is het niet). Zo gauw als iets verkeerd gaat, of niet in orde, komt dat als de remedie vanbinnen.

(*Stilte*)

Oh! Woorden zijn niets waard, ik weet niet, wat te doen, ik weet niet of het is, omdat ik niet genoeg van hen heb of omdat waarlijk... alle mentale uitdrukking lijkt kunstmatig. Het geeft het gevoel van een levenloze film. Het is curieus. En alle taal behoort bij dat domein. Wanneer ik met deze ervaring wil relateren... met enige mensen, ga ik erg, erg goed, erg gemakkelijk in stilte een relatie binnen, en vertel ik

hen oneindig meer dingen, dan waartoe ik in staat zou zijn met woorden; het is soepeler, exacter, diepzinniger.... Wel! Woorden, frases, geschreven dingen laten me achter met de indruk van een tweedimensionaal beeld, het gewone beeld; en dat, dat contact, dat ik op een of andere manier heb met mensen, wanneer ik niet praat, dat voegt toe aan de diepte en iets, dat meer waar is (het is het niet, het is ver van helemaal waar zijn, maar het is meer waar) en er is een diepte.

(*Stilte*)

Daarom zijn ervaringen zo moeilijk te vertellen. Zij zijn niet langer gescheiden ervaringen, die de een na de ander komen; het is als een enkele en globale beweging (*cirkelvormig gebaar*) van transformatie, en het heeft een grote intensiteit.

In de gewone functionering van het leven is er dit gevoel, dat "het goed gaat", wat vertaald wordt in mensen als een gevoel van goede gezondheid en er is een tekort aan balans, een tekort aan orde; en deze oppositie lijkt nu *helemaal* kunstmatig: het is alleen een continue beweging, die verandert van een soort vibratie naar een andere soort, wiens oorsprong veel meer (hoe het te zeggen? Het is niet "dieper", het is niet "hoger", en "meer waar" geeft alleen een kant, dat is het niet) wel, "superieur" is op een of andere manier --- woorden zijn mal, helemaal mal.

Het is zo, het is de hele tijd zo. En dan wordt men getrokken naar een of andere plaats of naar een andere; het is eenvoudig een spel van ons bewustzijn, maar voor het bewustzijn, dat het geheel ziet, is het een continue beweging, en een globale naar... ja, dit is het, het is om dit inerte Onbewuste het absolute Bewuste te laten worden.... Ik weet het niet, ik heb een vage impressie, dat het ontdekt is (hier, absoluut op de aarde, op de aarde), het is ontdekt, dat een zekere intensiteit van beweging (wat we, zogezegd, "snelheid" noemen) vertaald wordt door een uitdrukking van immobiliteit. Ik heb de vage indruk, dat het mij zo verteld is. Maar dit correspondeert met iets. Wat ik "vrede" genoemd heb in de boodschap, wat gevoeld wordt als vrede, is een toppunt van beweging, maar algemeen --- harmonieus en algemeen.

Zo gauw als men spreekt, ziet het er uit als een karikatuur.

(*Lange Stilte*)

Ik zal eindigen met een vallende stilte!

Ik hoop het niet!

(*Moeder lacht*) Maar het is zo arm, dit alles.

Later kunnen we in kleuren spreken.

Ah! Dat zou mooi zijn....

Het gaat tot een zodanige mate, dat, wanneer mij iets verteld wordt, wanneer bijvoorbeeld iets, wat ik gezegd heb, voor mij herhaald wordt, ik het niet langer begrijp... Ik probeer mijn best te doen, maar het is de hele intensiteit van het

Bewustzijn, dat probeert zichzelf uit te drukken, dus wanneer het herhaald wordt, is deze intensiteit er niet meer en heeft het niet langer enige zin.

Maar precies deze boodschap bracht, toen het voor me gelezen werd, de ervaring terug; daarom weet ik, hoe het was, en toen bevatte het woord “vrede” zoveel!... Nu is het niet langer daar.

Wat is het woord, dat ik gebruikt heb?

Vrede, ja.

Onuitsprekelijk?

Ja: “Het is alleen onuitsprekelijke vrede...”

Ja, en toen was de ervaring, dat deze onuitsprekelijke vrede (die noch “vrede”, noch “onuitsprekelijk” was! Maar het was “iets”), juist dit iets was er binnen de onbewuste inertie. En het was zo concreet!... En de hele curve van de schepping was er, zodat dit en Dat klaarblijkelijk een zou kunnen zijn (maar het *is* een --- het is een). Men zou kunnen zeggen (maar het verandert in frasen, dit zijn woorden): om bewust te worden van iemand’s identiteit. Maar het is een frase.

(Lange stilte)

De ervaring is zo intens concreet, dat zo gauw als ik begin te spreken, het naar beneden komt. Daar boven (*opwaarts gebaar*) is het bewustzijn helder, en dan...

17 Mei 1969

Is het mogelijk, dat de individualiteit opgelost gaat worden na de dood?

Deze noties over individualiteit... zij zijn erg veranderd voor mij, zeer veel. Zelfs het geheel van deze morgen... Maar gedurende een lange tijd, gedurende tenminste een maand, is het verschillend geweest.

Wanneer mensen spreken over individualiteit, is er altijd alsof... tenminste op de achtergrond, enige scheiding, iets, dat, zogezegd, onafhankelijk bestaat en zijn eigen bestemming heeft. Maar nu, zoals het bewustzijn in dit lichaam weet, is het bijna als een pulsatie van "iets", dat *voor het moment* een gescheiden actie heeft, maar die op de bodem, in essentie, altijd een is; als iets, dat zo geprojecteerd is (*gebaar van expansie*) op het moment met een vorm, en die dan (*gebaar van contractie*) met de wil deze vorm kan vernietigen. Het is erg moeilijk uit te leggen, maar in ieder geval is het gevoel van de permanentie van de scheiding helemaal verdwenen. Het universum is een uitwendige vorm (*zelfde gebaar van pulsatie*) van het Allerhoogste Bewustzijn; het is ons onvermogen voor een totale visie, die ons het besef geeft van vastheid; het is er niet, het is iets als pulsaties of... in feite is het een spel van vormen --- er is alleen *een* Wezen. Er is alleen een Wezen, alleen een, alleen een Bewustzijn, alleen een Wezen. De scheiding, het is waarlijk... Ik weet niet, wat er is gebeurd. En dit heeft alle onheil gedaan --- alle ongelukkigheid, alle misère... Dit lichaam is juist, gedurende enige dagen, door een serie ervaringen gegaan (te lang om te vertellen), door alle stadia van bewustzijn, waar men door kan gaan, te beginnen bij het besef van de enkele werkelijkheid van dat (*Moeder knijpt haar vel met haar hand*), van de substantie, met alle misères, alle lijden, dat resulteert uit het geloof, dat Materie de enkele werkelijkheid is; van daar tot de bevrijding. Het is uur na uur een werk geweest.

Maar zelfs hiervoor had het bewustzijn van de cellen de eenheid gerealiseerd, de *ware* essentiële eenheid, die totaal *zou* kunnen worden, als deze soort illusie verdween. De illusie, die deze misère creëerde, was inderdaad zo intens beleefd, dat het bijna ondragelijk werd, met alle verschrikkingen en vreselijkheid, die er door gecreëerd worden in het menselijke bewustzijn en op de aarde.... Er waren dingen geweest... verschrikkelijk. En juist erna --- juist erna --- de bevrijding.

Wat nog beleefd moet worden, zogezegd, de ervaring, die nog gerealiseerd moet worden, is... de volgende voorwaartse beweging van de schepping, van Materie --- de volgende stap om terug te keren naar het ware Bewustzijn, Dat, het is...

Het lijkt beslist, dat iets als een begin, of een proefervaring op het punt staat om door te gaan (*Moeder raakt haar lichaam aan*).

Het is een kwestie van de intensiteit van vertrouwen en van het vermogen om te dragen, dat dit vertrouwen geeft. Alles hangt af van de capaciteit om door de noodzakelijke ervaringen te gaan.

In ieder geval zijn alle oude noties, de oude manieren van dingen begrijpen, allemaal weg, weg voorgoed, zijn weggegaan.

En dat alles is noodzakelijkerwijze de manier om terug te keren; men moest daar door gaan, men moet er nog steeds door gaan --- maar niet hetzelfde, maar

altijd vooruitgaan, zover als men kan... tot dat in staat is om de Waarheid te leven. Ik weet het niet, het gevoel is, dat het zo snel beweegt, als het mogelijk is om te gaan; het Bewustzijn is waarlijk aan het werk om ons zo snel te laten gaan als het mogelijk is. Het is niet langer het uur van talmende slaperigheid.

(Lange Stilte)

Maar met individualiteit bedoel ik geen ego; ik bedoel dat, wat hetzelfde blijft gedurende alle levens, hetzelfde, dat vooruitgaat gedurende alle levens, zijn groei opvolgt.

Dat, het is de Allerhoogste.

Ja, maar er is iets, dat...

Het is de Allerhoogste, bewust van Zichzelf...

Ja.

...gedeeltelijk.

Ja, dat is het, er is iets...

De Allerhoogste, gedeeltelijk bewust van Zichzelf.

Dat volgt een pad van groei.

Ja, dat is het proces.

Het is het proces, dat gebruikt is voor de evolutie.

Ja, dat noem ik individualiteit.

Dat is begrepen. Dat is het proces, dat is het proces geweest van de schepping.

Omdat het het proces van de schepping was, verwarden mensen het met...

Scheiding.

Scheiding, ego.

Maar dat²⁵, het is evident. Dat blijft, het kan niet verdwijnen.

(Stilte)

Wat er gaat gebeuren, weet ik niet.

Het lichaam is helemaal niet bezorgd over zichzelf; het is zo (*Moeder opent haar handen naar buiten*), het is de hele tijd: "Wat Gij wilt, Heer, wat Gij wilt" ... en met

²⁵ Dit "iets", dat volhardt.

een glimlach en perfecte vreugde, zo, zo, zo (*Moeder maakt een gebaar, dat deze kant van de wereld aanwijst of de andere kant of alle soorten andere kanten*). Erg vreemd heeft het een bewustzijn ontvangen, dat niets te maken heeft met tijd; begrijp je, er is niet meer “wanneer het niet was”, niet meer “wanneer het niet zal zijn”, niet meer... het is niet zo, het is geheel iets, dat beweegt. Maar dit is waarlijk erg interessant. En al, al deze reacties, gewaarwordingen, gevoelens, dat alles is helemaal veranderd, zelfs veranderd in verschijning. Het is iets anders.

Wel, de toestanden, waarin men zou kunnen zijn, wanneer men in het hoogste bewustzijn is, degene, die verenigden, degene, die automatisch een waren met het Allerhoogste Bewustzijn, dat het bewustzijn van allen bezat --- die toestand is de natuurlijke toestand van het lichaam geworden. Zonder inspanning, spontaan: het kan niet anders zijn. Dus wat gaat er gebeuren, hoe gaat het vertaald worden? Ik weet het niet.

Het is tegengesteld aan alle gewoonten.

Weet dit bewustzijn, wat materieel gedaan moet worden?... Ik weet het niet. Maar het lichaam zelf maakt er zich geen zorgen over; zij gaat seconde na seconde door met wat zij moet doen, zonder vragen te stellen. Geen complicaties, geen planning, niets, niets.

Alsjeblieft.

We zullen zien; het is interessant.

24 Mei 1969

Het is moeilijk... in het Nederlands zou men zeggen: het is geen grap.... Alles, alles is ongeorganiseerd aan het worden, alles is ongeorganiseerd aan het worden. Men ziet echter erg goed, dat de desorganisatie beweegt *naar* een hogere organisatie, zogezegd, een verwijding, een bevrijding --- dat is waar.... Maar niets, niets gaat de gewone weg.

(Stilte)

Het lichaam heeft een toestand van bewustzijn bereikt, waarin zij weet, dat dood een verandering zou kunnen maken, maar niet --- het is geen verdwijning (geen verdwijning van het bewustzijn). En dan dit idee, dat de grote meerderheid van de mensen hebben: de rust van de dood (*Moeder plaatst haar hand op haar mond, alsof voor machtige stupiditeit*). Zelfs niet deze troost. Voor de meerderheid van de mensen is het het tegengestelde van rust. En dus is er ook, maar op een bepaalde manier meer acuut en intens: "De enige, enige, *enige* hoop is... Heer, Gij. Om U te zijn, laat er niets zijn dan U, en mag deze scheiding, dit verschil verdwijnen; het is afschuwelijk! Mag het verdwijnen, zodat het zijn zal, zoals Gij wilt: Gij zelf in volle activiteit of Gij zelf in volledige rust, het heeft geen enkel belang; ofwel op deze manier of op die, het heeft geen enkel belang, het heeft geen enkel belang. Wat belangrijk is, is U te zijn."

Dit is de absolute *zekerheid* (*Moeder sluit beide vuisten*), dat er alleen een deur van uitgang is uit dat alles, alleen *een* --- alleen een, er zij er geen twee; er is geen keuze, niet verscheidene mogelijkheden, maar alleen een: het is... de allerhoogste Deur, het Wonder der Wonderen. De hele rest... de hele rest, het is niet mogelijk.

En dat alles is de ervaring hiervan (*Moeder wijst naar haar lichaam*); het is niet mentaal, het is helemaal, helemaal materieel.

Ik zie het, want het bewustzijn van mensen is open voor me (er is geen verschil, het is helemaal open), dus zie ik het: in de grootste meerderheid, de grootste meerderheid, het idee, wanneer dingen werkelijk pijnlijk worden: "Oh!" --- er is altijd dit soort idee --- "Oh, op een dag zal alles eindigen." Wat een nonsens!

(Stilte)

Maar waarom? Waarom?... Van tijd tot tijd wordt het lichaam angstig: Waarom? Waarom, waarom dit alles, waarom? Wanneer zij ziet, wanneer zij in contact is met lijden, met mensen, met misères en moeilijkheden, waarom, waarom? Waarom... waarom?

Omdat deze schepping een wonder kan worden, een met het allerhoogste Bewustzijn, waarom, waarom was er dan de noodzaak van dat alles (*Moeder beschrijft een cirkel, die terugkomt bij het startpunt*)?

Van tijd tot tijd gebeurt het met haar.

In feite is het evident zonder betekenis, want het dient geen doel --- het is zo,

het is zo. Alle “waarom” zullen het niet voorkomen om zo te zijn. Alles, wat men moet doen, is de middelen vinden, zodat het niet langer zo is, dat is alles.

(*Stilte*)

Ik denk altijd aan Boeddha en aan het allen: zij zullen opgelost gaan worden in de Heer en dan zal er niets zijn! (*Moeder houdt haar hoofd met haar handen.*)

En dan, om hun theorie op iets van waarheid te laten lijken, zeggen zij (*Moeder lacht*), dat het een “fout” is; zij zien de absurditeit niet van hun theorie, alsof de Allerhoogste Heer een fout zou kunnen maken... en alleen berouw hoefde te hebben en zich terug te trekken!

Deze mensen, al deze mensen, hoe meer zij overtuigd zijn, hoe meer men het gevoel heeft, dat zij zich afgesloten hebben met oogkleppen.

(*Stilte*)

Maar in feite is Uw lichaam het symbool van de hele aarde.

Daar lijkt het op.

Dus alles komt naar U toe om gezuiverd te worden.

Ja, maar dat troost me niet.

Ja, maar ik heb gevoel, dat als iets, wat het ook is, U eenmaal aangeraakt heeft, het niet hetzelfde terug kan naar de wereld, zoals het eerder was.

Daar lijkt het op. Buitengewone dingen gebeuren de hele tijd. De hele tijd, de hele tijd, iedere minuut hoor ik over dingen, die werkelijk buitengewoon zijn.

Maar dat troost me niet... het heeft geen *amour-propre*.

Ja, maar het dient een of ander doel.

Ah! Ja.

Het zuivert --- het moet de wereld zuiveren.

Zij maakt zich zelfs geen zorgen over haar zuivering... Ik weet niet, hoe het uit te leggen.... Het is dag en nacht, zonder onderbreking: “Wat Gij wilt, O Heer, wat Gij wilt”, ... Ja, “wilt”, niet “wenst”, omdat het niet hoofdzakelijk zo is (*gebaar naar binnen gekeerd*), het is ook zo (*gebaar naar buiten gekeerd, uitgespreid*). “Wat Gij wilt, wat Gij wenst”, dat is alles. Zo is haar eeuwigdurende status.

(*Stilte*)

In ieder geval (dit, het is nogal helder), het Bewustzijn, dat aan het werk is om haar te helpen met haar werk, heeft haar vol-maakt doen begrijpen, dat weggaan geen

oplossing is. Zelfs, wanneer zij ervoor een curiositeit had om te weten, wat zij zal zijn, is deze curiositeit weg; dan het verlangen om te blijven, dat is ook lang geleden weggegaan. Het mogelijke verlangen om weg te gaan, wanneer dat een beetje... verstikkend wordt, dat is ook weggegaan met het idee, dat het helemaal niets zal veranderen. Dus er is alleen een ding ervoor over, om de aanvaarding te vervolmaken. Dat is alles.

28 Mei 1969

Het is alleen een oplossing, het is het directe contact van het fysieke met de Allerhoogste. Dat is het enige.

Daar is het.

Maar de cellen van het lichaam...(ik weet niet of het bijzonder voor dit lichaam is, ik geloof niet, dat dit lichaam zo exceptioneel is), maar zij zijn *absoluut* overtuigd, en zij proberen, zij proberen, zij proberen de hele tijd, de hele tijd, de hele tijd, met iedere misère, met iedere moeilijkheid, met iedere... er is alleen een oplossing --- alleen een ding: "Gij, Gij alleen, aan U alleen --- Gij alleen bestaat." Dit wordt vertaald in het bewustzijn van mensen, zoals de Boeddhisten en anderen, als wereldillusie, maar het is alleen een halve vertaling.

Maar de ware oplossing is dit: "Gij alleen bestaat, Gij alleen." De hele rest... de hele rest is misère: misère, lijden... duisternis.

Misschien --- misschien is het... In de opvatting van Sri Aurobindo ontsnapt het Supramentale evident aan al deze misère.

Er is alleen Dat. Anders is het moeilijk.

Misschien voldoen de halve maatregelen niet langer... Ik weet het niet. Misschien is het tijd, dat men zijn standpunt definitief inneemt.

Wat dit lichaam betreft, heeft zij haar standpunt ingenomen. Maar ik voelde... men moet erg, erg volhardend zijn --- erg volhardend --- dus spoorde ik anderen niet aan om het te doen, maar dat alles staat gelijk met zeggen, dat het misschien *tijd is*. Ik weet het niet.

31 Mei 1969

De nacht voor de laatste bracht ik meer drie uur met Sri Aurobindo door en ik liet hem alles zien, dat op het punt stond om naar beneden te komen voor Auroville. Het was nogal interessant. Er waren spelen, er was kunst, er was zelfs koken! Maar dat alles was erg symbolisch. En ik was hem aan het uitleggen, alsof op een tafel, voor een uitgestrekt landschap. Ik was hem het principe aan het uitleggen, waarop fysieke oefeningen en spelen georganiseerd zouden gaan worden. Het was er helder, erg precies, het was, alsof ik een demonstratie gaf, het was alsof ik op een erg kleine schaal een miniatuur representatie liet zien van wat gedaan zou gaan worden. Ik bewoog mensen en dingen (*gebaar alsof op een schaakbord*). Maar het was erg interessant en hij was erg geïnteresseerd: hij legde de brede wetten neer van organisatie (Ik weet niet, hoe het uit te leggen). Er was kunst en het was prachtig, het was goed. En hoe huizen plezierig te maken en mooi, op welk principe van constructie. En dan zelfs de keuken; het was zo amusant, elke bracht zijn uitvinding naar voren.... Dit ging drie uur door --- drie uur van de nacht, het is veel! Erg interessant.

Toch lijken condities op de aarde nog erg ver van dat alles...

(*Na enige aarzeling*) Nee... het was precies daar, het leek niet "vreemd" te zijn voor de aarde. Het was een harmonie: een bewuste harmonie achter dingen; een bewuste harmonie achter de fysieke oefeningen en de spelen; een bewuste harmonie achter de decoratie, de kunst; een bewuste harmonie achter het voedsel...

Ik bedoel, dat dit alles op de tegengestelde pool lijkt te zijn van wat nu op aarde is.

Niet...

Nee?

Ik zag X vandaag en ik vertelde hem, dat de hele organisatie van de kunsten en sporten, zelfs van het voedsel en de hele rest, klaar was in het subtiel fysieke --- klaar om naar beneden te komen en zichzelf te belichamen --- en ik vertelde hem, "Wat nodig is, is alleen een handvol aarde (*gebaar van hol maken van de handen*), een handvol aarde, waar men de plant zou kunnen groeien.... Men moet een handvol aarde vinden om het te laten groeien."

(*Stilte*)

Ik weet niet of het een correcte perceptie is, maar ik heb nu maanden het gevoel, dat de aarde nooit in een zodanige duisternis is geweest. Ik voel het als een formidabel duisternis.

Ja, Ja. Maar er zijn er twee. Het is waar. De *verwarring* --- het is een verwarring, een duistere verwarring, ja. Een duistere verwarring, maar het is wat Sri Aurobindo altijd zei: de verwarring wordt veel meer intens en donker op het moment, dat het licht op het punt staat om aan te breken. Het is zo. Het lijkt een donkere chaos. En de Chinese...

Moeder, weet U, dat in het Westen de boeken, die invloed hebben (niet alleen invloed, maar die gelezen en verslonden worden door jonge mensen) de boeken zijn van Mao-Tse-Tung?

Wat zegt de man?

Hij zegt, "Macht springt van de loop van een geweer." (Moeder blijft stil.) Dat wordt gelezen in het Westen. En de laatste grote bestseller is een boek, getiteld als iets zoals The Wretched (De Ongelukkige), dat een verontschuldiging is voor geweld: macht moet verkregen worden door geweld. Dat heeft succes in het Westen. Dit verslinden alle studenten.²⁶

Oh! Een verontschuldiging voor geweld...

Een evangelie van geweld.

Dat is het vitale in haar volheid.

Ja.

Oh! Dat verklaart alle visioenen, die ik heb gehad. Ik geloofde... Ik gaf mijn lichaam de schuld, ik zei: dit arme lichaam, het heeft een onfortuinlijk atavisme: altijd verschrikkelijke, verschrikkelijk inbeeldingen --- en het waren geen inbeeldingen, zij was bewust van wat er gebeurde... oh!...

Het is erg interessant, wat je me juist verteld hebt, omdat gisteren (deze dagen, deze drie dagen), voor de verschrikking van de perceptie van dingen, dit lichaam (dat juist het tegenovergestelde is van sentimenteel zijn; zij is nooit, nooit sentimenteel geweest), dit lichaam hilde.... Zij hilde niet fysiek, natuurlijk, maar het was... En zij zei, met een innerlijke intensiteit, "Oh! Waarom bestaat de wereld?" Op die manier, dus het was... het was afschuwelijk, verdrietig, miserabel... dus het was miserabel en... zo afschuwelijk, oh!... Maar onmiddellijk kreeg zij het Antwoord --- het was geen antwoord in woorden, het was eenvoudig... alsof een uitgestrekte opening in het Licht. Dan is er niets meer te zeggen.

Maar hoe kan Dat, die uitgestrektheid, dit worden?... Ik weet het niet. De vraag:

²⁶ De referentie is naar een boek door Frantz Fanon, *The Wretched of the Earth*, waarvan het centrale thema is: alleen geweld loont. "De uitoefening van geweld bindt mensen samen als een geheel, omdat ieder individu een gewelddadige link vormt in de grote ketting, een deel van het grote organisme van geweld, dat omhoog gestroomd is." Dit boek is voorzien van een voorwoord door Jean-Paul Sartre, die het nog helderder zegt: "Onbedwingbaar geweld... is de mens, die zichzelf creëert." Het is de "gekke furie", waardoor "de ongelukkigen van de aarde" "mensen" kunnen worden. Door een Europeaan neer te schieten, sla je twee vliegen in een klap... er blijft een dode man en een vrije man over." (Quotes uit de *Indian Express* van 30 Mei 1969)

“Hoe werd Dat dit?” Het kwam op die manier naar me toe: “Hoe kan Dat, dat Wonder, dit zijn geworden, dit afschuwelijke, monsterlijke ding?”

Maar de procedure om dit weer terug te veranderen in Dat, ken ik niet... De procedure is... afstand nemen (hoe het te zeggen?), zelfgave (het is niet dat). Maar alles, alles leek zo akelig te zijn. Er was een hele, erg, erg, erg moeilijke dag. En vreemd genoeg wist ik op dat moment, dat het de exacte herhaling was van de ervaring was, die Siddharta Buddha had gehad en dat hij, terwijl hij *in* deze ervaring was, had gezegd: “Er is alleen een uitweg: Nirvana.” En *tegelijkertijd* was ik in de toestand van het ware bewustzijn: zijn oplossing en de ware. Het was werkelijk interessant. Hoe de Boeddhistische oplossing alleen *een* genomen stap is --- een stap. En daar *voorbij* (niet op een andere manier, maar daar *voorbij*), ligt de ware oplossing. Het was een beslissende ervaring.

(Lange stilte)

Maar wat is tenslotte deze schepping?... Wel, scheiding, en dan verdorvenheid, wreedheid --- deze dorst om schade te doen, zou men kunnen zeggen --- dan lijden, alleen de vreugde om lijden toe te brengen en dan alle ziekte en decompositie en dood --- de destructie. Dat alles, dat deel vormt van hetzelfde. Wat is er gebeurd?... En de ervaring, die ik had, was van de *onwerkelijkheid* van deze dingen, alsof je binnengegaan was in een onwerkelijke valsheid, en alles verdwijnt als je er uitkomt -- - het *bestaat niet*, het is niet. Dat is beangstigend! Wat voor ons zo werkelijk is, zo concreet, zo angstaanjagend, dat alles bestaat niet. Het is... je bent binnengegaan in Valsheid. Waarom? Hoe? Wat?...

Maar nooit, nooit in het hele levenslange bestaan van dit lichaam, zelfs niet voor even, had zij... een zodanige totale, een zodanig diepe pijn gevoeld als op die dag... oh!... iets, dat... (*Moeder drukt op haar keel*). En dan op het eind daarvan ,de Zaligheid. En dan, pfft! Het wordt weggevaagd, alsof: “nog niet, nog niet, het is de tijd nog niet.” Alsof dat alles, dat alles, wat zo angstig is, niet bestond.

Aan het eind is het waarschijnlijk --- waarschijnlijk --- alleen de aarde (dat weet ik niet). Het lijkt niet zo te zijn, want de maan is erg concreet een verlatenheid. In het kort is er nog een erg sterk en erg exact gevoel, dat het iets beperkt is, dat zo is, in deze Valsheid. En *onwerkelijk*. En we zijn allemaal in de Valsheid en Onwerkelijkheid; daarom is het zo. En wat interessant was, was, dat deze ontsnapping naar Nirvana niet de oplossing was, alleen een remedie, een remedie voor een tijd (hoe het uit te leggen? Ik weet het niet), gedeeltelijk. Een gedeeltelijke kuur, en, men kan bijna zeggen, ogenblikkelijk.

En dan is dat voor een moment een vlaag. Naderhand komt de lange weg: men moet doorgaan, *progressief* doorgaan met het werk van transformatie. En dan is het, de volgende minuut, wat Sri Aurobindo het supramentale wezen heeft genoemd. Het is als een passage van de ene naar de andere.

Maar hoe dit alles zal veranderen? Ik weet het niet.

Ja, de andere dag had ik een perceptie, het was zo concreet, dat de aarde was alsof onder een donkere mantel --- het is wat U Valsheid, Illusie noemt. Het was iets, dat de aarde bedekte.

Ja, ja.

Ik voelde dat, maar erg concreet, een zwarte mantel.

Ja, dat is het.

Het moet alleen uitgetrokken worden voor de hele wereld...

(*Na een stilte*) Ik kan het niet zeggen, het is niet uit te drukken; het was iets, dat verschrikking, angst, pijn bevatte --- en een compassie, oh! Zo intens... Nooit, nooit had het lichaam zich zo gevoeld. En daarnaast bracht het het lichaam in een nogal... nogal kritische conditie gedurende enkele uren. En naderhand was het alsof alles --- ieder en elk ding --- met een Glimlach kwam en een glanzend Licht, alsof (vertaald in het beeld van een kind), alsof de Heer zei, "Zie je, ik ben overal. Zie je, ik ben in alles." En het was ongelooflijk --- ongelooflijk.... Maar er is geen communicatie tussen de twee.

Wel, het was op het moment, dat het lichaam zei: "Hoe is het? Zal het noodzakelijk zijn om dat te con-ti-nu-er-en? Moet men, moet dat con-ti-nu-er-en? De wereld, de mensen, de hele schepping --- om dat te continueren?"... Dat verscheen... Ik begreep het allemaal onmiddellijk: Ah! Dit hebben zij vertaald als de "eeuwige hel". Dit is het. Het is iemand, die deze perceptie heeft gehad.

En alle middelen --- die kunstmatig genoemd zouden kunnen worden, Nirvana inbegrepen --- alle middelen om daaruit te komen, zijn niets waard. Om te beginnen met de idioot, die zichzelf doodt om "een eind te maken" aan zijn leven (dit is natuurlijk van alle idioterieën, het idiootst; het maakt iemand's zaak nog erger), daar te beginnen helemaal tot Nirvana (waar men zich voorstelt in staat te zijn om te kunnen ontsnappen), dat alles, dat alles is *niets* waard. Zij zijn alle op verschillende niveaus, maar zijn allemaal *niets* waard. En dan daarna, wanneer je op dat moment werkelijk het gevoel hebt van een altijddurende hel, plotseling... (niets dan een toestand van bewustzijn, het is niets anders dan een dat), plotseling een toestand van bewustzijn... waarin alles licht, pracht, schoonheid, geluk, goedheid is... en alles niet uit te drukken. En het is zo: "Daar, alsjeblieft", en dan, pfft! Het verschijnt en dan, hop! Het gaat weg. En dan het Bewustzijn, dat ziet, dat zichzelf laat gelden en zegt, "Nu, de volgende stap, de volgende stap." Dus is het dat, in de aanwezigheid van dat alles, het lichaam... nooit, nooit in haar hele leven een zodanige pijn gevoeld had, en zelfs nu...

Is dat, is dat de hefboom?... Ik weet het niet. Maar de zaligheid is *fysiek* --- helemaal niet mentaal, maar *fysiek*. Ik bedoel te zeggen, dat het geen ontsnapping is, het is *hier*. Dit voelde ik erg sterk.

Maar het lichaam had enkele zeer moeilijke uren. En voor haar is het altijd hetzelfde; zij zegt, "Wel en goed"; zij is nogal klaar voor de oplossing of... Er was geen kwestie van dat. Dat was de kwestie niet; de kwestie was om te weten, hoe de Kuur te ontvangen.... En hoe is het? --- met onze middelen, het is niet uit te drukken.

Maar het is niet, dat het gesluierd is of verborgen of wat dan ook: het is *daar*. Waarom? Wat neemt er in het geheel het vermogen van je weg om het te beleven? Ik weet het niet. Het is daar. Het is *daar*. En de hele rest, dood en alles inbegrepen, wordt waarlijk een valsheid, zogezegd, iets, dat niet bestaat.

Ja, het is een jas, die uitgedaan moet worden.

Als het alleen dat was, zou het niets zijn.

Nee, ik bedoel dat alles, deze Illusie, als een mantel is, die van de aarde genomen moet worden.

Ja, dat is het. Ja, dat is het! Maar is het alleen de aarde? Ik weet het niet. Zij gaan ver daar naar boven om te zien!

Alles, wat ik weet, het gevoel, dat ik heb, is, dat het hier geconcentreerd is. Hier is de concentratie, hier is het werk. Misschien is het ook... het hele zonnestelsel, ik weet het niet.

(Stilte)

Maar men kan er niet alleen uit komen.

Ja!... Lieve Moeder, de andere dag zei U iets. U zei, "Het is tijd, dat men zijn standpunt inneemt." U zei, "Het lichaam, aan haar kant, heeft haar standpunt ingenomen," maar tot nu toe durfde U anderen niet aan te sporen om hetzelfde te doen, en U zei, "Nu is het tijd, dat men zijn standpunt inneemt."

Ja, ik geloof het.

Maar wat bedoelt U met "zijn standpunt innemen".

Dit, dit bewustzijn, waarin het lichaam nu is, dat alles is onwerkelijk.

Het lichaam zou, wanneer haar gevraagd werd, zeggen, "Ik weet niet of ik levend ben, ik weet niet of ik dood ben." Omdat het werkelijk zo is. Gedurende enkele minuten had zij helemaal het gevoel, dat zij dood is; op andere momenten heeft zij het gevoel, dat zij levend is. Zo is het. En zij voelt, dat dat exclusief afhangt van... of men de Waarheid ziet of niet.

(Stilte)

Waar hangt dat vanaf?...

(Stilte)

Volgens wat anderen zeggen of schrijven of ervaren, heb ik gezien, dat wat de overgrote meerderheid van de mensheid het meeste vreest, deze perceptie is: dat het een Valsheid is en alles, dat er naartoe leidt. Ik ken mensen, die (zij hebben het mij geschreven), die de laatste tijd verschrikkelijke angsten hadden, omdat zij plotseling door kracht gegrepen werden; het was iets, dat hen begon aan te raken: de perceptie van de onwerkelijkheid van het leven. Dus dat laat de uitgestrektheid zien van de weg, die betreden moet worden. Het betekent, dat alle hoop op een

nabije oplossing kinderachtigheid lijkt te zijn. Tenzij... dingen een andere weg inslaan.

Wanneer het is om de beweging te volgen, die zij tot nu toe gevolgd heeft... er zijn eeuwen en eeuwen en eeuwen geweest ... Dan zou de supermens alleen een stadium zijn en naderhand zouden er vele andere dingen zijn...

Iedere keer denk ik daaraan, ik heb altijd het gevoel, dat de enige oplossing is, dat U een glorieus lichaam zou moeten hebben, dat voor iedereen zichtbaar is; dan konden allen komen en zien --- komen en het Goddelijke zien, hoe het is!

(Moeder lacht) Dat zou inderdaad erg gemakkelijk zijn!

Het zou een zodanige verwarring zijn van al hun noties...

Ja, wel zeker! Het zou zo gemakkelijk zijn. Zal het zo zijn?...

Daar ben ik het zeker helemaal mee eens! En ik zou erg blij zijn, als het iedereen was, het maakt niet uit wie; ik heb niet het minste verlangen, dat het mijzelf zou zijn!

Kom en zie het Goddelijke, hoe het is!

Ja, hoe het is! (Moeder blijft gedurende een lange tijd staren.)

4 Juni 1969

Ik heb de zaak nogal veel bekeken nadat je mij de laatste keer achtergelaten hebt, de hele dag... Er is een of ander besef, dat dat²⁷ een prachtige oplossing zou zijn. Toen je het zei, werd er plotseling iets erg concreet. Maar er was geen persoonlijk besef vanbinnen... het lichaam heeft er helemaal geen, helemaal, geen ambitie of verlangen, wat dan ook, of zelfs een aspiratie om dat te worden, maar er was alleen een soort heerlijkheid in de mogelijkheid, dat "dat" gedaan zou worden; wanneer het gedaan zou worden, zou het niet uitmaken met wie of waar of hoe: laat het alleen gedaan worden. En ik heb er naar gekeken met een erg, erg nabije attentie: er was geen moment het idee: "Het moet dit zijn" (*Moeder knijpt haar huid met haar vingers*), begrijp je? Het was: "Laat het deze incarnatie *zijn*, deze manifestatie" --- niet om een persoon te kiezen of een andere, een plaats of een andere, nee, niets van die soort bestond: het was het ding in zichzelf, wat als een prachtige oplossing was. En dus, dat is alles.

En toen begon het bewustzijn te observeren: als er niets in dit lichaam is, dat "streefde" om dat te zijn, bewijst dat, dat het niet haar werk is. Toen kwam er een buitengewone Glimlach (ik weet niet, hoe ik het uit moet drukken), het was er, het ging voorbij en zei... (men zou het op een kinderlijke manier kunnen vertalen): "Het is je zaak niet!" En dat is alles. En toen was het voorbij, ik was er niet meer mee bezig. "Je zaak niet" in de zin: dit gaat je niet aan; of het nu dit is of dat of dat, het is je zaak niet. Dat is alles.

Maar wat haar zaak is geworden --- op een zodanig intense manier, dat het niet uitgedrukt kan worden --- is: "Gij, Gij, Gij, Gij." Geen woord kan het vertalen: het Goddelijke, om een woord te gebruiken. Het is alles. Voor alles -- om te eten: het Goddelijke; om te slapen: het Goddelijke; om te lijden: het Goddelijke... Zo (*Moeder wijst met beide handen naar boven*). Wat een soort stabiliteit, immobiliteit.

²⁷ Het glorieuze lichaam.

16 Augustus 1969

Is het een fout om door alles de bezem te halen, om het allemaal leeg te maken?

Oh, nee! Oh, nee!

Ik heb mezelf vaak afgevraagd, of ik fout was in mijn manier van vooruitgaan. Mijn spontane manier van vooruitgaan is om alles weg te vegen, om het helemaal leeg te maken en dan naar iets boven te keren en absoluut stil en onbeweeglijk te blijven.

Ja, dat is het *beste* middel, niets kan er beter zijn.

Dat doe ik de hele tijd.

Als men dat alleen kon doen!... Van alle kanten komt het zo (*gebaar van aanvallende golven*).

(Een beetje later. Over de wereldsituatie.)

Uiteindelijk ben ik volledig overtuigd, dat de verwarring er is om ons te leren van dag tot dag te leven, om, zogezegd, niet bezorgd te zijn over wat zou kunnen gebeuren, wat zal gebeuren, alleen om zichzelf dag na dag bezig te houden met wat men moet doen. Alle gedachten, vooraf plannen, ordeningen en dat alles, zijn erg gunstig voor veel wanorde.

Om bijna minuut na minuut te leven, om zo te zijn (*gebaar omhoog*), alleen aandachtig voor een ding, dat gedaan moet worden op dat moment, en om het Al-Bewustzijn te laten beslissen... We kunnen nooit dingen weten, zelfs met de wijdste visie: we kunnen de dingen alleen *erg* gedeeltelijk weten --- erg gedeeltelijk. Dus wordt onze aandacht naar hier of naar daar getrokken, en nog zijn er andere dingen. Door veel belang te geven aan gevaarlijke en schadelijke dingen, voeg je alleen kracht aan hen toe.

Wanneer je wordt aangevallen door de visie van een zodanige wanorde en verwarring, hoef je alleen een ding te doen, binnen te gaan in het bewustzijn, waar je alleen *een* Wezen ziet, *een* Bewustzijn, *een* Vermogen --- er is alleen een enkele Eenheid --- en dit alles vindt plaats binnen deze Eenheid. En al onze onbetekenende visies en wetenswaardigheden en oordelen en... dat alles is hoofdzakelijk niets, het is microscopisch in vergelijking met het Bewustzijn, dat presideert over Alles. Daarom zou men, als men het minste besef had van de reden, waarom gescheiden individualiteiten bestonden, zien, dat het alleen was om aspiratie toe te staan, het bestaan van aspiratie, van deze beweging van zelfgave en overgave, vertrouwen en *geloof*. En dit is juist de reden, waarom individuen opgebouwd zijn; en dan voor jou om dat te worden in alle oprechtheid en intensiteit... het is alles, wat nodig is.

Het is alles, wat nodig is, het *enige*, het enige, dat blijft; de hele rest...fantasmagorie.

En het is het enige, dat valide is in ieder geval: wanneer je iets kan doen, wanneer je niets kan doen, wanneer je beweegt, wanneer het lichaam niet meer in

staat is om te bewegen... in *ieder* geval, ieder geval, alleen dat, alleen dat: om in bewust contact te komen met het Allerhoogste Bewustzijn, om er mee verenigd te worden en... te wachten. Daar!

Dan ontvang je de exacte aanwijzing van wat je behoort te doen in iedere minuut --- te doen of niet te doen, te handelen of doodstil te zijn. Dat is alles. En zelfs te zijn of niet te zijn. Dat is de enige oplossing. Meer en meer, meer en meer, is de zekerheid er: dit is de *enige* oplossing. De hele rest is hoofdzakelijk kinderachtigheid.

En van alle activiteiten, alle mogelijkheden kan gebruik gemaakt worden op een natuurlijke manier --- het elimineert alle arbitraire persoonlijke keuze. Alle mogelijkheden zijn er, alle, alle, alle zijn er. Alle percepties zijn er en alle kennis --- alleen de persoonlijke arbitrage is geëlimineerd. En deze persoonlijke arbitrage is zo kinderachtig, zo kinderachtig... een stupiditeit, een stupiditeit vol onwetendheid.

En ik voel, ik voel zo (*Moeder voelt de lucht*) deze agitatie, oh! Deze werveling in de atmosfeer!

Arme mensheid.

(*Lange stilte*)

Dat alles onderwijst de wereld om terug te keren naar de Heer in haar bewustzijn...
Waarom? Is er daarvoor een schepping geweest?

(*Stilte*)

Maar ik heb een praktisch probleem. Iedere keer als ik deze leegheid vorm om mij precies daarboven te verenigen... met dit iets, voel ik, dat ik nooit een accuraat antwoord gehad heb. Het is een zodanig massief Vermogen, dat daar is, zo solide en dan...

Ah! Je had nooit een antwoord?

Het is altijd hetzelfde, dit Vermogen, dat er is, onverstoortbaar.

Well!

Gisteren, bijvoorbeeld, gedurende de meditatie, was het hetzelfde --- het is altijd hetzelfde --- dit iets, massief, krachtig, dat daar is, maar dat niets wil zeggen.

Maar heb je het besef niet van een... ik weet niet, hoe het uit te leggen, maar het is niet gemak, noch... ik weet niet, hoe het uit te leggen, het is iets, dat... geen woorden kunnen het vertellen, maar het laat je absoluut bevredigd achter.

Men is wel.

Ah!

Ja, men is wel, dat is zeker.

Ah! Dus het is goed, dat is het. Alles, al het andere is nutteloos.

Ja, maar hoe de ware, de correcte impuls te krijgen?

Maar het ligt onder die toestand.

Ligt het eronder?

Het ligt eronder.

Die toestand... Ik weet, door ervaring, dat het de toestand is, waarin *men de wereld kan veranderen*. Men wordt een soort instrument --- dat zelfs onbewust is een instrument te zijn --- maar dat dient (*gebaar, dat de stroom van krachten laat zien door het instrument*) om de krachten te projecteren (*gebaar in alle richtingen, die uitstralen van het instrument als centrum*). Het brein is helemaal, helemaal te klein, is het niet? Zelfs, wanneer zij erg groot is is zij te klein om in staat te zijn het te begrijpen; dat is, waarom er dit blanco is in het denkvermogen en het gebeurt.

En dan neem je waar, dat, met betrekking tot de behoeften van het kleine leven, dat je vertegenwoordigt, het automatisch voorbij gaat gaan en je automatisch iedere minuut precies doet, wat je moet doen zonder... zonder calculeren, zonder speculeren, zonder beslissen, niets: het is zo (*zelfde gebaar van stroom door het instrument*).

Ik had toen de persoonlijke ervaring, dat, wanneer iets verstoord is in het lichaam (een pijn, een ongemak of iets, dat niet op juiste wijze functioneert), wanneer je door die toestand gegaan ben, het je verlaat --- het gaat weg, verdwijnt. Acute pijn verdwijnt zelfs helemaal, men weet het zelfs niet! Ah! Weg --- Zo.

En dan, in het contact met mensen en in het contact met de dingen van het leven, een kinderlijke eenvoud. Men doet, zogezegd, dingen zonder... in het bijzonder zonder speculeren.

Wel, het is zo. Ik probeer altijd in de toestand te zijn, die je beschrijft, zo, *wat er ook gebeurt*; en altijd --- altijd, zonder uitzondering --- wanneer er iets te doen is, ben ik gemaakt om het te doen.

Ik kan niets anders zeggen. Het is zo.

Ik heb gemerkt, dat ik gemaakt ben om anders te handelen op verschillende momenten met verschillende mensen en zelfs de ervaring is erg verschillend --- dat alles, hetzelfde, dezelfde manier, zo (*gebaar naar boven gekeerd, zonder beweging*).

Men moet alleen een toestand bereiken, waar er op natuurlijk wijze geen preferentie is noch verlangen, noch afstoting, noch aantrekking, niets --- dat alles is weg.

En boven alles, boven alles, geen angst --- in het bijzonder. Dat is het meest essentiële van alles dingen.

1 October 1969

Over Moeder's gesprek van 26 Augustus 1953 over Liefde.

Moeder, dit vermogen van Liefde, dat komt --- men voelt, dat het bij tijden komt, men heeft waarlijk lief --- maar waarom kan men het niet voortdurend vasthouden?

Men heeft het vermogen om het te behouden!

Ik denk ook, dat men het moet, maar men is niet in staat om het te behouden.

Mijn kind... het is hier voortdurend, voortdurend, wat het lichaam ook mag doen --- of zij nu mensen ziet of bezig is met zichzelf of slaapt --- het is er altijd, altijd, bewust, levendig. Ik zeg, "Het is mogelijk"; het is een feit. Alleen, wat nodig is... wat het over het algemeen voorkomt, is, dat het fysieke bewustzijn in de meeste mensen erg duister is; het is alleen gemaakt van de meest materiële behoeften, verlangens, reacties. Maar wat nodig is, is om in de cellen de liefde voor het Goddelijke te ontwakken; het is altijd zo, de hele tijd, en het verandert niet, het verandert niet meer. Het is zelfs *veel* constanter dan enige mentale of vitale beweging; het is zo (*Moeder sluit haar beide vuisten*), het beweegt niet. De cellen zijn de hele tijd zo, in een toestand van liefde voor het Goddelijke. Het meest opmerkelijke in het fysieke is, dat als zij eenmaal iets geleerd heeft, zij het nooit meer vergeet. De cellen hebben het, als zij het eenmaal geleerd hebben, deze zelfgave, deze opoffering aan het Goddelijke, deze *behoefte* van zelfopoffering, geleerd voor het goede; het flinkt niet meer. Het is constant, vierentwintig uur van vierentwintig uur, zonder stop en dag na dag, en er is geen verandering. Zelfs als er iets is, dat niet goed is (ofwel een pijn of iets anders), is de eerste beweging, ja, dat is het, het is zichzelf offeren, zichzelf geven --- spontaan. Het hogere bewustzijn komt niet tussenbeide. Het is spontaan, het is het bewustzijn, besloten in de cellen. Het vitale en het mentale zijn instabiel op die manier (*gebaar van zigzaggen*). Het is in het bijzonder, in het bijzonder het vitale, dat geïnteresseerd in alle soorten dingen. Natuurlijk zijn de twee onderling afhankelijk.

Het ego moet vernietigd worden, de *overheersing* van het ego moet vernietigd worden. Maar over het algemeen geloven mensen niet, dat het mogelijk is om het fysieke ego te vernietigen; het is niet alleen mogelijk, het is *gedaan*. En het lichaam gaat door, gaat door met rond te lopen, zij is niet weg (er was een beetje moeilijk moment --- maar alleen een beetje).

Nu vragen de cellen zich af, hoe het helemaal mogelijk is om door te gaan met bestaan zonder deze beweging van adoratie. Zij zijn zo (*gebaar van intense aspiratie*), overal, overal. Het is erg interessant.

Al deze moeilijkheden, die men heeft met deze innerlijke ontwikkeling, wanneer men omgaat met het vitale en het mentale, de opelevingen van de oude dingen en dat alles, zijn nu hier (in het lichaam) verdwenen; het is niet zo.

18 October 1969

Voor een *volmaakte* realisatie moet het hele wezen verlicht worden; maar voor het begin van een realisatie is het waarschijnlijk gemakkelijker voor een lichaam, dat geen erg ontwikkeld denkvermogen heeft... Voor ons, wel, die de maximale mogelijkheid van het denkvermogen bereikt hebben, zijn we door het maximum verder gegaan: alleen, wanneer het denkvermogen zijn maximum gerealiseerd had, wordt hij afgezet. En dit is nogal goed voor de integrale realisatie, maar over het algemeen is het lichaam teveel gewend om het denkvermogen te gehoorzamen, zij is niet soepel genoeg om getransformeerd te worden. En daarom is mijn denkvermogen is weggezonden.... Maar dat is een methode, die anderen niet aangespoord kunnen worden te volgen. Want uit tien zouden negen doodgaan.

Het denkvermogen?

Wanneer het denkvermogen weggaat.

Denkt U, dat ik dood zou gaan?

Het denkvermogen en het vitale.

Ja, het vitale, begrijp ik, maar als U mijn denkvermogen zou verwijderen...

Nee, mijn kind, ik weiger het te doen! (*Moeder lacht*) Hij moet... hij moet een stap terugdoen.

Een *grote* passiviteit is nodig voor de Kracht om in staat te zijn om er snel doorheen te gaan en het lichaam te bereiken. Ik zie, dat er iedere keer een druk is om te handelen op een deel van het lichaam of een andere, begint het bij een absolute passiviteit... de "perfectie van de inertie". Begrijp je? Het is de perfectie van dat, wat inertie vertegenwoordigt als onvolmaakt... iets dat geen activiteit van zichzelf heeft. Het is juist het *meest* moeilijke voor degenen, die een zeer goed ontwikkeld denkvermogen hebben, erg moeilijk. Omdat het hele lichaam haar hele leven gewerkt heeft om juist in die toestand te zijn van ontvankelijkheid voor het denkvermogen, dat haar gehoorzaam maakt, passief, enz., en dat moet vernietigd worden.

Hoe het uit te leggen?... De ontwikkeling door het denkvermogen betekent een constant en algemeen ontwaken van het hele wezen, zelfs het meest materiële, een ontwaken als een resultaat, waarvan er ook iets nogal tegengesteld is aan slaap. En om de Allerhoogste Kracht te ontvangen, moet men, aan de andere kant, het equivalent hebben van immobiliteit --- de immobiliteit van slaap, *maar absoluut bewust*, absoluut bewust. Het lichaam voelt het verschil. Zij voelt het verschil in een zodanige mate, dat... ik, bijvoorbeeld, mijzelf uitrek in de avond en ik blijf zo, gedurende uren bij elkaar blijf ik zo; en wanneer ik na een tijd in een gewone slaap val, ontwaakt mijn lichaam in een verschrikkelijke angst! En dan begint zij zichzelf weer terug in die toestand te brengen. Deze angst voel ik van tijd tot tijd --- en het gaat weg, zodra zij teruggaat naar naar de ware attitude, die een toestand van

immobiliteit is, maar absoluut, bewust. "Immobiliteit", ik weet niet, hoe ik het moet zeggen.... Maar het is bijna het tegengestelde van de inertie in immobiliteit.

En dat maakt, dat ik nu de reden begrijp, waarom de schepping begon met inertie. En dus moest die toestand herontdekt worden (*Moeder beschrijft een grote curve*), nadat door alle toestanden van het bewustzijn was gegaan. En dat is ons gegeven... (*Moeder lacht*) voor ons is het een fijne puinhoop! Maar, wanneer het opzettelijk gedaan wordt, is het geen puinhoop meer.

Voor mij is de moeilijkheid, die ik erg vaak ontmoet, een noodzaak ook voor activiteit in de aspiratie.

Ja, ja.

Ik heb het gevoel, dat ik niet moet stoppen met actieve aspiratie. Vaak kon ik erg goed alles weglaten, zonder beroeren, maar...

Ja, maar dan komt de aspiratie.

Ik voel de noodzaak van de activiteit van aspiratie.

Ja, het is om inertie tegen te gaan. Omdat we nog inertie hebben als ons erfgoed.

Maar dan, wat moet er in dat geval gedaan worden? Zou men alles moeten laten uitspreiden of... zou men moeten doorzetten in deze actieve aspiratie, die waarlijk intens is?

Het is moeilijk te zeggen, omdat ik overtuigd ben, dat iedereen zijn eigen manier heeft, maar voor dit lichaam is het de manier om deze actieve aspiratie te hebben.

Om deze actieve aspiratie te hebben? Ja, maar het is niet langer deze immobiliteit.

Zij heeft het, zij heeft de middelen begrepen, hoe het te doen.

De twee samen, de vereniging van de twee.

Ja, zij zijn samen. Dat is, waarin zij geslaagd is om te krijgen: een volledige immobiliteit en een *intense* aspiratie. Alleen, wanneer immobiliteit er is zonder de aspiratie, valt zij in een beangstigende angst, die haar onmiddellijk ontwaakt. Dat is het, een intense aspiratie. En het is absoluut immobiel, immobiel van binnen, alsof alle cellen immobiel werden.... Dat moet het zijn. Wat we intense aspiratie noemen, moet de supramentale vibratie zijn. Het moet de goddelijke vibratie zijn, de ware goddelijke vibratie. Dat heb ik vaak tegen mezelf gezegd.

Maar als, zelfs gedurende een enkele minuut, het lichaam in een toestand van inertie valt --- immobiliteit zonder aspiratie --- wordt zij ontwaakt door een angst, alsof zij zou gaan sterven! Begrijp je? Het gaat tot die graad. Voor haar betekent immobiliteit... ja, zij heeft het gevoel, dat hoogste vibratie, de vibratie van het *ware*

Bewustzijn, zo intens is, dat het... dat het equivalent is aan de inertie van immobiliteit --- een intensiteit, die niet waarneembaar is voor ons. Deze intensiteit is zo groot, dat het voor ons equivalent is aan inertie.

Dit is gevestigd aan het worden.

Dit heeft me laten begrijpen (omdat nu het lichaam begrijpt), heeft haar het proces van de schepping laten begrijpen.... Men zou haast kunnen zeggen, dat het begon door een toestand van perfectie, maar onbewust, en dat zij door deze toestand van onbewuste perfectie moet gaan naar een toestand van bewuste perfectie en tussen de twee is de onvolmaaktheid. Woorden zijn dwaas, maar je begrijpt het.

(*Stilte*)

Weet je, het gevoel is, dat men op de drempel staat van begrijpen. En het is helemaal geen mentaal begrijpen, helemaal niet, helemaal niet. (Men heeft dat gehad, maar het is niets, niets, het is zero.) Het is een begrip, dat men *leeft*. En dat kan het denkvermogen niet hebben, niet hebben. En het gevoel is, dat alleen het lichaam --- ontvankelijk, open, in ieder geval gedeeltelijk getransformeerd --- in staat is om het begrip te hebben. De schepping begrijpen, wat we schepping noemen: waarom en hoe, de twee dingen. Het is helemaal geen uitgedacht iets, het is geen gevoeld iets: het is een geleefd iets en dat is de enige manier van kennen.... Het is een bewustzijn.

Maar je weet, wanneer dit begrip komt --- het komt en dan wordt het zo (*gebaar alsof van een lumineuze inflatie*), het wordt zo en dan vermindert het, en komt weer en vermindert weer; maar wanneer het komt, is het zo voor de hand liggend, zo eenvoudig, dat men zich afvraagt, waarom men niet in staat was om het eerder te weten!

Er is nog meer tijd nodig.... Hoe lang, weet ik niet. Maar de notie van tijd is ook nogal arbitrair.

We willen altijd al onze ervaringen vertalen in de oude toestand van bewustzijn en *dat* is de misère! We denken, dat het nodig is, het is onmisbaar --- en het is afstompnd. Het vertraagt verschrikkelijk.

(*Stilte*)

Alles, alles, alles, dat mensen gezegd hebben, alles, dat zij geschreven hebben, alles, dat zij gedacht hebben, is alleen een manier van zeggen. Het is alleen om zichzelf begrepen te maken, maar dat is onmogelijk. En, wanneer men denkt (*Moeder lacht*), hoe men heeft gevochten voor dingen, die zo relatief zijn!...

(*Lange stilte*)

Kijkend naar de dagen, zoals zij voorbijgaan en naar dingen, die gebeuren, verschijnt de ervaring van het lichaam zo.... Op de een of andere manier, op sommige momenten, is het in het bewustzijn van onsterfelijkheid en dan, door invloed (en nog, van tijd tot tijd, door oude gewoonte), valt zij terug in het bewustzijn van sterfelijkheid en dat is waarlijk... voor haar om nu terug te vallen in het bewustzijn van sterfelijkheid

is een verschrikkelijke angst; alleen, wanneer zij eruit komt, wanneer zij terugkeert naar het ware bewustzijn, verdwijnt het. En ik begrijp, waarom er mensen geweest zijn, er zijn Yogis geweest, die spraken van de onwerkelijkheid van de wereld; omdat voor het bewustzijn van onsterfelijkheid het bewustzijn van sterfelijkheid een absolute absurditeit is. Het is zo (*Moeder brengt de vingers van een hand in de vingers van de andere, dat een komen en gaan toont van de twee bewustzijnsvormen*). Dus is het zo op het ene moment en zo op een ander. En de andere toestand, de toestand van onsterfelijkheid, is onuitsprekelijk vredevol, rustig, met ...als opeenstapelende snelle golven, zo snel, dat zij immobiel lijken. Het is zo --- niets beweegt (klaarblijkelijk) in een enorme Beweging. En dan zo gauw als de andere toestand terugkeert, keren ook de gewone noties terug, zogezegd... nu in feite, in de toestand, waar zij is, geeft dat haar de pijn en het lijden van een valsheid. Maar het is nog steeds zo (*zelfde gebaar van komen en gaan*).... Om er uit te komen is de enige, enige effectieve manier alleen maar op te geven, over te geven. Het wordt niet uitgedrukt door woorden, noch door ideeën, nog door wat dan ook; het is een toestand van vibratie, waarin niets dan het Goddelijke enige waarde heeft. Dan, dan alleen, worden dingen op hun plaats gezet.

Maar dat alles, zo gauw men er over spreekt...

Merk echter op, dat dit constant is: het komt s'nachts, het komt in de morgen: en dan op andere tijden, wanneer... (*uitgestrekt, verenigd gebaar met een lach*) geen problemen meer, geen moeilijkheid meer, niets.

(*Stilte*)

Er is een achtergrond (het is dat in het bijzonder), een achtergrond van onbewuste negatie, die nog achter alles is, alles, alles; het is nog overal --- je eet, je haalt adem, je ontvangt deze negatie.... Het is nog een kolossaal werk om dat alles te transformeren. Maar wanneer men, zoals men zou kunnen zeggen, aan "de andere kant is" (dit zijn geen "kanten"), maar in een andere toestand, lijkt het zo natuurlijk, zo eenvoudig, dat je jezelf afvraagt, waarom het niet zo is, waarom het zo moeilijk lijkt; en dan, zo gauw als je aan de andere kant bent, is het... (*Moeder houdt haar hoofd in haar handen*). Het mengsel is er nog, zonder twijfel.

De gewone toestand, de oude toestand is inderdaad bewust (het is, zogezegd, een bewuste perceptie) dat van dood en lijden. En dan in de andere toestand verschijnen dood en lijden als dingen, die absoluut... onwerkelijk zijn. Daar!

Hier, neem het (*Moeder geeft een bloem van transformatie*).

Geen ongeduld.

Een geduld vol vertrouwen.

In waarheid is alles voor iedereen zo goed als het kan zijn. De hele tijd zijn het de oude bewegingen, die ongeduldig worden.... Wanneer men, zogezegd, het al ziet, vindt men, dat ongeduld zeker is gecreëerd om inertie tegen te gaan --- maar nu dat het ermee gedaan is, is die tijd voorbij.

19 November 1969

Deze morgen om ongeveer acht uur zou ik veel dingen gezegd kunnen hebben.... Omdat er een dag kwam, toen veel problemen opgekropt waren als een consequentie van iets, dat gebeurd was, had ik dan deze morgen (naar het einde van de nacht), de ervaring, die de uitleg was. En gedurende twee uren leefde ik in een absoluut helder perceptie (geen gedachte: een heldere perceptie) van het hoe en waarom van de schepping. Het was zo lumineus, zo helder; het was onweerlegbaar. Het duurde tenminste vier tot vijf uren en toen nam het af; langzamerhand verminderde de ervaring in intensiteit en helderheid.... Ik had juist veel mensen gezien, toen... het is moeilijk om nu uit te leggen. Maar alles was zo helder geworden; alle tegengestelde theorieën, alles was op de bodem (*Moeder kijkt van boven*), en alle verklaringen, alles dat Sri Aurobindo gezegd heeft en ook enkele dingen, die Théon had gezegd, werden gezien als een consequentie van de ervaring: ieder ding op zijn plaats en absoluut helder. Op dat moment kon ik het gezegd hebben, maar nu zal het een beetje moeilijk zijn.

Is het niet zo? Ondanks wat men gelezen heeft en alle theorieën en verklaringen, was er iets overgebleven (hoe het te zeggen?), dat moeilijk was "uit te leggen" (het is niet "uitleggen": dat is nogal triviaal). Bijvoorbeeld lijden en de wil om lijden op te leggen, die kant van de Manifestatie. Er is natuurlijk, alsof een vooruitzicht geweest van de oorspronkelijke identiteit van haat en liefde, omdat het naar de extremen aan het gaan was, maar voor de hele rest was het moeilijk. Vandaag is het zo lumineus eenvoudig, ja, dat is het, zo voor de hand liggend!... (*Moeder kijkt naar een notitie, die zij geschreven heeft.*) Woorden zijn niets. En dan had ik het gekrabbeld met een potlood, dat slecht schreef.... Ik weet niet of je de woorden kan zien. Voor mij vertegenwoordigden zij iets erg exact: nu zijn ze niets dan woorden. (*De leerling leest:*):

*Stabiliteit en verandering
Inertie en transformatie...*

Ja, in de Heer waren zij evident gelijke principes. En het was dat in het bijzonder, de eenvoud van deze identiteit. En nu zijn ze niets dan woorden.

*Stabiliteit en verandering
Inertie en transformatie
Eeuwigheid en vooruitgang*

Eenheid = ... (De leerling is niet in staat om de woorden op te maken.)

Het was ik niet, zogezegd, die het schreef, niet het gewone bewustzijn, en het potlood... Ik weet niet meer, wat ik heb neergeschreven. (*Moeder probeert de woorden te lezen, maar vergeefs.*) Het was het visioen van de schepping --- het visioen, het begrip, het hoe, het waarom, het vergaan, alles was er, het geheel ervan samen, en helder, helder, helder... Ik vertel je, ik was in het midden van een gouden glorie --- lumineus, verblindend.

Wel, de aarde was er als een centrum, dat de schepping vertegenwoordigde en toen was er de identiteit van de inertie van de steen, van wat het meest inert is, en toen... (*Moeder probeert nog eens de woorden te lezen.*)

Ik weet niet of het zal komen.

(*Moeder gaat in een lange concentratie.*)

Men zou het zo kunnen zeggen... voor het gemak van uitdrukking zou ik zeggen: de "Allerhoogste" en de "schepping". In het Allerhoogste bevat een eenheid alle mogelijkheden volmaakt verenigd, zonder enige differentiatie; in de schepping is het, zagezegd, de projectie van alles, dat deze eenheid opmaakt door de tegengestelden te verdelen, door hen, zagezegd, te scheiden (dat is gepakt door iemand, die zei, dat de schepping een scheiding is): bijvoorbeeld dag en nacht, zwart en wit, goed en kwaad, enz., enz. --- dat alles, maar het is onze uitleg. Het geheel ervan, alles bij elkaar is een volmaakte eenheid, onuitsprekelijk en... onoplosbaar. Schepping betekent scheiding van alles, dat deze eenheid samenstelt --- men zou het verdeling van bewustzijn kunnen noemen. De verdeling van bewustzijn begint bij de eenheid, die bewust is van haar eenheid, om de eenheid te bereiken, die bewust is van zijn menigvuldigheid *in de eenheid*. En dat wordt dit pad, door zijn fragmenten, voor ons vertaald met ruimte en tijd. Voor ons, zoals we zijn, is het mogelijk om voor ieder punt van dit bewustzijn bewust te zijn van zichzelf *en* bewust van de oorspronkelijke Eenheid. En dit werk wordt gedaan; ieder oneindig klein element van dit bewustzijn is, zagezegd, terwijl het deze toestand van bewustzijn houdt, in het proces van herontdekken van de toestand van het totale oorspronkelijke bewustzijn --- en het resultaat is het oorspronkelijke Bewustzijn, dat bewust is van haar eenheid *en* bewust van het hele spel, bewust van de ontelbare elementen van deze Eenheid. Dit wordt voor ons vertaald in het besef van tijd: bewegen van het Onbewuste omhoog naar deze toestand van Bewustzijn. En het Onbewuste is de projectie van de eerste Eenheid (wanneer men het kan zeggen; al deze woorden zijn helemaal zonder betekenis), van de essentiële eenheid, die alleen bewust is van haar eenheid --- ja, dat is het Onbewuste. En dit Onbewuste wordt meer en meer bewust in wezens, die bewust zijn van hun oneindig kleine bestaan en *tegelijkertijd* door wat we vooruitgang noemen of evolutie of transformatie, bewust worden van de oorspronkelijke Eenheid. En dat verklaart, zoals gezien was, alles.

Woorden zijn niets.

Alles, alles van het meest materiële tot het meest etherische, *alles* vindt zijn plaats daar --- helder, helder, helder, een visioen.

En kwaad, wat we kwaad noemen, heeft zijn *onmisbare* plaats in het geheel. Het zal niet als kwaad gevoeld worden op het moment, dat men bewust wordt van Dat --- noodzakelijkerwijze. Kwaad is dit oneindig kleine element, dat kijkt naar zijn oneindig kleine bewustzijn; maar omdat bewustzijn essentieel een is, herwint, herkrijgt zij het Bewustzijn van de Eenheid --- de twee samen. Dat is het, ja, *dat is het*, wat gerealiseerd moet worden. Het is iets prachtigs, hiervan had ik het visioen op dat moment.... En voor het begin (is het het begin), wordt, wat in Nederlands de buitenkant wordt genoemd, wat het verst is van de centrale realisatie, het veelvoud van dingen, en de veelvoud ook van gewaarwordingen, van gevoelens, van alles... de veelvoud van bewustzijn. Deze handeling van scheiding heeft de wereld

geschapen, scheidt haar voortdurend en dat scheidt alles tegelijkertijd: lijden, geluk, alles, alles, dat hierdoor geschapen wordt... wat "diffusie" genoemd zou kunnen worden; maar het is absurd, het is geen diffusie --- wij zelf leven in het besef van ruimte, dus spreken we over diffusie en concentratie, maar het is niets van dat alles.

En ik begreep, waarom Théon gewoon was te zeggen, dat we leefden in de tijd van "Equilibrium"; door het equilibrium, zagezegd, van al deze ontelbare punten van bewustzijn en al deze tegengestelden wordt het centrale Bewustzijn herontdekt. En alles wat gezegd wordt, is stupide --- tegelijkertijd, terwijl ik dit zeg, zie ik tot welke graad het stupide is. Maar men kan niet anders doen. Het is iets... iets zo concreet, zo waar, ja, zo ab-so-luut... *dat*.

Zolang als ik dat leefde, was het... Maar misschien zou ik het niet gezegd kunnen hebben op dat moment. Dat (*Moeder wijst naar de notitie*), ik was verplicht om enig papier op te nemen en het neer te pennen, en op een zodanige manier, dat ik niet meer weet, wat ik neergepend heb.... Het eerste, wat geschreven was, is dit:

Stabiliteit en verandering

Het idee van de oorspronkelijke Stabiliteit (zou men kunnen zeggen), wat vertaald wordt in de Manifestatie door inertie. En de groei wordt vertaald door verandering. Toen kwam:

Inertie en transformatie

Maar het is weg, het besef is weg --- de woorden hadden een betekenis.

Eeuwigheid en vooruitgang

Zij waren de tegengestelden (deze drie dingen).

Toen was er een hiaat (*Moeder trekt een lijn onder de drievoudige tegenstelling*), en nog een keer een Druk, en toen schreef ik dit:

Eenheid = ... (drie onleesbare woorden volgen)

En dat was een veel meer ware uitdrukking van de ervaring, maar het is onleesbaar -- ik denk, dat het opzettelijk onleesbaar was. Men moet de ervaring hebben om in staat te zijn om het te lezen.

(De leerling probeert de woorden te lezen:) *Het lijkt me, dat er een woord "rust" is?*

Ah! Dat moet het zijn. Rust en...

(Moeder gaat in concentratie)

Is het niet "vermogen"?

Ah! Ja, "Vermogen en rust gecombineerd".

Ja, dat is het.

Ik was het niet, die de woorden koos, dus moeten zij een speciale kracht hebben --- wanneer ik "ik" zeg, bedoel ik het bewustzijn, dat er is (*gebaar boven het hoofd*); het is niet dat bewustzijn; het was iets, dat naar beneden drukte, dat me dwong om te schrijven. (*Moeder kopieert haar notitie weer:*)

*Stabiliteit en verandering
Inertie en transformatie
Eeuwigheid en vooruitgang*

| *Eenheid = vermogen en rust gecombineerd.*

Het idee is, dat de twee gecombineerd die toestand van bewustzijn herstellen, die zich wilde uitdrukken.

Het was op universele schaal --- niet op individuele schaal.

Ik heb een lijn gezet tussen de twee om te bedoelen, dat zij niet samen gekomen waren.

Maar reeds, vaak, zegt U, wanneer U spreekt over deze supramentale ervaring, dat het een schrikbarend moment is en tegelijkertijd is het, alsof volledig immobiel. U heeft het vaak gezegd.

Maar weet je, het vaakst weet ik niet, wat ik eens gezegd heb.

U zegt: de vibratie is zo snel, dat het onwaarneembaar is, het is alsof gestold en immobiel.

Ja. Maar dit was werkelijk een Glorie, waarin ik gedurende uren samen leefde deze morgen.

En toen werden alle, alle, alle noties, zij allemaal, zelfs de meest intellectuele, alle werden als... alsof kinderachtigheid. Het was zo voor de hand liggend, dat men het gevoel had: er is geen behoefte om er over te spreken!

Alle menselijke reacties, zelfs de hoogste, de zuiverste, de nobelste, leken zo kinderachtig!... Er is een zin, ergens geschreven door Sri Aurobindo, die de hele tijd in me opkwam. Op een dag, ik herinner me niet wanneer, had hij iets geschreven, een nogal lange zin, waarin dit was: "En wanneer ik me jaloers voel, weet ik, dat de oude man er nog is." Het is nu misschien meer dan dertig jaar geleden, sinds ik het gelezen heb --- ja, bijna dertig jaar --- en ik herinner me, wanneer ik "jaloers" lees, ik tegen mezelf zei: Hoe kan Sri Aurobindo jaloers zijn? En dus na dertig jaar heb ik begrepen, wat hij bedoelde met "jaloers" zijn --- het is helemaal niet, wat mensen "jaloers" noemen, het was helemaal een andere toestand van bewustzijn. Ik zag het duidelijk. En deze morgen kwam het bij me terug: "En wanneer ik me jaloers voel, weet ik, dat de oude man er nog is." Om "jaloers" te zijn, betekende voor hem niet, wat we "jaloers" noemen.... Het is het oneindig kleine deel, dat we het individu noemen, dit deel van oneindig klein bewustzijn, dat zichzelf in het centrum plaatst,

dat het centrum is van perceptie, en dat consequent dingen waarneemt, die zo komen (*gebaar naar zichzelf*) of zo gaan (*gebaar naar buiten*) en dat alles, wat er niet naartoe komt, geeft het een soort perceptie, die Sri Aurobindo “jaloers” noemde: de perceptie, dat dingen naar diffusie gaan, in plaats van naar binnen komen naar centralisatie; dat noemde hij “jaloers”. Dus zei hij: Wanneer ik me jaloers voel (was dit, wat hij bedoelde te zeggen), weet ik, dat de oude man er nog is; dit oneindig kleine deeltje kan er, zogezegd, *nog* zijn in het centrum van zichzelf; het is het centrum van actie, het centrum van perceptie, het centrum van gewaarwording....

(*Stilte*)

Ja, ik kon het merken --- het is de tijd, wanneer ik al mijn fysieke werk doe --- ik kon merken, dat het hele werk gedaan kon worden zonder enige verandering in het bewustzijn. Het was niet dat, wat mijn bewustzijn veranderde; wat mijn bewustzijn versluisde, was mensen zien: het was, toen ik hier begon hier te zijn en te doen, wat ik iedere dag gedaan heb: het goddelijke Bewustzijn projecteren op mensen. Maar het kwam terug... (hoe kan men het zeggen?) aan de grenzen; in plaats van binnen te *zijn*, zogezegd, begon ik het waar te nemen, toen je me het vroeg. Maar dat gevoel is er niet langer --- er was niets *dan dat* meer! Dat was er alleen, en alles, alles was veranderd --- verschijning, betekenis, enz.

Dat moet het supramentale bewustzijn zijn: ik geloof, dat dit het supramentale bewustzijn is.

Maar men kan zich erg goed voorstellen, dat voor een bewustzijn, dat wijd en snel genoeg is, als ik het zo mag zeggen, dat in staat is om niet alleen hoofdzakelijk een beetje van het pad te zien, maar het hele pad tegelijkertijd...

Ja, ja.

Het geheel zou een bewegende perfectie zijn.

Ja.

Kwaad is eenvoudig iemands visie houden op een kleine hoek; dan zegt men, “Het is kwaad”, maar wanneer men het hele pad ziet... In een totaal bewustzijn is er klaarblijkelijk geen kwaad.

Er zijn geen tegengestelden. Geen *tegengestelden* --- zelfs geen tegenstrijdigheden; ik zei: geen tegengestelden. Dat is de Eenheid, het is *leven* in die Eenheid. En dat kan niet vertaald worden met gedachten of woorden. Ik vertel je, het is... een uitgestrektheid zonder grenzen en met een licht... een licht zonder beweging en tegelijkertijd een gemak, een gemak, dat niet als zodanig herkend wordt. Nu ben ik overtuigd, dat het dat is, het supramentale bewustzijn.

En noodzakelijkerwijze, noodzakelijkerwijze moet dat langzamerhand de verschijningen veranderen.

(*Lange stilte*)

Er zijn geen woorden, die de pracht van de Genade kunnen verklaren, hoe het geheel gecombineerd wordt, zodat alles zo snel kan gaan als mogelijk. En de individuen zijn in een zodanige mate miserabel als zij er niet bewust van zijn en een valse positie innemen met betrekking tot wat er met hen gebeurt.

Maar het is moeilijk te bedenken, dat het op ieder moment de perfectie moet zijn... het is de perfectie.

Ja, dat is het.

Op ieder ogenblik is het de perfectie.

Op *ieder* ogenblik. Er is niets anders... Toen ik daar was, was er niets anders. En toch was het, zoals ik je verteld heb, de tijd, toen ik fysiek extreem bezig was --- al het werk werd gedaan, zonder *iets* te verstoren; ik geloof, aan de andere kant, dat ik dingen veel beter deed dan gebruikelijk... Ik weet niet, hoe het uit te leggen. Het was niet als het ware een "toegevoegd" iets: het was nogal natuurlijk.

Het leven is zoals geleefd kan worden in dat bewustzijn --- maar het wordt dan nogal goed geleefd!... Niets hoeft veranderd te worden, wat veranderd moet worden, verandert zichzelf nogal natuurlijk.

Ik ga je een voorbeeld geven. Gedurende enkele dagen had ik enige moeilijkheid met... Ik zal hem niet noemen; er moest druk gezet worden op hem om enige van zijn bewegingen te corrigeren. Vandaag was hij er bewust van op een nogal andere manier dan gebruikelijk en tenslotte zei hij, dat hij op weg was om het te veranderen (dat is waar), en dat alles niet alleen zonder een woord, maar zonder enige beweging van het bewustzijn om druk uit te oefenen. Daar is het. Dat is een bewijs.... Alles wordt automatisch gedaan, als een *oplegging* van de Waarheid zonder enige noodzaak van interventie: eenvoudig in het ware bewustzijn te blijven, dat is alles, dat is voldoende.

Maar dan, ondanks alles, hield het lichaam de hele tijd alleen een klein beetje bewustzijn van haar behoeftes (ofschoon zij niet bezig was met zichzelf; Ik zei altijd: zij is niet bezig met zichzelf, zij is niet geïnteresseerd). Maar dat zei Sri Aurobindo gewoonlijk: Ik voel, dat ik nog de oude man ben. Ik begreep dat deze morgen, want het was er niet langer. Wel, deze soort erg stille perceptie van wat nog niet goed is --- een pijn hier, een moeilijkheid daar --- erg kalm, erg onverschillig, maar het wordt *waargenomen* (zonder dat het enig belang neemt), en zelfs dat weg, geheel weggeveegd!... Ik hoop, dat het niet terugkomt. Het is werkelijk... dit begrijp ik, het is een transformatie. Men is bewust van een gouden uitgestrektheid --- mijn kind, het is prachtig --- lumineus, gouden, vredig, eeuwig, almachtig.

En hoe het komt.... Er is geen woord om het inderdaad uit te drukken, dit wonder met betrekking tot de Genade.... De Genade, de Genade is iets, dat alle begrip te boven gaat met haar helderziende lieflijkheid.... Natuurlijk had het lichaam de ervaring. Er was iets gebeurd, dat ik je niet zal vertellen en zij had de ware reactie; zij had niet de oude reactie, zij had de ware reactie --- zij glimlachte met de Glimlach van de allerhoogste Heer --- zij glimlachte. Dat was er gedurende een anderhalve

dag. En deze moeilijkheid stelde het lichaam in staat om de laatste vooruitgang te maken, stelde haar in staat om in dit Bewustzijn te leven: wanneer alles harmonieus was geweest, konden dingen nog jaren geduurd hebben --- het is prachtig, prachtig!

En hoe stupide zijn mensen! Wanneer de Genade naar hen toegekomen is, duwen zij het weg, terwijl zij zeggen, "Oh! Wat een verschrikking!" ... Dat heb ik gedurende een lange tijd geweten, maar mijn ervaring is... verbijsterend.

Ja, ieder ding is volmaakt, prachtig, wat het zou moeten zijn op ieder moment.

Juist zo.

Maar het is onze visie, die niet afgestemd is.

Ja, het is ons gescheiden bewustzijn.

Het geheel is met een lichtende snelheid naar het bewustzijn gebracht, dat tegelijkertijd het Bewustzijn zal zijn van het punt en van het al.

(Lange stilte)

(Moeder eindigt met opnieuw kopiëren van haar notitie.) Daar, nu schrijf ik de datum van vandaag.

Het is de 19de.

19 November 1969, supramentaal bewustzijn.

(Stilte)

De eerste neerdaling van de supramentale kracht was een 29, en dit is een 19... De 9 is iets om daar op te schrijven.... Er zijn zoveel dingen, die we niet weten!

(Stilte)

Ik heb de ervaring al gedeeltelijk gehad, dat, wanneer men in deze toestand van innerlijke harmonie is en geen deel van de aandacht op het lichaam gericht is, het lichaam erg goed werkt. Het is deze... "zelf-concentratie", die alles in de war gooit. En dit heb ik veel keer, veel keer geobserveerd.... In werkelijkheid *maakt* men zichzelf ziek. Het is de nauwheid van bewustzijn, de verdeling. Wanneer je het laat werken, is er... overal is er een Bewustzijn en een Genade, die alles doen, zodat alles goed mag gaan, en door deze imbeciliteit gaat alles fout --- het is vreemd! De egocentrische imbeciliteit noemt Sri Aurobindo "de oude man" .

Het is waarlijk interessant.

10 December 1969

Vooruitgang gaat door op een reuzen tempo --- dat schudt het huis een beetje, maar het gaat op een reuzen tempo. En voor sommigen, zoals X bijvoorbeeld, is het erg bewust. Zij had een ongeluk in de knie lang geleden en dit been is een beetje zwakker dan de andere --- er was een mogelijkheid van een verstoring. Zij merkte op, dat zolang als zij de juiste attitude had, zij *niets voelde*, er was niets, het leek helemaal weggegaan te zijn. Zo gauw als ze terugviel in het oude bewustzijn, keerde de ziekte terug.... En zij had ontelbare ervaringen. Ik vond het erg interessant. Anderen ook.

En het is waarlijk interessant. Het is waarlijk interessant, omdat het een helderheid heeft, helemaal helder en voor de hand liggend, omdat het *enkel een toestand van bewustzijn* is. Wanneer men het bewustzijn heeft (als het bewustzijn, zogezegd, meer en meer waar groeit --- niet iets, dat gegrepen is, maar een bewustzijn, dat aan het opstijgen is), wanneer je daarin bent, is alles goed; zo gauw als je terugvalt in het oude bewustzijn, ofwel zonder vooruitgang of langzaam en onmerkbaar vooruitgaat, dan keert de oude wanorde terug. En dat is, alsof er een les wordt gegeven op een helemaal heldere en voor de hand liggende manier.

Het is waarlijk interessant.

En het lichaam gaat door met leren. Zij leert erg snel.

(*Stilte*)

Er zal zeker een grote stap genomen zijn, wanneer een mens zichzelf natuurlijk zal vervolmaken, in plaats van te wachten om perfectie te vinden in anderen.... Deze omkering is juist de basis van alle ware vooruitgang. Het eerste menselijke instinct: "Het is de fout van de omstandigheden, de fout van mensen, de fout... deze is zo, die is zo, de andere..." En dit gaat oneindig door. De *eerste stap*, juist de eerste stap is te zeggen: "Wanneer ik zou zijn, zoals ik behoort te zijn of als dit lichaam zou zijn, zoals zij zou moeten zijn, dan zou alles volmaakt goed voor haar zijn." Wanneer je om vooruit te gaan op anderen zou wachten, dan zou je oneindig moeten wachten. Dat is juist het eerste, dat overal gecirculeerd moet worden. Plaats nooit de schuld bij anderen of bij de omstandigheden, omdat, wat ook de omstandigheden zijn, zelfs degene, die het ergste lijken, als je de ware attitude houdt en het ware bewustzijn hebt, dan zullen zij helemaal geen belang hebben voor je innerlijke vooruitgang, geen belang --- ik zeg dit en ik sluit zelfs de dood erbij in.

Dat lijkt inderdaad de eerste les om te leren.

(*Stilte*)

Sri Aurobindo had geschreven (Ik vertaal het vrij), dat de notie van zonde geïntroduceerd is om vooruitgang te verhaasten en onmiddellijk (*Moeder lacht*) zag

de mens de zonde in alle anderen --- hij zag het nooit in zichzelf! Sri Aurobindo's zin is bekoorlijk, maar ik herinner het me niet.²⁸

²⁸ Het besef van zonde was noodzakelijk, zodat de mens walgde van zijn eigen onvolmaaktheden. Het was de correctie van God voor egoïsme. Maar het egoïsme van de mens komt het instrument van God tegemoet door erg traag levend te zijn voor zijn eigen zonden en erg intens levend te zijn voor de zonden van anderen."

Thoughts and Aphorisms, Cent. Vol. 17, p.86

13 December 1969

Ik ontvang voortdurend, bijna dagelijks, de aforismen van Sri Aurobindo, die ik volledig vergeten was. Er waren erg interessante dingen.... Sommige van hen geven me het gevoel, dat zij een soort transcriptie zijn (men zou "intellectueel" kunnen zeggen, maar dat is het niet, het is een gementaliseerd hoger denkvermogen, zogezegd, het is toegankelijk voor denken) van de ervaring van het supramentale bewustzijn, die ik had, waarin het verschil van goed en kwaad en dat alles, verschijnt als kinderachtigheid en Sri Aurobindo drukt het uit in de aforismen op een toegankelijke manier voor het intellect. Alleen... degenen, die het begrijpen, begrijpen het niet erg goed! Omdat zij het op de oude manier begrijpen.

Herinner je deze aforismen?... Er is er een, waarin hij zegt: "Als ik Rama niet kan zijn, zou ik Ravana zijn..." en hij verklaart, waarom. Het is in die series.²⁹

(Stilte)

Er is daar een praktisch probleem: het is helder, dat er enige bewegingen zijn, die men zou willen elimineren, omdat men vindt, dat het een fout is, maar men weet niet, hoe het te doen. Is het van boven? Je plaatst het licht op een zodanige beweging, iedere keer dat het opkomt, en dan...

Het hangt af van het soort beweging, mijn kind, en in welk deel van het wezen en welk type beweging.

Ik ben er zeker van, dat iedere moeilijkheid een speciaal probleem is. Je kan er geen algemene regel maken.

Bijvoorbeeld de andere dag zei U, dat geboorte een "zuivering" is... (Moeder lacht). Herinnert u het: mensen, die alles onderdrukt hebben, vinden hetzelfde opnieuw verschijnen in de kinderen.³⁰

²⁹ "Mensen praten over vijanden, maar waar zijn zij? Ik zie alleen worstelaars van de ene partij of de andere in de grote arena van het universum.

"De heilige en de engel zijn niet de enige godheden; bewonder ook de Titaan en de Gigant.

"De oude geschriften noemen de Titanen de oude goden. Dus zijn zij het nog, noch is enige god volledig goddelijk, tenzij in hem ook een Titaan verborgen is.

"Wanneer ik niet Rama kan zijn, dan zou ik Ravana zijn; want hij is de donkere kant van Vishnu."

Thoughts and Aforisms, Cent. Vol. 17, pp. 106-07

³⁰ "Voorde overgrote meerderheid van degenen, die kinderen voortbrengen zonder ze bijna te willen, "zoals dat", en die een opleiding gehad hebben, zogezegd, die hun breinen volgestopt hebben met ideeën over zekere defecten, die men niet zou moeten hebben en de kwaliteiten, die men zou moeten hebben --- dat alles is naar beneden gedreven in hun wezen, alle verdorven instincten, alles komt op. Ik heb sommige dingen geobserveerd en ik heb ze gezien en ik herinner ze, die ik lang geleden gelezen heb --- ik veronderstel, dat het in Renan was: hij schreef, dat men ouders moet wantrouwen, die goed en respectabel waren, omdat (Moeder lacht) geboorte een "zuivering" is! En hij zei ook: observeer de kinderen van slechte mensen zorgvuldig, omdat zij dikwijls een reactie zijn! En na mijn ervaring, toen ik het gezien had, zei ik tegen mijzelf: "Maar deze man had nogal gelijk! Het is een manier voor mensen om zichzelf te zuiveren. Zij gooien alles uit zichzelf, dat zij niet willen" En het is erg interessant, omdat dat de sleutel geeft tot wat men moet doen. Door te laten zien, wat niet gedaan moet worden, geeft het je de sleutel tot wat je moet doen."

Ja, ja!

En U zei, dat dit de sleutel gaf tot wat gedaan moet worden.

Ja.

Nu zou ik willen weten, wat de sleutel is om te helen zonder te onderdrukken? Precies, omdat het Licht meestal wordt weggeworpen en de verkeerde beweging ondergronds wordt gedreven.

Ja, dat is een algemene regel. Het tegengestelde moet gedaan worden: in plaats van het ondergronds te drijven, moet het geofferd worden. Het is het plaatsen ervan, de beweging zelf, het *projecteren* in het licht.... Over het algemeen kronkelt en weigert het! Maar (*Moeder lacht*) dat is de enige manier. Daarom is dit Bewustzijn zo kostbaar.... Wel, wat deze onderdrukking naar voren brengt, is het idee van goed en slecht, een soort minachting of schaamte voor wat als slecht beschouwd wordt en je doet zo (*gebaar van afkeer*), je wilt het niet zien, je wilt niet, dat het er is. Het moet... Het eerste --- het allereerste om te realiseren is, dat het de zwakheid van ons bewustzijn is, dat deze verdeling maakt en dat er een Bewustzijn is (ik ben er nu zeker van), waarin dat niet bestaat, waarin wat we "kwaad" noemen net zo noodzakelijk is als wat we "goed" noemen, en als we onze gewaarwording kunnen projecteren --- of onze activiteit of onze perceptie --- in dat Licht, dat de kuur zal brengen.³¹ In plaats van het te onderdrukken of te weigeren als iets, dat vernietigd moet worden (het kan niet vernietigd worden!), moet het in het Licht geprojecteerd worden. En hierdoor had ik verscheidene dagen een erg interessante ervaring: in plaats van te zoeken naar het ver weg werpen van zichzelf van zekere dingen (die men niet accepteert, en die een onbalans produceren in het wezen), in plaats van dat te doen, hen te accepteren, hen als deel te nemen van zichzelf en... (*Moeder opent haar handen*) hen te offeren. Zij willen niet geofferd worden, maar er is een manier om hen te dwingen: de weerstand wordt verminderd in de proportie zoals we in ons het besef van afkeuring kunnen verminderen; wanneer we dit besef van afkeuring kunnen vervangen door een hoger begrip, dan slagen we. Het is veel gemakkelijker.

Ik geloof, dat het dat is. Alle, alle bewegingen, die je naar beneden trekken, moeten in contact gebracht worden met het hogere begrip.

Het ligt alleen voor de hand liggend voorbij het denkvermogen. Omdat, zoals ik heden zei, dat de aforismen van Sri Aurobindo uitdrukkingen waren, die te begrijpen waren voor het intellect --- maar niettemin vermindert dat: het vermindert, het heeft niet langer de verbijstering van begrijpen zonder woorden --- *daar*, alleen daar kunnen dingen gearrangeerd worden.

Zelfs, wanneer het aan zichzelf uitlegt, vermindert het. Men moet niets zeggen.

³¹ In de tijd van het publiceren van dit gesprek voegde Moeder de volgende commentaren toe: "In dit Bewustzijn, waar de twee tegengestelden, de twee tegenovergestelde samen verenigd zijn, veranderen beide hun natuur, zij gaan niet door met zijn, wat ze zijn. Zij zijn niet eenvoudig verenigd en blijven niet hetzelfde: hun natuur verandert en dat is van groot belang. Hun natuur, hun actie, hun vibratie worden geheel verschillend, zo gauw als zij verenigd worden. De scheiding maakt hen, wat ze zijn. Doe de scheiding weg en juist hun natuur verandert. Het is niet langer goed of slecht, maar iets anders, iets, dat geheel is en totaal."

Het is zoals (*Moeder lacht*) een laag verf aanbrengen, die alleen verstoort.

Moeder pakt plotseling een dichtbij notitieboek op en schrijft haar antwoord op een brief, die zij gelezen had aan het begin van het interview.

Het kwam op die manier. Het gebeurt op die manier: plotseling, en dan blijft het en wil niet weggaan, tot ik het neerschrijf. Het is amusant.

Het is amusant, omdat het niet correspondeert (Ik kan zelfs niet zeggen, wat ik denk, omdat om de waarheid te zeggen, ik niet meer denk) met mijn ervaring, maar met wat de ander nodig heeft. Het antwoord wordt gedikteerd voor de ander. De woorden, de uitdrukkingen, de kering van de frase, de presentatie verschillen volledig overeenkomstig de persoon, aan wie het geschreven is. En dat bewustzijn, dat daar is (*opwaarts gebaar*) heeft er niets mee te doen. Het ontvangt. Het ontvangt en dan komt het naar beneden en het doet zo (*gebaar van hameren*) tot ik het neerschrijf! Het wil niet weggaan, tot het geschreven is. Het is erg amusant.... Op die manier kan men hard werken zonder zichzelf te vermoeien! (*Moeder lacht.*)

Ik zou erg graag alleen een zaadje hebben.

Neem het! (*Moeder, lachend, geeft haar handen.*)

Omdat zelfs in mentale stilte --- ik heb altijd de gewoonte om te schrijven in mentale stilte --- maar ondanks alles ben ik zelfs in deze stilte waakzaam uit vrees, dat de oude formaties of reacties binnenkomen en zichzelf uitdrukken in de stilte.

Ah, ja.

Ik ben daar bang voor.

Ja, oude dingen komen naar boven.

Maar voel je niet, dat zij van boven komen?

Ik voel, dat de Kracht er is en hij komt naar beneden.

Ja, en dan?

Wel, ja, maar naderhand, wanneer ik zekere dingen schrijf, zeg ik tegen mijzelf...

Ah! Dat gebeurt vaak.

Ik zeg tegen mijzelf: "Misschien had ik dat niet moeten zeggen."

Maar dan komt het denkvermogen tussenbeide.

Ik weet het niet.

Dat gebeurt met mij ook. Soms schrijf ik en stuur het dan weg, en naderhand herinner ik, wat ik geschreven heb, en vertel ik mijzelf: "De duivel! Ik had dat niet moeten zeggen!"... En naderhand vind ik, dat het goed was --- dat het de reactie is, die een mentale reactie is.

Dat is veel keer met me gebeurd. Bijvoorbeeld de andere dag moest ik naar Z schrijven. Zeer dikwijls schrijft hij onacceptabele dingen, maar zeg ik niets; en de andere dag schreef ik hem een nogal sterke brief, terwijl ik hem vroeg: "Wat betekent dat?" Naderhand zei ik tegen mijzelf, "Nee, ik moet niet bewegen," en ik zond de brief niet.... Wat zou gedaan moeten worden, ik weet het niet?

Dat, mijn kind...

(Stilte)

Het is moeilijk.

Ja... Maar wanneer je naar boven keert of je streeft of je ben zo, open naar het allerhoogste Bewustzijn, is het concreet?

Ah, ja, het is solide.

Is het concreet? Men moet... Begrijp je, er is alleen een weg, het ego moet gaan, dat is alles. Dat is het. Alleen wanneer er, in plaats van "ik" niets meer is: weet je, het is helemaal plat, zoals dit (*gebaar, dat iets immens, glad, zonder een kreuk aanduidt*), dat een soort van... het wordt zelfs niet uitgedrukt in woorden, maar een erg *stabiele* gewaarwording heeft van: "Wat Gij wilt, zoals Gij wilt" (de woorden worden te klein). Om inderdaad een concrete gewaarwording te hebben, dat dit (*het lichaam*), dit niet bestaat, wordt het alleen gebruikt --- er is alleen Dat. Dat doet zoals dit (*gebaar van druk*). Dit gevoel van Dat, deze bewuste Uitgestrektheid, die (*Moeder strekt haar armen uit*)... Tenslotte zie je het ("zien", het is geen visioen met beelden, maar het is een visioen... ik weet niet waarmee! Maar het is erg concreet, veel concreter dan de beelden), een visioen van deze *uitgestrekte* Kracht, deze *uitgestrekte* Vibratie, die drukt, drukt, drukt... en dan de wereld, die eronder kronkelt en dat, wat opent, en wanneer het opent, komt dat binnen en verspreidt.

Dat is waarlijk interessant.

Dit is de enige oplossing. Er is geen ander. De hele rest is aspiraties, concepties, verwachtingen... het is nog bovenmenselijk, het is niet het supramentale. Het is een hogere mensheid, die het geheel van haar mensheid omhoog probeert te trekken, maar dat... dat is nutteloos, nutteloos.

Het beeld is erg duidelijk, van deze hele mensheid, die zich vastklampt om te klimmen, die probeert zo vast te houden, maar die zichzelf niet geeft --- zij wil nemen! En dat, dat zal niet voldoen. Zij moet zichzelf wegdoen. Dan zal het Ding komen en haar plaats innemen.

Het hele geheim is er.

Deze hele kant, bijvoorbeeld, van de mensheid, dat dingen *met kracht* wil nemen en hen daar omhoog wil trekken (*gebaar zo hoog als het voorhoofd*)... het is interessant: het is interessant, maar *dat* is het *niet!* Dat is het niet; alle mogelijkheden moeten uitgeput worden, zodat iets in de mensheid in staat is om te begrijpen... dat er alleen dat is (*Moeder opent haar handen in een gebaar van zelf-terugtrekking*), en dan om zichzelf neer te leggen tot men verdwijnt.

Dat is inderdaad het moeilijkste: te leren om te verdwijnen.

(*Stilte*)

Wel, mijn kind (*Moeder lacht*), we zullen er komen!

27 December 1969

Er is bijna een gevoel van ondergedompeld te zijn in Materie.... Ondanks dit soort klaarblijkelijk adsorptie in problemen en praktisch werk, is enige yoga of iets, dat gedaan wordt, zelfs als we uitwendig zijn, zoveel geabsorbeerd, dat we geen perceptie hebben, dat we iets doen?

Oh! Maar nu weet het hele wezen (het lichaam heeft het nogal goed begrepen), het hele wezen weet, dat *alles* komt om je zo snel mogelijk vooruit te laten gaan, alles: obstakels, tegenstellingen, gebrek aan begrip, nutteloze bezorgdheden, alles, alles, alles om je vooruit te laten gaan; het is om een punt aan te raken, dan een andere, dan nog een andere, en maakt, dat je zo snel mogelijk vooruitgaat. Wanneer je niet bezorgd bent over deze Materie, hoe kan zij veranderen?

En het is erg helder, het is nogal evident, dat alle tegenwerpingen, alle tegenstellingen hoofdzakelijk komen van een oppervlakkig denkvermogen, dat alleen de verschijning van dingen ziet. Het is precies om je denkvermogen ertegen op wacht te zetten, zodat hij niet bedrogen zou worden door zulke dingen en helder zou kunnen zien, dat het helemaal uitwendig, oppervlakkig is en dat er achter dit alles, alles dat gedaan wordt zo snel mogelijk beweegt naar... transformatie.

(Lange stilte)

Intelligentie op zijn hogere niveau begrijpt erg gemakkelijk, dat hij niets weet en hij valt vrij gemakkelijk in de attitude, die nodig is voor vooruitgang, maar zelfs zij, die deze intelligente hebben, hebben, wanneer het een kwestie is van materiële dingen, het instinctieve gevoel, dat alles, wat bekend is, begrepen wordt en gefundeerd is op gevestigde ervaringen; en dan wordt je kwetsbaar. En dat is exact, wat het lichaam geleerd laat worden, de nuttelosheid van de huidige manier van zien en dingen begrijpen, gebaseerd op het goede, het slechte, het faire, het valse, het lumineuze, het duistere... al deze tegenstellingen; en de hele beoordeling, de hele conceptie van het leven is daarop gebaseerd (het materiële leven) en het is om je de *zinloosheid* van deze perceptie te leren. En ik zie het. Het werk is erg acuut geworden, erg hardnekkig, alsof je gevraagd werd om snel te gaan.

Zelfs het praktische gedeelte, dat gedacht had, dat het geleerd had, hoe te leven en te weten, wat gedaan moet worden en hoe het gedaan moet worden, moet ook begrijpen, dat het niet de ware kennis was, noch de ware manier om externe dingen te gebruiken.

(Stilte)

Er zijn zelfs amusante dingen.... Het Bewustzijn, dat aan het werk is, is, alsof zij de hele tijd het lichaam "verleidt"; de hele tijd zegt zij tegen haar: "Zie je, je hebt deze gewaarwording; wel, wat is haar basis? Je denkt, dat je het weet; weet je werkelijk wat er achter is?" en voor alle kleine dingen van het leven, dingen van iedere minuut. En dan is het lichaam zo (*Moeder opent grote verbaasde ogen*) en vertelt zichzelf: "Het is waar, ik weet niets." Maar haar antwoord is altijd hetzelfde, zij zegt: "Ik claim

niet, dat ik weet, laat de Heer doen, wat dan ook Hij wilt”, zo is het. En dan is er dit (wanneer dat permanent gepakt zou kunnen worden, zou het goed zijn): geen interventie in het werk van de Heer (Om het op de eenvoudigste manier te zeggen).

(*Stilte*)

Het wordt gedemonstreerd door het *feit*, door de ervaring van ieder minuut, dat wanneer iets gedaan wordt met dit soort gevoel van verkregen wijsheid en van verkregen begrip, van een doorleefde ervaring, enz., het tot welke graad... men zou kunnen zeggen “vals” is (in ieder geval misleidend) en dat er iets *anders* achter is, dat er gebruik van maakt (zoals het doet met alles), maar dat niet gebonden is aan deze kennis, noch afhankelijk ervan, noch van wat we de ervaring van het leven noemen, noch van iets van die soort. Het heeft een veel directere, veel diepzinnigere, veel “afstandelijkere” visie; het ziet, zogezegd, veel verder, veel wijder en veel eerder, iets, dat geen externe ervaring kan geven... En het is een bescheiden groei, zonder enige uitbarsting, dat geen show maakt van iets: het is iets erg kleins iedere minuut -- - iedere minuut, iedere seconde, ieder ding. Alsof er de hele tijd iets was, dat je de gewone manier van leven liet zien, van zien en doen en dan... de ware manier. Beide, zo. Voor alle dingen.

Het is in een zodanige mate, dat de attitude naar zekere vibraties je volledig gemak brengt of het kan je volledig ziek maken! En het is dezelfde vibratie. Zulke dingen, verbijsterende dingen. En iedere minuut is het zo --- iedere minuut, voor alles.

Wel, het bewustzijn hier neemt een zekere attitude en dan is het allemaal heerlijkheid en harmonie; en de dingen blijven hetzelfde, maar dan (*gebaar van alleen een kanteling naar links*), een kleine verandering in de attitude van het bewustzijn en het wordt bijna ondraaglijk! Ervaringen van deze soort, de hele tijd, de hele tijd... alleen om te laten zien, dat er alleen *een ding* belangrijk is, de attitude van het bewustzijn: de oude attitude van het individuele wezen (*gebaar van contractie*) of dat (*gebaar van expansie*). Het moet (om het onder woorden te brengen, die we begrijpen) de aanwezigheid van het ego zijn en de vernietiging van het ego. Dat is het.

En dan is het, zoals ik gezegd heb, voor alle acties van het leven, zelfs de meest gewone, gedemonstreerd, dat wanneer de aanwezigheid van het ego wordt ondergaan (zeker om je te laten begrijpen, wat het is), het waarlijk kan leiden tot een onbalans van de gezondheid en dat de enige remedie de verdwijning van het ego is -- en tegelijkertijd de verdwijning van alle ziekte. En het is voor alles, voor alles, de hele tijd, de hele tijd, dag en nacht.

En dan wordt het gecompliceerd door alle misverstanden en ontevredenheid, die naar buiten komen (*Moeder maakt een gebaar, alsof een kartlading over haar uitgestort wordt*), alsof zij losgemaakt waren en eruit kwamen, en alles dat tegelijkertijd valt, zodat... zodat de ervaring totaal zou kunnen zijn en in alle domeinen.

Het is, alsof een praktische demonstratie gegeven werd gedurende iedere minuut van de aanwezigheid van de dood en de aanwezigheid van onsterfelijkheid, zo (*Moeder kantelt haar hand licht naar links en naar rechts*), in de *kleinste* dingen -- in alle dingen, de kleinste en de grootste, en voortdurend; en voortdurend zie je... of je hier bent of daar (*zelfde gebaar van kantelen van de ene kant naar de andere*). In

iedere seconde, alsof je geroepen werd om te kiezen tussen dood en onsterfelijkheid.

En daarvoor zie ik, dat het lichaam door een serieuze en erg grondige voorbereiding moet gaan om in staat te zijn om de impact te dragen van de ervaring zonder... zonder enige vibratie of bezorgdheid of terugslag of... zij moet in staat zijn om haar vrede te behouden en haar voortdurende glimlach.

(Lange stilte)

Er zijn dingen... buitengewone dingen.

Alsof we in alles nodig waren om de aanwezigheid van de tegengestelden te leven om te vinden... te vinden wat er *is*, wanneer de tegengestelden verenigen --- in plaats van weg te rennen, wanneer zij verenigen. Dat produceert een resultaat. En dat in het praktische leven.

31 Januari 1970

Ik weet niet erg goed, welke attitude te nemen. Ik zou echter het probleem, dat me bezig houdt, eenvoudig in een vraag kunnen zetten: wordt alles geleid?

Weet je, mijn kind, ik zie *meer en meer*, op een *absolute* manier, --- ik zie --- ik zie --- ja, ik zie, ik voel: *alles* is beslist.

Alles beslist.

En alles heeft zijn reden van bestaan, wat ons ontgaat, omdat onze visie niet *wijd* genoeg is.

En begrijp je, het leven, het bestaan, inderdaad de wereld zelf zou *geen zin* hebben, als het anders was.

Ja.

Het is... het is een soort absolute overtuiging. En ik *zie* het. Ja, het is iets, dat ik *zie*.

Hoe het te zeggen?... Ik betaal nu voor deze overtuiging! Het lichaam heeft moeilijke momenten, werkelijk moeilijke momenten in haar overdracht van autoriteit (wat ik "overdracht" noem) en dus, gezien met de gewone visie, zou dat zinloos zijn, omdat moeilijkheden lijken toe te nemen met wat "omzetting" genoemd zou kunnen worden; maar... voor de ware visie, wanneer men *binnen* de ware visie is, is het het overblijfsel van de Valsheid, dat gezien wordt als de oorzaak van alle ziekelijkheid (dat wat nog steeds iets gemengd is). En het is zelfs nogal materieel zo (moreel is dit lang geleden veroverd: verlangens zijn verdwenen, alle moeilijkheden verdwijnen; zij zijn vervangen door een voortdurende en volledig oprechte glimlach --- niet op-order-gemaakt of met een inspanning, maar natuurlijk en spontaan), ik bedoel te zeggen, fysiek, materieel: ziektes en moeilijkheden, dat alles. Het is hetzelfde. Het is hetzelfde, alleen... je bent minder klaar, Materie is langzamer om zichzelf te transformeren, dus is er meer weerstand.

En de enige oplossing, op ieder moment, en in alle gevallen, is (*gebaar van zelfgave*): "Wat Gij wilt", zagezegd, de vernietiging van voorkeur en verlangen. Zelfs de voorkeur om niet te lijden.

Maar het moeilijk te begrijpen, of dit Bewustzijn... men kan gemakkelijk begrijpen, dat zij alles bestuurd in de uitgestrektheid en het eeuwige, maar bestuurd zij alles in alle kleine details, dat is het...

In het microscopische.

In het microscopische...

En het was precies, wat ik zag, ik begrijp, waarom. Het probleem was er deze morgen: het individuele bewustzijn, zelfs wanneer zij erg *wijd* is, is niet in staat, zagezegd, concreet te begrijpen, dat het mogelijk is om van alles tegelijkertijd bewust

te worden. Want het is niet van die soort. Het heeft alleen de moeilijkheid om te begrijpen, dat *het* Bewustzijn tegelijkertijd van *alles* bewust is, helemaal, in haar totaliteit en in het kleinste detail. Dat...

Ja, het is moeilijk... maar het is geruststellend.

Ah! Dat maakt je erg stil, erg stil....Ik heb je de andere dag verteld, dat het lichaam deze ervaring van sterven gehad heeft zonder dood te gaan, en de ervaring stelde het lichaam in staat om te zeggen: "Goed, het is wel en goed," om te accepteren zonder... (hoe het te zeggen?) zonder inspanning --- *om vast te houden*. En dan is het weg. De hele oude illusie van verdwijning met de oplossing van het lichaam --- dat is er niet sinds lang, en nu is het lichaam zelf volledig overtuigd, dat zelfs als zij zo verspreid zou zijn, dat haar gebied van bewustzijn zou vergroten... Ik weet niet, hoe het uit te leggen, want het besef van het persoonlijke en de noodzaak van het persoonlijke is voor het bewustzijn verdwenen.

En ik zie erg goed, dat het lichaam nogal gewaar is, dat het alleen komt door haar weerstand --- haar weerstand voor de Waarheid --- dat zij kan lijden. Waar er ook een volledige adhesie is, verdwijnt lijden onmiddellijk.

(*Stilte*)

Maar het is hetzelfde voor landen en staten: het is dezelfde verandering van autoriteit. In plaats van persoonlijke autoriteiten zal er een goddelijke autoriteit zijn en juist deze verandering van autoriteit creëert de afschuwelijke chaos, waar mensen nu in leven -- door de weerstand.

(*Lange stilte*)

Hoe meer een deel van het wezen (wat het ook is) de tijd voor overgang nadert, zagezegd, hoe meer zij klaar is voor deze overgang, hoe meer zij in gevoeligheid groeit. En dus, in de tijd, dat men is staat is om voorbij het stadium van problemen te gaan en met een universele visie te zien, verkrijgen de problemen voor de persoonlijke gevoeligheid een zeer scherpe intensiteit. Dit had ik eerder opgemerkt; nu wordt het gereproduceerd in het geval van het lichaam. Zij verkrijgt een gevoeligheid, die... wel, beangstigend is. Mensen, die niet weten, waarom het zo is, zijn werkelijk angstig.... De mogelijkheid van ziekte, van... En het is hetzelfde voor problemen. Alleen voor degenen, die *weten* en begrepen hebben, is het de gebeurtenis voor het maken van de laatste vooruitgang, om dit te doen (*Moeder opent haar handen naar boven*).

In essentie moet dat, wat nog de illusie heeft van iets gescheiden te zijn, oplossen. Dat moet zichzelf vertellen: "Het gaat me niet aan, ik besta niet." Dit is de beste attitude, die men kan aannemen. Dan... dan wordt het opgenomen in het Grote Universele Ritme

14 Maart 1970

Moeder begon deze conversatie door te refereren aan enige van Sri Aurobindo's *Thoughts and Aphorisms*. De aforismen met Moeder's geschreven commentaren zijn beneden afgedrukt.

383 --- *Machinerie is noodzakelijk voor de moderne mensheid door ons ongeneeslijke barbarisme. Wanneer we ons moeten steken in een verbijsterende veelvuldigheid van gemakken en versieringen, moeten we het noodzakelijk doen zonder Kunst en haar methoden; want het zonder te stellen met eenvoud en vrijheid is het zonder te stellen met schoonheid. De luxe van onze voorouders was rijk en zelfs prachtig, maar nooit belemmerd.*

384 --- *Ik kan aan het barbaarse gemak en de belemmerde pralerij van het Europese leven niet de naam van beschaving geven. Mensen, die niet vrij zijn en nobel ritmisch in hun afspraken, zijn niet geciviliseerd.*

385 --- *Kunst is in moderne tijden en onder Europese invloed een uitwas geworden op het leven of een onnodige dienst; het had haar hoofd beheerder en onmisbare regelaar moeten zijn.*

Zo lang als het denkvermogen het leven bestuurt met de aanmatigende zekerheid, dat hij weet, hoe kan dan de heerschappij van de Heer gevestigd worden?

12 Maart 1970

386 --- *Ziekte wordt nodeloos verlengd en eindigt vaker in de dood, dan onvermijdelijk is, omdat het denkvermogen van de patiënt de ziekte van zijn lichaam ondersteunt en er op rust.*

Hoe absoluut waar!

387 --- *De medische wetenschap is meer een vloek geweest voor de mensheid dan een zegening. Het heeft de kracht gebroken van epidemieën en een prachtige heilkunde ontsluitend; maar het heeft ook de natuurlijke gezondheid van de mens verzwakt en individuele ziekten vermenigvuldigd; het heeft angst en afhankelijkheid geïmplanteerd in het denkvermogen en het lichaam; het heeft onze gezondheid onderwezen om niet op natuurlijke gezondheid te rusten, maar op een zwakte en onsmakelijke steunverdichting uit de minerale en plantaardige koninkrijken.*

388 --- *De dokter richt een drug op een ziekte; soms is het raak, soms mist het. De gemisten worden buiten de rekenschap gehouden, de raken opgewaarderd, meegerekend en gesystematiseerd in een wetenschap.*

Het is prachtig. Prachtig!

389 --- *We lachen over de wilde voor zijn geloof in de medicijnman; maar hoe zijn de geciviliseerden minder bijgelovig, die vertrouwen hebben in de dokters?*

De wilde vindt, dat wanneer er een zekere bezwering herhaald wordt, hij vaak herstelt van een zekere ziekte; hij gelooft. De geciviliseerde patiënt vindt, dat wanneer hij zichzelf doseert met een zekere voorschrijving, hij vaak herstelt van een zekere ziekte; hij gelooft. Waar is het verschil?

Men kon zeggen als conclusie, dat het geloof van de patiënt de remedie haar vermogen geeft om te helen.

Wanneer mensen een absoluut vertrouwen hebben in het helende vermogen van de Genade, zouden ze waarschijnlijk veel ziekten vermijden.³²

13 Maart 1970

Heb je de laatste aforismen gezien?

Ja, over ziekten, doktoren... Maar daar, in een aforisme, geeft Sri Aurobindo alleen een kleine zin, die ik prachtig vind, waar hij zegt: "Machinerie is noodzakelijk voor de moderne mensheid door ons ongeneesbaar barbarisme."

(*Moeder schudt haar hoofd en blijft stil gedurende een lange tijd.*) Vandaag ontving ik het nieuws, dat X overgegaan is. Zij was door een serieuze operatie gegaan, ze herstelde, kwam terug naar huis, zij schreef me om te zeggen, "Ik wordt beter en beter"... en dan, overgegaan. Ik kreeg het nieuws vandaag zelf. Zo is het.

Het was hetzelfde met Z, hetzelfde, een terugval. En het ziet er zo veel uit als... het is de inspanning tegen, ja, wat Sri Aurobindo barbarisme noemt (*Moeder maakt een gebaar, dat de hele aardeatmosfeer meeneemt*) Dit lijkt te zijn... ik weet niet of het weigering is of een onvermogen om uit de mentale constructie te komen. En de actie van dit Bewustzijn... (hoe het te zeggen?) is bijna meedogenloos om te laten zien in welke mate de hele mentale constructie vals is --- alles, alles, zelfs die reacties, die spontaan lijken, alles, dat een resultaat is van een extreem complexe mentale constructie.

Ja, zij is meedogenloos.

Je wordt ermee geboren en het lijkt zo natuurlijk om er overeenkomstig mee te voelen, om er overeenkomstig mee te reageren, om alles er overeenkomstig mee te organiseren, zoveel zo..., dat het je de Waarheid voorbij laat gaan.

Het zit zelfs in de organisatie van het lichaam zelf.

Dus de Actie lijkt zich op te leggen met een buitengewone kracht en dat lijkt (lijkt voor ons) meedogenloos (*Moeder slaat haar vuist in Materie*), zodat de les geleerd zou kunnen worden.

Ik herinnerde me de tijd, toen Sri Aurobindo er was.... Wel, het innerlijke deel van het wezen was in een bewustzijn, dat voelde, dat dingen zag volgens het hogere bewustzijn: helemaal verschillend; en toen, juist toen Sri Aurobindo ziek werd en er al deze dingen waren, allereerst het ongeluk (hij brak zijn dij)... toen het *lichaam*, het lichaam de hele tijd zei: "Dit zijn dromen, dit zijn dromen, dit is niet voor ons; voor ons, het lichaam, is het zo" (*gebaar dat onder de aarde toont*).... Het was beangstigend!... En dat alles is weg. Het is volledig weg na zoveel jaren, zo veel jaren van inspanning, het is weg; en het lichaam zelf voelde de goddelijke Aanwezigheid, het had de indruk,

³² De Moeder, *On Thoughts and Aphorisms*, Cent. Vol. 10, pp. 323-25.

dat... alles noodzakelijkerwijze moet veranderen. En toen, enige dagen geleden, is deze formatie, die weg was gegaan (die een vroege aardse informatie is, van de hele mensheid, zogezegd, van degenen, die het visioen hadden, de perceptie, zelfs alleen de aspiratie voor een hogere Waarheid --- wanneer zij terugkomen naar het Feit, staan zij voor dit verschrikkelijk pijnlijke iets, deze onophoudelijke negatie van alle omstandigheden), deze formatie, waarvan het lichaam volledig bevrijd was, is teruggekomen. Het is teruggekomen, maar... toen het terugkwam, toen het lichaam dat zag, zag zij het als iemand, die een valsheid ziet. En ik begreep, hoeveel het lichaam veranderd was, omdat toen zij dat zag, had zij de indruk... zij keek ernaar met een glimlach en de indruk, ah! dat het een oude formatie was met erin geen waarheid meer. En dit was een buitengewone ervaring: dat, de tijd daarvoor was geëindigd --- de tijd daarvoor was geëindigd. En ik weet, dat deze Druk van het Bewustzijn een druk is, zodat dingen, zoals zij waren --- zo miserabel, zo klein, zo duister, zo... onontkoombaar ook, klaarblijkelijk --- dat alles is voorbij gegaan (*Moeder maakt een gebaar over haar schouders*); het is een verleden, dat voorbij is. Dus zag ik werkelijk --- ik zag, ik begreep --- dat het werk van dit Bewustzijn (dat zonder medelijden is, zij geeft er niet om of iets moeilijk is of niet, zij geeft er waarschijnlijk zelfs niet veel om klaarblijkelijke ravages) zo is, dat de normale conditie niet langer iets zou zijn, dat zo zwaar, zo duister, en zo lelijk is --- zo laag --- en dat het de dageraad zou moeten zijn... iets, dat uitbreekt aan de horizon: een nieuw bewustzijn --- iets, dat meer waar is, iets, dat lumineuzer is.

Wat Sri Aurobindo hier over ziekten zegt, is juist dat: de kracht van gewoonte en van al zijn constructies en alles, dat onontkoombaar schijnt en onherroepelijk in ziekten, dat alles, het is alsof ervaringen vermenigvuldigt werden om te laten zien... zodat men zou kunnen leren, dat het eenvoudig een kwestie is van attitude, ja, attitude, van voorbijgaan, voorbij deze mentale gevangenis gaan, waarin de mensheid zichzelf heeft opgesloten en van... ademen erboven.

En het is de ervaring van het lichaam. Eerder waren degenen, die innerlijke ervaringen hadden, gewoon te zeggen, "Ja, daarboven is het zo, maar hier..." Nu zal het "maar hier" er erg spoedig niet langer zijn. Dit is de verovering, die gedaan wordt, deze enorme verandering: dat het fysieke leven bestuurd moet worden door het hogere bewustzijn en niet door de mentale wereld. Het is een overschakeling van autoriteit.... Het is moeilijk. Het is hard. Het is pijnlijk. Natuurlijk is er een breuk, maar... Maar waarlijk kan men zien --- men kan zien. En dat is de *werkelijke verandering*, dat zal het nieuwe Bewustzijn in staat stellen om zich uit te drukken. En het lichaam leert, leert haar les --- alle lichamen, alle lichamen.

(*Stilte*)

Het is de oude verdeling, die door het denkvermogen gemaakt is: boven is het nogal goed, je zou alle ervaringen kunnen hebben en alles is lumineus, prachtig; hier, niets te doen. En het gevoel, dat wanneer men geboren is, nog geboren is in de wereld, waar niets gedaan kan worden. Dat verklaart, bovendien, waarom al degenen, die de mogelijkheid niet hadden voorzien, dat dingen anders zouden kunnen zijn, gewoon waren om te zeggen, "Beter om weg te gaan en dan..." Dat alles is zo helder geworden. Maar die verandering, het feit, dat het *niet langer* onvermijdelijk is, dat is de grote Victorie: het is *niet langer* onvermijdelijk. Men voelt --- men voelt, men ziet --

- en het lichaam zelf heeft de ervaring gehad, dat het spoedig hier ook meer waar kan zijn.

Er is, er is waarlijk iets veranderd in de wereld.

(Stilte)

Het zal natuurlijk enige tijd nemen voor het werkelijk gevestigd is. Daar, het is een strijd. Van alle kanten, op alle niveaus is er een aanval van dingen, die uitwendig komen zeggen, "Niets is veranderd" --- maar het is niet waar. Het is niet waar, het lichaam weet, dat het niet waar is. En nu weet zij, zij weet in welke richting.

En wat Sri Aurobindo geschreven heeft in deze aforismen, juist waar ik nu naar kijk, is zo profetisch! Het was zo veel de visie van het Ware Ding. Zo profetisch.

(Stilte)

En ik zie nu, ik zie nu, hoe zijn vertrek en zijn werk, zo... zo uitgestrekt, ja, en zo constant, in het subtiel fysieke, hoe veel, hoe veel het geholpen heeft! Hoeveel het heeft (*Moeder maakt een gebaar van Materie kneden*) geholpen om dingen voor te bereiden, om de fysieke structuur te veranderen.

Alle ervaringen, die anderen gehad hebben, die waren om in contact te komen met de hogere werelden, lieten hier beneden het fysieke als het is.... Hoe het te zeggen? Van het begin van mijn leven tot het vertrek van Sri Aurobindo, was ik in het bewustzijn, waarin men omhoog kan gaan, wat men kan kennen, waarin men alle ervaringen kan hebben (inderdaad, men had hen), maar toen men terug kwam in dit lichaam... waren het de oude mentale wetten, for-mi-da-bel, die dingen regelden. En toen zijn al deze jaren jaren van voorbereiding geweest --- voorbereiding --- bevrijding en voorbereiding, en deze dagen is het nu... ah! de fysieke erkenning geweest, gemaakt door het lichaam, dat zij veranderd is.

Het moet "uitgewerkt" worden, zogezegd, het moet gerealiseerd worden in alle details, maar de verandering *is gedaan* --- de verandering is gedaan.

De materiële condities, zogezegd, doorwrocht door het denkvermogen, erdoor *gefixeerd* (*Moeder sluit haar twee vuisten*), die onvermijdelijk schenen te zijn in een zodanige mate, dat degenen, die een levende ervaring hadden van de hogere werelden, dachten, dat men moet vluchten van de wereld, deze materiële wereld opgeven, wanneer men wilde leven in de waarheid (dat is de basis van al deze theorieën en geloven); maar nu is het niet langer zo. Het fysieke is in staat om het hogere Licht te ontvangen, de Waarheid en het ware Bewustzijn en het *manifesteren* ervan.

Het is niet gemakkelijk, het heeft doorzettingsvermogen nodig en wil, maar er zal een dag komen, wanneer deze wil nogal natuurlijk zijn. Het is alleen, alleen de deur ging open --- dat is alles, nu moet men doorgaan.

(Stilte)

Natuurlijk, wat gevestigd was, klampt en strijdt wanhopig. Dat is de oorzaak van alle moeilijkheden (*gebaar van aanduiden van de aardse atmosfeer*) --- zij heeft het spel verloren. Zij heeft het spel verloren.

(Stilte)

Het nam... een beetje meer dan een jaar voor dit Bewustzijn³³ om deze victorie te winnen. En het is nog, natuurlijk, niet zichtbaar, behalve voor degenen, die de innerlijke visie hebben, maar... maar het is gedaan.

(Lange stilte)

Het was dit, het werk, dat Sri Aurobindo mij gegeven heeft. Nu begrijp ik het.

Maar het is, alsof van alle kanten --- alle kanten --- deze krachten, deze vermogens van het denkvermogen oprijzen in protest --- in heftig protest --- om hun oude wetten op te leggen: "Maar het was altijd zo!"... Het is echter beëindigd. Het zal niet altijd zo zijn. Daar!

(Stilte)

Iets van deze strijd was gaande geweest in dit lichaam deze laatste dagen.... Het was werkelijk erg interessant.... Er was buiten, van buiten komend, een poging om het lichaam te onderwerpen aan ervaringen om haar te dwingen te erkennen: "Nee, wat er altijd geweest is, zal er altijd zijn; je kan het proberen, maar het is een illusie", en dus gebeurde iets, nogal een kleine desorganisatie in het lichaam, en toen antwoordde het lichaam met haar attitude : en vrede zo (*gebaar van immobiliteit*), en haar attitude (*gebaar van open handen*): "Het is, zoals Gij wilt, Heer, zoals Gij wilt."... Als een flits verdwijnt alles! En dit is verschillende keren gebeurd, tenminste een dozijn keer in een dag. Dan --- dan begint het lichaam te voelen: "Daar is het!"... Het heeft deze heerlijkheid, deze heerlijkheid van... het Wonder geleefd hebben. Het is niet als het was, het is *niet meer* als het was --- het is niet meer als het was.

Men moet nog doorvechten, men moet geduld hebben, moed, wil, vertrouwen --- maar het is niet meer "zoals dat"; het is het oude, dat probeert te klampen --- afschuwelijk! Afschuwelijk. Maar... het is niet meer zo, niet meer zo.

Daar!

(Stilte)

En ook dit: hoe ver, hoe ver zal het lichaam in staat zijn te gaan? Dit ook, zij is... *volmaakt* vredevol en gelukkig: het is: "Wat Gij wilt."

(Lange stilte)

De hele rest lijkt zo oud, zo oud, zoals iets..., dat behoort bij een dood verleden --- dat zichzelf probeert te op te wekken, maar het niet meer kan.

En alle, alle, alle omstandigheden zijn zo catastrofaal als mogelijk --- de zorgen en complicaties en moeilijkheden, allen, allen zijn gewelddadig omhoog

³³ Het supermens bewustzijn, dat zich manifesteerde op 1 Januari 1969 (zie de Januari 1969 conversaties in dit volume).

gekomen, zoals wilde beesten, maar... het is voorbij. Het lichaam *weet*, dat dit alles voorbij is. Het zal misschien eeuwen duren, maar het is voorbij. Om het te laten verdwijnen, kan eeuwen duren, maar nu is het voorbij.

Deze realisatie, die helemaal concreet en absoluut is, die men alleen zou kunnen hebben, wanneer men uit de Materie kwam (*Moeder verlaagt een vinger*): het is zeker, het is zeker, en men zal het zeker *zelfs hier* hebben.

(Lange stilte)

Dit is de veertiende maand, sinds het Bewustzijn kwam --- veertiende maand, tweemaal zeven.

(Stilte)

Dit is de veertiende?

Ja, de veertiende.

Dan is het interessant.

(Stilte)

Hoeveel heeft hij gewerkt, sinds hij wegging! Oh!... de hele tijd, de hele tijd.

(Stilte)

Het lijkt... het lijkt een wonder te zijn in het lichaam. De verdwijning van deze formatie lijkt waarlijk wonderbaarlijk.

En alles is erg helder aan het worden.

We zullen zien.

(Lange stilte)

Het was relatief snel.

(Stilte)

Wel...

Het is, zogezegd, nu mogelijk voor ieder menselijk bewustzijn met een beetje vertrouwen om uit dit hypnotisme van het denkvermogen te komen?

Ja, ja, exact zo. Exact zo.

Exact zo.

20 Mei 1970

Volgen wij Uw ervaring zelfs een beetje? Wat zouden we moeten doen om een beetje meer in de beweging te zijn?

Sommigen beginnen ervaringen te krijgen; sommigen hebben de ervaringen, maar weten het niet! (*Moeder lacht*) Het heeft enig effect.

De grootste moeilijkheid, zoals altijd, is het denkvermogen, *omdat hij wil begrijpen* op zijn eigen manier. Dat is de moeilijkheid.... Er zijn enkelen, die veel sneller zouden gaan, als zij dat niet hadden. Zij hebben het gevoel, dat als zij het mentaal niet begrijpen, zij het niet begrepen hebben.

27 Juni 1970

U hebt sinds lang niet gesproken...

(Stilte)

Om uit te drukken moet er een minimum aan mentalisatie zijn en dat is erg moeilijk, omdat het lichaam bezig is om allerlei soorten ervaringen te hebben en aan het leren is, maar zo gauw als zij zich probeert uit te drukken, zegt zij, "Nee, het is niet waar, het is niet zo."... (*Moeder tekent kleine smalle vierkantjes*) Het is als tekenen van geometrische ontwerpen met het leven. Dat is haar indruk.

Zelfs anders is het niet uit te drukken, omdat het meervoudig is, complex, en als je het niet uitlegt in een verklaring... kan het zelfs niet gezegd worden. En terwijl je het uitlegt in een verklaring, juist op dat moment, is het niet meer waar.

Al deze dagen is deze ervaring van het bewustzijn alleen een kleine verplaatsing (hoe het te zeggen?), alleen een kleine verandering van attitude, die zelfs niet uitgedrukt kan worden en in een geval is men in goddelijke zaligheid en dingen blijven hetzelfde, het wordt bijna een marteling! En het is voortdurend zo. Wel, er zijn momenten, wanneer het lichaam zou schreeuwen in pijn en... en alleen een kleine, alleen een kleine verandering, die bijna niet uit te drukken is, en het wordt zaligheid --- het wordt... het andere, het wordt dit buitengewone, het Goddelijke overal. En dus beweegt het lichaam de hele tijd van de ene naar de andere, zoals een soort gymnastiek, een strijd van het bewustzijn tussen de twee.

En het wordt extreem acuut; soms zijn er seconden, dat het lichaam zegt, "Ah! Ik heb er genoeg van, genoeg" en pfft! (*Moeder maakt een gebaar van omkering.*) Dan is het onmogelijk om te zeggen. Wat ook gezegd wordt, is niet meer waar.

En alle lijdende vibraties worden, als het ware, onderhouden door de massa van het algemene menselijke bewustzijn --- ja, dat is het. En het andere wordt onderhouden door... iets, dat niet tussenbeide lijkt te komen, het lijkt zo te zijn (*gebaar, dat onveranderbaar betekent*) in vergelijking met deze menselijke massa, die zichzelf probeert uit te drukken.... Dus het is onmogelijk om dat alles te zeggen.

En voortdurend, voortdurend is er deze onveranderbare Vrede --- deze alles overtreffende Vrede, doe groter is, dan enige vrede, die men kan voelen --- en tegelijkertijd weet men (er kan niet "men voelt" gezegd worden, maar men weet), dat de snelheid van beweging van de transformatie zo groot is, dat het materieel niet waargenomen kan worden. En de twee zijn verenigd en dit lichaam gaat over van de ene naar de andere, en soms... soms zijn de twee bijna samen (*Moeder schudt haar hoofd om aan te duiden, dat het onmogelijk is om zichzelf uit te drukken*).

En dan geeft zij de visie van gewone dingen, zogezegd, van het leven, zoals het is, de perceptie --- niet van het goddelijke gezichtspunt, maar zoals vergeleken met het Goddelijke --- van een algemene gekheid, en er is geen waarlijk verschil waarneembaar tussen wat mensen "krankzinnig" en wat zij "redelijk" noemen... Ja, het is... het is komisch, dit verschil, dat men maakt. Men zou ze willen vertellen: "Maar jullie zijn allemaal hetzelfde, in verschillende graden!"... Dus...

En dat alles is een *wereld* van simultane percepties; dus het is waarlijk onmogelijk om te spreken.

Dat, er is niets (*Moeder raakt haar hoofd aan*), niets gaat daar door, er is niets. Het is iets... iets, dat geen precieze vorm heeft, maar *ontelbare* ervaringen tegelijkertijd heeft met een capaciteit voor uitdrukking, die gebleven is, zoals zij is, zogezegd, niet capabel.

(*Stilte*)

Er is bijvoorbeeld, tegelijkertijd, voor wat er ook gebeurt, de verklaring ("verklaring" is niet het juist woord, maar tenslotte...), de verklaring van het gewone menselijke bewustzijn ("gewoon", ik bedoel niet alledaags, ik bedoel menselijk bewustzijn), de verklaring, zoals Sri Aurobindo geeft door een verlicht denkvermogen en... de goddelijke perceptie. Alle drie simultaan voor hetzelfde --- hoe, hoe dit te omschrijven?

En het is constant, de hele tijd op deze manier. En dan dat (*Moeder wijst op haar lichaam*), zij is niet in de conditie om zich uit te drukken, het is niet de tijd voor uitdrukking.

Het is in een zodanige mate, dat zelfs als ik schrijf, het zo is. Dus ik probeer om wat dan ook, dat bevat kan worden, in stomme formules te zetten --- en ik zet er zo veel in! Zo veel! dat niet uitgedrukt kan worden in woorden --- en dan, wanneer ze mij voorlezen, wat ik geschreven heb, ben ik geneigd om te zeggen, "Je houdt me voor de gek, je hebt alles eruit genomen!"

1 Juli 1970

Ik had een ervaring, die voor mij interessant was, omdat het de eerste keer was. Het was gisteren of de dag ervoor, ik herinner het niet. X was er net voor me, en ik zag haar psychische wezen, dat haar zoveel domineerde (*gebaar, dat ongeveer twintig centimeter aangaf*), groter. Het was de eerste keer. Haar fysieke wezen was klein en haar psychische wezen was zoveel groter. En het was een asexueel wezen, noch man, noch vrouw. Toen zei ik tegen mijzelf (mogelijk is het altijd zo, ik weet het niet, maar hier merkte ik het zeer helder), ik zei tegen mijzelf, "Maar het is het psychische wezen, het is, wat zichzelf zal materialiseren en het supramentale wezen zal worden!"

Ik zag het, het was zo. Er waren bijzonderheden, maar deze waren niet goed gemarkeerd, en het was duidelijk een wezen, dat noch man, noch vrouw was, omdat het de gecombineerde karakteristieken had van beiden. En het was groter dan de persoon en stak op iedere manier boven haar uit met zoveel (*gebaar van voorbij het lichaam gaan met ongeveer twintig centimeter*); ze was er en en het was zo (*zelfde gebaar*). En het had deze kleur... deze kleur... die, als het nogal materieel zou worden, de kleur zou zijn van Auroville.³⁴ Het was waziger, alsof achter een sluier, het was absoluut niet precies, maar het was die kleur. Er was haar op het hoofd, maar... het was iets verschillend. Ik zal het een andere keer misschien beter zien. Maar het interesseerde me erg veel, omdat het was, alsof dat wezen me vertelde, "Maar je bent bezig om te kijken, wat soort wezen het supramentale zal zijn --- daar is het! Daar, dat is het." En het was er. Het was het psychische wezen van de persoon.

Dus men begrijpt het. Men begrijpt: het psychische wezen materialiseert zichzelf... en dat geeft continuïteit aan de evolutie. Deze schepping geeft helemaal het gevoel, dat er niets arbitrair is, er is een soort goddelijke logica achter en het is niet zoals onze menselijke logica, het is erg superieur aan de onze --- maar er is er een, en dat was volledig bevredigd, toen ik dit zag.

Het was werkelijk interessant. Ik was erg geïnteresseerd. Het was er, kalm en stil, en het zei tegen mij, "Je was aan het kijken, wel, daar is het, ja, dat is het!"

En toen begreep ik, waarom het denkvermogen en het vitale weggezonden waren uit het lichaam, terwijl zij het psychische wezen achterlieten --- natuurlijk was dat het, wat altijd alle bewegingen had bestuurd, dus het was niets nieuws, maar er zijn geen moeilijkheden meer: alle complicaties, die van het vitale en het mentale kwamen, terwijl zij hun impressies en neigingen toevoegden, waren allemaal weg. En ik begreep: "Ah! Dat is het, het is het psychische wezen, dat het supramentale wezen moet worden."

Maar ik probeerde nooit te weten te komen, hoe zijn verschijning was. En toen ik X zag, begreep ik het. En ik zie het, ik zie het nog steeds, ik heb het in mijn herinnering gehouden. Het was, alsof het haar op het hoofd rood was (maar het was niet zo). En zijn uitdrukking! Een zodanig fijne uitdrukking, en lieflijk ironisch... oh! Buitengewoon, buitengewoon.

En begrijp je, ik had mijn ogen open, het was bijna een materiële visie.

³⁴ Oranje.

Dus men begrijpt het. Plotseling zijn alle vragen verdwenen, het is erg helder geworden, erg eenvoudig.

(Stilte)

En het is precies het psychische wezen, dat overleeft. Dus, wanneer hij zichzelf materialiseert, betekent het de vernietiging van de dood. Maar “vernietiging”... niets wordt vernietigd, behalve wat niet overeenkomstig de Waarheid is, wat weggaat... wat dan ook niet in staat is om zichzelf te transformeren in het beeld van het psychische wezen en om een integraal deel te worden van het psychische wezen.

Het is waarlijk interessant.

5 Augustus 1970

Dit Bewustzijn, dat meer dan een jaar geleden kwam, anderhalf jaar nu, lijkt erg hard te werken, erg positief, voor oprechtheid. Zij staat geen "pretentie" toe, dat men doet, alsof men zo is en niet dat te zijn. Hij³⁵ wil, dat het het ware zou zijn.

Ja, alles komt naar boven.

Het is een uitstekende mentor van dit lichaam, hij geeft haar voortdurend lessen.... Ik weet niet of alle lichamen zo zijn, maar dit voelt men precies als een klein kind en het wil naar school gaan, het wil getoond worden, waar zij een fout maakt en alles leren. En zij leert voortdurend. Maar wat dan ook van buiten komt... Het is erg interessant: het Bewustzijn, het Bewustzijn daar (*gebaar naar boven*) wordt nergens door beïnvloed: zij is de getuige, zij ziet, maar zij ontvangt niet; het lichaam ontvangt nog vibraties: wanneer zekere mensen komen en voor me zitten, zijn er plotseling pijnen, gaan dingen niet goed, maar het lichaam weet nu (natuurlijk weet zij, dat zij lijdt), maar zij geeft niet de schuld aan anderen, zij geeft zichzelf de schuld; zij neemt dat als het aanduiden van punten, die nog niet enkel onder de goddelijke invloed zijn. En vanuit dit gezichtspunt is het erg interessant.... Zij kent de afstand, die er is, tussen het bewustzijn van het wezen, dat haar gebruikt en zichzelf, en zij lijdt daar niet onder, maar is vol van volmaakte nederigheid, een volmaakte bescheidenheid. En zij is niet verbaasd, zij is niet angstig, omdat het is: "Laat Uw wil geschieden; het is mijn zaak niet, ik ben niet in staat om te oordelen en ik probeer het niet ---laat Uw wil geschieden." Dus het lichaam is zo (*gebaar, passief en alleen gelaten*). En wanneer zij verdwijnt, wanneer zij geheel, geheel overgegeven is, niet meer bestaat op zichzelf, dan wordt de Kracht, die er door gaat... soms formidabel. Soms kan men zien, het getuige bewustzijn kan zien, dat er waarlijk geen limiet zou moeten zijn aan de mogelijkheden. Maar het is dat nog niet, het is verre van dat.... Het komt als een voorbeeld van wat we kunnen zijn. Maar... voor het spontaan en natuurlijk wordt...

(Lange stilte)

Heb je iets te zeggen?

Ik weet niet of het correct is, maar ik heb het gevoel, dat er een zeker verschil is tussen wat er een paar jaar geleden was en wat er nu is, in Uw aanwezigheid met ons, als ik het zo mag zeggen. Ik had, bijvoorbeeld, eerder het gevoel, dat U actief bij ons was of dat U actief met ons bezig was; nu, ik weet niet of het exact is, heb ik eerder het gevoel, dat het overgelaten is aan een kracht... niet onpersoonlijk, maar...

Ah! Het is waar, dat ik veel van de activiteit overgelaten heb aan dit Bewustzijn. Het is waar. Ik laat dit Bewustzijn actief werken, omdat... ik vond, dat hij werkelijk weet. Anders is het gevoel van nabijheid met jou veel sterker dan eerder --- veel sterker. Ik

³⁵ In dit geval heeft Moeder "Hij" gebruikt om dit Bewustzijn aan te duiden.

heb bijna het gevoel, dat ik in je beweeg, wat ik eerder niet had. Maar misschien zette mijn bewustzijn eerder een druk op het jouwe; nu moet zij dat niet meer doen, omdat... het was, alsof ik het van vanbinnen deed.

Ja, wanneer iemand bij U is, dichtbij U, is dit evident, men voelt het. Ja, men voelt, dat U vanbinnen bent.

Ja, dat is het.

Het is dat nogal, maar wanneer men fysiek weg is, voelt men het eerder, dat men meer met iets onpersoonlijk is. Ik weet niet of dat exact is.

Het kan onpersoonlijk zijn geworden. Ik heb het gevoel, dat zelfs het bewustzijn van het lichaam een minimum van het persoonlijke in zich heeft. Soms heb ik niet langer het gevoel van de beperkingen van mijn lichaam.... Ik weet niet, hoe het te zeggen.... Ja, dat is het, het is alsof zij bijna vloeibaar geworden ben. En er *zou niet langer* enige persoonlijke actie moeten *zijn*. Maar precies van binnen (ik weet niet, hoe het uit te leggen), is het zelfs niet iets als een persoon, dat zo groot is geworden, als om anderen in zichzelf op te nemen, dat is het niet: het is een kracht, een bewustzijn, dat over alles *gespreid* is. Ik voel geen enkele beperking, ik voel, dat het iets is, dat uitgespreid is, zelfs fysiek.... Het is hierdoor, dat, wanneer iemand komt met een erg actief kritisch besef, dat wil observeren en oordelen, het is, alsof hij naar binnenkomt, begrijp je, en dat verwacht iemand vanbinnen.

Ik denk niet, dat de actie het gevoel geeft van een persoonlijke actie --- het is lange tijd zo geweest (sinds het begin, zagezegd, van het jaar tenminste). Wanneer mensen me iets schrijven, terwijl ze zeggen, dat zij voelden, dat ik dit of dat voor hen gedaan heb, ben ik altijd verrast. Wanneer zij gezegd hadden, "De Kracht heeft dat gedaan" of "Het Bewustzijn heeft dat gedaan", zou dat natuurlijker voor me lijken.

Wat spreekt, wat observeert, is een centrum van bewustzijn, dat daar is (*gebaar boven*), maar natuurlijk niet gelokaliseerd: voor communicatie door de mond en zintuigen is het daar (*zelfde gebaar*). Maar dat heeft niet het karakter van een persoonlijkheid. ... Wel, wanneer ik gevraagd wordt, "Hoe ziet U dat?" neemt het me een moment om de vraag te begrijpen. Ik voel niet, dat het de persoon is, die ziet.

Sommige ervaringen maken, dat ik denk, dat dit besef van persoonlijke beperking niet noodzakelijk is voor het fysieke bestaan; het is iets, dat geleerd moet worden, maar het is niet noodzakelijk. Er was altijd gevoeld, dat een bepaald lichaam noodzakelijk was om gescheiden individualiteiten te vormen --- het is niet noodzakelijk. Men kan fysiek zonder dat leven, het lichaam kan zonder dat leven.... Spontaan, zagezegd, overgelaten aan haar oude gewoonten en manieren van zijn, is het moeilijk; zij produceert een innerlijke organisatie, dat erg veel op wanorde lijkt --- het is moeilijk. Wel, de problemen komen de hele tijd op, voor alles --- *alles* --- er is geen enkele actie van het lichaam, die het hoofd biedt aan de vraag, die hierdoor opgebracht wordt.³⁶ Het proces is niet langer het oude, het is niet meer, wat het was; maar zoals het is, is het geen gewoonte geworden, een spontane gewoonte; het is, zagezegd, niet natuurlijk, het heeft een bewustzijn nodig, dat altijd waakzaam is ---

³⁶ Deze afwezigheid van persoonlijke beperkingen.

voor alles, zelfs voor opslokken van eten. En dat maakt het leven een beetje moeilijk --- in het bijzonder, ja, in het bijzonder, wanneer ik mensen zie. Ik zie een enorm aantal mensen (veertig, vijftig mensen iedere dag) en iedereen brengt iets, dat het noodzakelijk maakt, dat dit Bewustzijn, dat dit alles uitwerkt, zichzelf moet aanpassen aan de dingen, die van buiten komen.... En ik zie, dat veel mensen ziek worden (of denken, dat zij ziek worden of lijken ziek te worden of werkelijk zo zijn), maar het wordt concreet in het lichaam door hun manier van zijn, die de oude manier is; voor dit nieuwe fysieke bewustzijn kan het voorkomen worden, maar oh! Het betekent een zodanige moeilijkheid. Men moet, door een soort bewuste concentratie, een conditie behouden, een manier van zijn, die niet natuurlijk is volgens de oude natuur, maar die evident de nieuwe manier van zijn is. Maar op die manier kan ziekte voorkomen worden. Maar het is bijna een Herculische taak.

Het is moeilijk.

Begrijp je, alle onmogelijkheden, alle "dat niet kan zijn, dat kan niet gedaan worden", dat alles is weggevaagd; maar het wordt in principe weggevaagd; en het is bezig om te proberen een feit te worden, een concreet feit.

Dit is nogal recent, dat is na het begin van dit jaar. En dan is er alle oude gewoonte --- men kan zeggen, negentig jaar gewoonte. Maar het lichaam weet, zij weet, dat het alleen een gewoonte is.

11 Januari 1971

Na een lange fysieke proefperiode van ongeveer anderhalve maand maakte Moeder de volgende commentaren, die neergeschreven werden uit het geheugen van een leerling.

In fysieke visie is een veel meer voortgezette concentratie noodzakelijk. Fysiek zicht dient om te stabiliseren. Het geeft continuïteit aan dingen. Het is hetzelfde met betrekking tot horen. Dus, wanneer zij er niet meer zijn, wordt men er direct bewust van en dat geeft de ware kennis. Het Supramentale zal zeker op die manier handelen.

Fysiek zicht en gehoor zijn naar de achtergrond geworpen om ruimte te maken voor identificatie door bewustzijn, ter wille van de groei van bewustzijn.

Het middel om te relateren, te kennen, is bewustzijn, dat zichzelf identificeert met het voorwerp of de persoon. In plaats van het normale besef te hebben van scheiding, is er het besef van voortdurende vereniging. Er zijn ervaringen, die helemaal interessant zijn. Er zijn mensen, die me roepen en aan me denken. Dat komt in het gebied van mijn bewustzijn. En na een tijd wordt mij verteld, "Een zodanige persoon is gekomen" of "Iets is met een zodanige persoon gebeurd", en ik zeg, "Ik weet het." Op het moment, dat het gebeurde, werd mij niets verteld, maar ik was bewust, alsof het gebeurd was in een deel van mijn eigen wezen.

16 Januari 1971

Een van mijn benen was gedurende een lange tijd dood geweest (het begint juist weer te herleven), verlamd. Een been. Dus werd alles natuurlijk moeilijk.... Maar het was opmerkelijk, ik kan het je onmiddellijk vertellen, dat het bewustzijn, dat daar gevestigd is (*gebaar boven het hoofd*) sterker en sterker werd, helderder en helderder; en het was *constant*. Ik werkte, ik ging door met werken, niet alleen voor India, maar voor de wereld en in voortdurende relatie ("geconsulteerd", begrijp je), actief.

Over transformatie, wel, ik weet het niet.... Wat ik uitgelegd heb over "vervanging van bewustzijn", wordt methodisch gedaan, methodisch, voortdurend, voortdurend, maar dan met... klaarblijkelijke beschadigingen of in ieder geval, gedurende een tijd, een grote vermindering van capaciteiten. Maar het is een curieus fenomeen met het zicht en het gehoor: van tijd tot tijd is het helder, zo helder als het kan zijn, en van tijd tot tijd is het volledig gesluierd. En dat heeft heel erg duidelijk een andere oorsprong --- een andere oorsprong van invloed. Het zal maanden duren, geloof ik, voordat ik in staat zal zijn om helder te zien. In ieder geval heeft het algemene bewustzijn (*zelfde gebaar boven het hoofd*), wat het universele bewustzijn genoemd kan worden (in ieder geval het aardse bewustzijn), nog voor geen minuut bewogen --- voor geen minuut. Het is daar de hele tijd gebleven.

Heb je deze notitie gezien?³⁷

Ja, Moeder, ik heb het gezien.

Wat dacht je ervan?

Ik dacht, dat het waarschijnlijk zo zou zijn, het is een nieuwe functionering, die plaats vindt.

Het is een nieuwe functionering. Het is interessant.

Is Uw perceptie van wezens en gebeurtenissen veranderd? Is Uw manier van perceptie veranderd?

Ja, helemaal --- helemaal. Het is erg vreemd.... Al deze tijd is eigenlijk gebruikt om het bewustzijn van het fysieke wezen te ontwikkelen. En dit fysieke wezen (*Moeder raakt haar lichaam aan*) lijkt werkelijk voorbereid te zijn voor een ander bewustzijn, want er zijn dingen... haar reacties zijn helemaal verschillend, haar attitude is verschillend. Ik ben door een periode van totale onverschilligheid gegaan, toen de wereld niets vertegenwoordigde, niets betekende. En toen kwam daar geleidelijk een nieuwe perceptie uit tevoorschijn, als het ware. Het is alleen op de weg.

Maar het was geen onschuldige verlamming! Gedurende tenminste drie weken --- tenminste --- gedurende drie weken, een constante pijn, dag en nacht, vierentwintig uren uit vierentwintig, zonder fluctuatie, geen: het was alsof ik naar

³⁷ De voorafgaande notitie van 11 januari 1971.

beneden getrokken werd.... Dus was er geen kwestie om iemand te zien. Nu is het beëindigd. De pijn is nogal dragelijk en het lichaam heeft een beetje van haar normale leven hervat.

Maar ik wilde jullie vertellen, dat mijn bewustzijn de hele tijd actief was met jullie. Hebben jullie het gevoeld?

Ik voelde het Vermogen erg sterk.

Ah! Dat is het dan.

Ja, en nogal ogenblikkelijk, nogal onmiddellijk.

Het is goed.

Ik dacht in het bijzonder, dat, wanneer hij naar beneden kwam in Uw been, het zou betekenen, dat hij nu naar beneden kwam in de hele materie.

Ja, ja. Ik nam het ook op die manier. Het was niet alleen het been, maar het lagere deel van het been (*Moeder raakt haar voeten aan*).... Maar ik merkte op, hoe dingen, de zogenaamde catastrofes of calamiteiten of ongelukken of moeilijkheden, hoe dat alles juist op het nippertje komt om je te helpen --- *juist*, als het nodig is om je te helpen.... Alles, wat inderdaad in de fysieke natuur nog bij de oude wereld hoorde, bij haar gewoonten, haar manieren van doen en zijn, haar manier van handelen, dat alles kon niet op een andere manier "gehanteerd" worden dan dit: door ziekte.

Ik kan niet zeggen, dat het niet interessant is geweest.

Maar ik, aan mijn kant, hield contact met iedereen, zelfs fysiek. --- ik weet niet of zij bewust bleven, of niet, maar ik hield contact met iedereen. Het hangt van de ontvankelijkheid van de mensen af. Ik heb helemaal niet gevoeld, dat er enige scheuring was van relaties of iets van dien aard --- helemaal niet, helemaal niet. Zelfs op het moment, dat ik, uitwendig, leed op die manier en mensen dachten, dat ik helemaal betrokken bij mijn lijden, nam het me niet in beslag. Ik weet niet, hoe het uit te leggen... Ik zag nogal goed, dat dit arme lichaam niet erg helder was, maar dat nam me niet in beslag. De hele tijd was er het gevoel hiervan... deze Waarheid, die begrepen moet worden en gemanifesteerd.

En er was deze notie (hoe het te zeggen?), het was de uitkomst van iets en ook het begin van iets, en op een erg precieze manier. Ik weet niet of het te begrijpen is.

Het is nogal te begrijpen.

Leek het te begrijpen voor je?

Ja, U zei, dat de werking van het zicht en het gehoor waarschijnlijk onderdrukt was, zodat U direct bewust van dingen zou kunnen zijn, zonder door de zintuigen te gaan.

Ja, maar deze notie is al iets van het verleden, omdat ik weer ben gaan zien,

maar op een andere manier. Ik ben begonnen te zien en te horen.

Eigenlijk ziet en hoort U, zoals noodzakelijk is.

Ja, ja. Oh! Dat is erg helder, erg helder. Wat ik moet horen, hoor ik, zelfs, als het het minste geluid is; maar alle geluiden van conversatie, alle dingen, die zoveel herrie maken, hoor ik helemaal niet!... Iets is veranderd. Maar het is oud --- het is oud, zagezegd, oude gewoonten zijn er. Maar gelukkig was ik geen persoon van gewoonten.... Ja (*Moeder glimlacht*), je kan zeggen: het is echter iets, dat in het proces is van veranderen! Dus het is niet soepel, het is niet gemakkelijk. Maar de verandering is er, de verandering is evident. Ik ben *erg* veranderd, zelfs met betrekking tot karakter, met betrekking tot begrijpen, met betrekking tot de visie van dingen --- veel, zeer veel.... Er is een gehele hergroepering geweest.

Ik wist alleen niet, hoe ik gebruik kon maken van deze notitie op een begrijpbare manier.

Maar Moeder, het is nogal begrijpelijk.

Het is goed. Het is eenvoudig om mensen niet op die manier in de steek te laten: alles tegelijk, niets meer. Naderhand is men zo ver weg, dat mensen het helemaal niet begrijpen.

(Stilte)

Het principe van het nieuwe bewustzijn is zeker, dat dingen juist op het moment gedaan worden, wanneer nodig en dan is dat alles.

Ja, ja.

Er is geen planning, geen voorziening.

Ja, ja; precies zo.

(Stilte)

De wereld is in een angstige conditie.

Maar ik voelde nooit zoveel als nu, dat het op handen is.

Ja, ja, ja juist zo. Ja.

Ik heb het gevoel, dat het dichtbij op handen is.

Ja, ja, nogal dichtbij op handen.

(Stilte)

Er was een hele periode, toen ik absoluut ontoegankelijk was, omdat ik voortdurend leed --- men is dan nutteloos. Het was voortdurend, voortdurend. Men zou kunnen zeggen, dat het de hele tijd een schreeuw was. Het duurde een lange tijd, duurde verscheidene weken. Ik telde niet. Toen wisselde het geleidelijk af met momenten van kalmte, toen ik geen gevoel had in mijn been. En alleen gedurende de laatste twee of drie dagen ziet het er uit alsof het terug in orde is gebracht.... Ja, zo was het... het was het hele probleem van de wereld --- een wereld, die niets anders is dan pijn en lijden, en een grote notie van ondervraging: waarom?

Ik probeerde alle palliatieven, die men gebruikt: om de pijn te veranderen in plezier, om het vermogen van voelen te verwijderen, om zichzelf met iets anders bezig te houden... Ik probeerde alle "trucs" --- geen enkele slaagde! Er is iets in de fysieke wereld, zoals zij is, dat niet... (hoe het uit te leggen?), dat nog niet open is voor de goddelijke Vibratie. Het Goddelijke Bewustzijn wordt niet gevoeld. En dan bestaat enig aantal van imaginaire dingen (maar erg werkelijk voor de gewaarwording), en dat, het enig ware wordt niet gevoeld.... Maar nu is het beter. Het is beter.

Het is waarlijk interessant. Ik geloof, dat er iets gedaan zou kunnen zijn op de algemene score --- het was niet hoofdzakelijk de moeilijkheid van een lichaam of een persoon: ik geloof, dat iets gedaan is om de Materie voor te bereiden om te ontvangen, zoals zij moet, op een geschikte manier --- het was, alsof zij ontving op een verkeerde manier en zij geleerd heeft om te ontvangen op de juiste manier.

Het zal komen. Ik weet niet of het misschien maanden of jaren ervoor zal duren om helder te worden.

Dan, voor vrij te nemen, leest de leerling een notitie voor, die geschreven is door Moeder.

Ik herinner niet, wat het is.

Het is een boodschap, die U gaf voor de radio.

*"Wij willen boodschappers zijn van
Licht en Waarheid.
Een toekomst van harmonie biedt zich aan
om geproclameerd te worden aan de wereld."*

Ja, het is goed! Het geeft de mensen moed.

Ja, Moeder, maar voor mij, ik weet het niet, ik heb een erg sterk gevoel, dat het nogal nabij is.

Ja.

Dat is, wat ik voel.

Ja, je hebt gelijk. Je hebt gelijk. Voor mij moet je absoluut blind zijn om het niet te zien. Het heeft dat punt bereikt.

3 Maart 1971

Ik heb het gevoel, dat Uw uiterlijk veel veranderd is. (Moeder knikt goedkeurend.) Gedurende meer dan een jaar is het meer en meer zoals dat van Sri Aurobindo.

Ja?... (Moeder glimlacht) Mogelijk!

Eerder was Uw uiterlijk een “diamanten uiterlijk”, een uiterlijk... het was Uzelf, krachtig Uzelf. Nu wordt het zoals dat van het oneindige.

Oh! Maar mijn manier van zien is niet hetzelfde.

Ja, juist zo, ik wilde U vragen: als U op deze manier naar mensen kijkt, wat ziet U dan?

Ik geloof, dat ik zie... het meest exact, dat het hun conditie is, de toestand, waarin zij zijn. Er zijn speciaal sommigen, die lijken, alsof zij gesloten zijn, die zover als ik er bij betrokken ben, niet zien, die helemaal in hun uiterlijke bewustzijn zijn; en dan zijn er degenen, die open zijn --- er zijn... enige kinderen, iets opmerkelijks, die zijn alsof volledig open (*gebaar als een bloem naar de zon*). klaar om te absorberen. Het is in het bijzonder de ontvankelijkheid van mensen, die ik zie, de toestand, waarin zij zijn: degenen, die met een aspiratie komen, degenen, die met een nieuwsgierigheid komen, degenen, die komen... alsof met een soort verplichting, en dan zijn er degenen, die dorsten naar licht --- er zijn er niet veel van hen, maar er zijn nogal wat kinderen. Vandaag zag ik er een, die charmant was!... Oh, prachtig!

En ik zie alleen dat. Niet wat zij denken, wat ze zeggen (dat alles lijkt me oppervlakkig, oninteressant); het is een toestand van ontvankelijkheid, waarin zij plagen te zijn. Het is dat in het bijzonder, wat ik zie.

(*Stilte*)

Ik geloof werkelijk, dat onder de kinderen degenen zullen worden gevonden, die het nieuwe ras beginnen. Mensen zijn... helemaal met een korst bedekt.

Wel, ik strijd voortdurend tegen mensen, die hier zijn gekomen, zodat zij op het gemak zouden kunnen zijn, en “vrij om te doen, wat zij ook wilden”, dus... heb ik hen verteld, “De wereld is groot genoeg, je kan weg gaan”--- er is geen ziel, geen aspiratie, niets.

Je kent mijn gevoel? Zij zijn allemaal oud, allemaal oud en ik ben de enige om jong te zijn! Dat is het, ja, deze vlam, deze wil... wat ze “push” noemen. Om tevreden te zijn met kleinzielige persoonlijke bevrediging ... die je nergens brengt, bezig met wat ze gaan eten, oh!...

Ik heb het gevoel, dat er nu een soort “display” is (weet je, “display”?), een show van alles, wat er niet zou moeten zijn.

|

Ja.

Maar de vlam, de vlam van aspiratie (*Moeder schudt haar hoofd*), er zijn er niet veel, die het brengen.

Mits zij zijn, wat zij "comfortabel" noemen, is het alles, wat zij nodig hebben --- en vrij om een of andere nonsens te doen, die zij niet doen in de wereld!... Aan de andere kant voelt men, dat om het komen te haasten --- men *zou kunnen* haasten als men... als men een veroveraar zou zijn!

1 Mei 1971

Men voelt werkelijk, dat de wereld in verwarring is.

Ja, oh, ja!

En individuen.

(Stilte)

Sinds de morgen is het zo geweest --- slagen, gemopper, wanordes.... En dan het gevoel, dat orde opnieuw gevestigd moet worden met de hulp van degenen, die de wanorde geschapen hebben. Dat is, wat gedaan moet worden. In plaats van de basis van gewone goedwil en alle morele en sociale regels --- dat alles op de grond geworpen --- moet men er boven rijzen, de goddelijke Wil en de goddelijke Harmonie moeten er zijn, dat is, wat we willen; en dan degenen, die in opstand gekomen zijn tegen de gewone wet van dingen en de gewone sociale conventies: bewijs, dat je in relatie bent met een hoger bewustzijn en een meer ware waarheid.

Het is tijd om het te doen (*gebaar van een sprong opwaarts*).

En vanuit het gezichtspunt van georganiseerd vermogen is het een vermogen... extreem krachtig. Het is een wonder. En dan, wanneer dit vermogen geplaatst wordt ter beschikking van een hogere orde, het meer ware bewustzijn, kan er iets gedaan worden.

Men moet... moet een sprong opwaarts maken.

Alle mensen, die opnieuw orde willen vestigen, trekken zich terug in oude ideeën --- daarom zijn zij nooit geslaagd. Dat is beëindigd, voor goed beëindigd. We gaan naar boven. Alleen degenen, die rijzen, kunnen handelen.

(Lange stilte)

Heb je niets? Niets te vragen?

Ik weet niet goed in welke richting ik beweeg.

Er is alleen een richting --- naar het Goddelijke. En zoals je weet, is het zoveel naar binnen als het naar buiten is, zoveel naar boven als naar beneden. Het is overal. In de wereld, zoals zij is, moet men het Goddelijke vinden en Hem vasthouden --- Hem alleen; er is geen andere manier.

22 Mei 1971

Wanneer de Heer succes voor ons wil, *kan het iets enorm zijn*. Er is de mogelijkheid van een e-norm succes --- niet in de lucht, maar hier. Het is helemaal om te weten of de tijd voor dat succes gekomen is.]

(Lange stilte)

Overal is er de mogelijkheid, vertel ik je, van een... buitengewoon succes. Is het moment gekomen? Ik weet het niet.... Voor mijzelf maak ik mezelf zo (*gebaar van kleinheid*), fysiek nogal klein, en ik laat... (*gebaar van wijd open armen naar de Heer*).

Zie je, er is de Wil, die naar beneden komt en dan zijn er al deze formaties, die binnenkomen en zijn uitvoering vertragen --- Ik zou willen, ik zou willen, dat mijn atmosfeer... een heldere, helemaal heldere overbrenger zou zijn. Ik probeer zelfs niet te weten, wat het is, want dat brengt ook een gewone mensheid naar binnen.... De heldere, heldere overbrenger: laat het zo komen (*gebaar van neerdaling*), zuiver, in al haar zuiverheid --- zelfs als het formidabel is.

In werkelijkheid weten we niet, waarom dit zo is, waarom dat zo is, en we hebben een visioen... zelfs als onze visie de aarde omsluit, is het zo klein, zo klein --- zo exclusief: wij willen dit, we willen dat niet... Ten eerste, het *allereerste* is instrumenten maken... men moet *helder* zijn, helder zijn, dingen voorbij laten gaan zonder deformatie, zonder obstructie.

Ik breng inderdaad mijn tijd daarmee door: proberen zo te zijn.

Maar deze mogelijkheid van victorie, die je voelt, is het iets, dat recent is?

Ja.

Het is recent. Omdat klaarblijkelijk de omstandigheden evident niet zo goed zijn --- klaarblijkelijk.

Oh! Weet je... alle omstandigheden leken zichzelf te organiseren voor een catastrofe.

Ja.

Alleen enkele dagen geleden was het alsof de catastrofe dreigend was. En toen op dat moment was mijn hele wezen, alsof... (hoe het te zeggen?) het was, ja, men zou het een aspiratie kunnen noemen voor de ware Victorie, niet die, welke deze wil of die wil of... maar de werkelijke Victorie. Dit lijkt *alle* moeilijkheden gebracht te hebben --- *deze exclusieve willen*. En toen verscheen er helemaal onmiddellijk alsof een licht: de mogelijkheid van de Victorie. Het is nog... het is niet miraculeus, maar het is de Interventie... de interventie van de Allerhoogste Wijsheid. Zal het concreet zijn? We zullen zien. Het lijkt te komen, het lijkt op deze manier te komen (*gebaar van een zekere hoogte, de twee palmen naar beneden gekeerd*), als een mogelijkheid.

Nee, het is recent, nogal recent. Ik kan het niet zeggen, want het kwam niet plotseling, maar het is een kwestie van dagen.

Ja, omdat ik gedurende enige tijd een groot pessimisme voelde.

Dat is een slechte attitude.

Ik had die attitude niet, maar het was echter of een pessimistische atmosfeer binnen kwam.

Alles, wat het Goddelijke niet wil, scheidt deze atmosfeer met opzet om degenen te ontmoedigen, die het Goddelijke willen. Je moet... je moet er geen aandacht aan geven. Dat, dat is de manier van de duivel. Pessimisme is het wapen van de duivel en hij voelt zijn situatie (*gebaar van schudden*). Wel, wanneer ik zie, dat wat mogelijk is, gerealiseerd is, dan zal het waarlijk een beslissende victorie zijn over de tegenwerkende krachten --- natuurlijk verdedigt hij zich zo goed als hij kan.... Dat, het is altijd de duivel; zo gauw als je zelfs de staart van pessimisme ziet, is het de duivel. Dat is zijn grote wapen.

9 Juni 1971

Er is een stormloop van tegenwerkende krachten. Een gekke stormloop. Maar het Antwoord is begonnen te komen --- het is alleen een klein begin. In iedereen was het alsof een orkaan --- het is niet volledig weggegaan. Alles, wat geloofd werd overwonnen te zijn, en afgeweerd, haast zich terug --- in de meest onverwachte personen --- in alle vormen, maar speciaal in karakter, oh!... twijfels en opstanden en dat alles....

(Stilte)

Een boodschap was van me gevraagd voor het geheel van India. Ik heb het gegeven. (Moeder geeft de tekst aan de leerling.)

*Allerhoogste Heer, Eeuwige Waarheid
Laat ons alleen U gehoorzamen
en leven overeenkomstig
de Waarheid.*

Het is een verschrikkelijke toestroom van Valsheid. Het was alsof de hele wereld, iedereen aan het liegen was, zelfs de meest onverwachte mensen --- overal, overal, overal. En voor mij was het iets levend (*Moeder maakt een gebaar van zien*) oh! Verschrikkelijk, je kunt het je niet voorstellen.... Een kleine draaiing naar rechts, een kleine draaiing naar links, een kleine draaiing... niets, niets, niets is rechtdoor. En toen vroeg het lichaam zichzelf, "Waar is je valsheid?" Zij kijkt naar zichzelf. En zij zag dit oude verhaal: "De Heer moet alleen geroepen worden, wanneer de zaak belangrijk is! (*Moeder lacht*) Je verwacht niet om de hele tijd met Hem te zijn!" Toen kreeg zij een goede tik!... Het was niet agressief, het zag er uit als nederigheid --- zij kreeg een goede mep.

Het was een gekke furie van onaangename dingen --- meer dan onaangenaam: waarlijk, waarlijk boosaardig en slecht en destructief. Een furie, tot zij het begrip kreeg. Toen kwam dit gevoel in het hele lichaam, in alle cellen, overal, de hele tijd --- het bereikte een zodanig punt, dat ik niet in staat was om te slikken, toen ik at --- tot alles, alles het begrip kreeg: ik besta alleen door het Goddelijke en ik kan niet bestaan dan door het Goddelijke... en ik kan niet door mijzelf zijn, maar door het Goddelijke te zijn. Daarna waren dingen beter. Nu heeft het lichaam het begrepen.

(Lange stilte)

Heb je niets te vragen? Niets te zeggen?

Ik heb het gevoel dat de bestemming slecht is.

Nee, het is niet waar. Dit is deel van de Valsheid; het is Valsheid. Er is geen slechte bestemming, het is een leugen! Het is een werkelijke valsheid.... Het is helemaal niet waar, helemaal niet, helemaal niet.

Daar, dat geeft je alleen een voorbeeld: het is zo, zo overal (*gebaar, alsof met klauwen*). Wat mij betreft, is het, alsof ik een boze geest zie met gehoekte handen, die iedereen proberen vast te pakken. Ah! Je zou naar ze moeten kijken en dan lachen --- steek je tong uit, zoals een kind zonder manieren.

(*Lange stilte*)

In ieder geval wordt U van alle kanten aangevallen.

Oh!... Ik vertel je, dat het een massieve instroom is --- maar het maakt niet uit... Men moet erboven rijzen, en dan (*gebaar van vanboven zien*).

Wat ik je verteld heb, is de Waarheid, het is de *enige* remedie:

Om alleen voor het Goddelijke te bestaan.

Om alleen door het Goddelijke te bestaan.

Om alleen in dienst van het Goddelijke te bestaan.

Om alleen te bestaan... door het Goddelijke te worden.

Alsjeblieft.

Er is geen "jij", er is geen "men moet wachten", er is geen "het zal op zijn tijd komen", er is geen... al deze erg redelijke dingen bestaan niet meer --- het is Dat (*Moeder brengt haar vuist naar beneden*), als het blad van een zwaard. Het is Dat *ondanks alles*: het Goddelijke, het Goddelijke alleen. Deze hele rotzooi van slechte wil en opstand en... dat alles (*Moeder tilt een stijve vinger op*), dat moet weggeveegd worden. En dat, wat zegt, dat dat men moet verdwijnen of door Dat vernietigd worden, is het ego --- het is Mijnheer Ego, die voor het ware wezen genomen probeert te worden.

Maar het lichaam heeft geleerd, dat zelfs zonder het ego, zij is, wat zij is, omdat zij dat is door de goddelijke Wil, niet door het ego --- we bestaan door de goddelijke Wil en niet door het ego. Het ego was een middel --- een middel gedurende vele eeuwen --- nu is hij niets waard, zijn tijd is voorbij. Nu... (*Moeder brengt haar vuist naar beneden*), bewustzijn, het is het Goddelijke; vermogen, het is het Goddelijke; actie, het is het Goddelijke; individualiteit, het is het Goddelijke.

En het lichaam heeft het begrepen, het erg goed gevoeld; zij heeft zich gerealiseerd, begrepen, dat dit besef van een gescheiden individu zijn helemaal nutteloos is; het is helemaal niet onmisbaar voor haar bestaan, het is helemaal nutteloos. Het bestaat door een ander vermogen en een andere wil, die niet persoonlijk is: het is de goddelijke Wil. En zij zal alleen zijn, wat zij zou moeten zijn op de dag, dat zij voelt, dat er geen verschil is tussen zichzelf en het Goddelijke. Dat is alles.

De hele rest is valsheid --- valsheid, valsheid, en valsheid, die moet verdwijnen. Er is alleen *een* werkelijkheid, er is alleen *een* leven, er is alleen *een* bewustzijn (*Moeder brengt haar vuist naar beneden*): het Goddelijke.

17 Juli 1971

Ik heb begrepen, dat, wanneer het Allerhoogste Bewustzijn gedurende een enkele minuut het soort bewustzijn zou hebben, dat mensen hebben, de wereld opgelost zou worden.... Het is nogal spontaan voor ons, onze reactie, onze spontane reactie op dingen, op wat ons slecht lijkt, om te vernietigen, wat vals is. De spontane reacties. Niet te transformeren, maar te vernietigen --- begrijp je, er is een afgrond tussen de twee.

Ja.

En het is spontaan, dit idee van wegdoen --- wegdoen van valsheid. Maar wanneer gedurende een enkele seconde de allerhoogste Heer deze beweging zou hebben, dan zou er geen wereld meer zijn!... En ik geloof, dat het lichaam dit begrepen heeft. Ik geloof, dat zij het begrepen heeft, het was buitengewoon.... Wat zijn we! Wat zijn mensen! Zij geloven, God (*Moeder doet of zij verwaand doet*), zij geloven... oh!... Wanneer zij een klein beetje begrip hebben of wanneer zij een klein beetje inspanning doen voor perfectie, oh! (*zelfde gebaar*) zij geloven, dat zij, zij geloven, dat zij buitengewoon zijn! (*Moeder neemt haar hoofd tussen haar handen en lacht.*)

Ergens heeft Sri Aurobindo gezegd, dat, wanneer je in aanraking bent met het goddelijke bewustzijn, het je plotseling het besef geeft... in welke mate de wereld ridicuul is in haar onbenulligheid. De onbenulligheid van mensen.... Maar zelfs (ik heb contact gehad met dieren), zelfs met dieren is dat begonnen. Verwaandheid, verwaandheid, verwaandheid, verwaandheid....

(*Stilte*)

Weet je, deceptie en pogingen tot deceptie worden bijna overal genomen als goodwill. En degenen, die niet willen misleiden, maar zichzelf misleiden, zijn al buitengewone wezens.

Dit zijn geen ontdekkingen, maar dingen, die ik zag; maar zij worden zo nu en dan gezien, exceptioneel, of voor dit of voor dat --- maar toen had ik het visioen van de hele wereld, van de hele aarde, van de hele menselijke inspanning, van alle mensen, alles.... We leven in een deceptie... het is beangstigend!... En wat er meer is, men misleidt zichzelf zelfs meer dan men probeert een ander te misleiden.

(*Stilte*)

We zien, zogezegd, *niets*, zoals het is.

(*Lange stilte*)

Er is alleen een veiligheid: vasthouden aan het Goddelijke, zo (*gebaar van op elkaar geklemde vuisten*).

Niet vastklemmen aan wat men denkt het Goddelijke te zijn, zelfs niet aan wat men voelt het Goddelijke te zijn.... Een aspiratie... een zo oprechte aspiratie als

mogelijk. En dat vast te klemmen.

(*Stilte*)

Weet je, een ding heb ik je al verteld, het lichaam, het bewustzijn van het lichaam, weet nu van tevoren, wat er gaat gebeuren, zij weet van tevoren, wat mensen haar gaan vertellen. Maar zij weet niet... (hoe het te zeggen?) exact, hoe het materieel zal gaan gebeuren, maar de *geest*, waar het in gedaan wordt... voortdurend.... Het is erg vreemd. Ik ben er, zonder bewegen, probeer om alleen bij het Goddelijke te horen, en dan gebeuren dingen --- zij gebeuren zo (*gebaar als van dingen, die gebeuren op een scherm voor haar*), dingen komen, objecten, feiten, mensen, die spreken.... En toen geloofde ik eerst, dat mijn materiële bewustzijn niet stil kon blijven, en toen vond ik, dat het van buiten kwam en het gematerialiseerd werd op het materiële vlak. Zo kon ik, wanneer ik deze dingen nu mentaliseerde, voorzien, vertellen, wat er zou gaan gebeuren... Alleen in de gewone mens maakt het denkvermogen hier gebruik van om te profeteren --- maar gelukkig is het denkvermogen er niet, hij is stil, hij is afwezig. Alleen, wanneer me dingen verteld worden of besproken voor me, verrast niets dit lichaam, zij lijkt te weten. Vreemd. Een soort universalisatie.

21 Juli 1971

Het lichaam wordt meer en meer bewust, maar bewust op een erg interessante manier.

Bijvoorbeeld?

Daarvoor moet men mentaliseren, en dat kan ik niet.

(*Stilte*)

Ik begin te weten, wat er gaat gebeuren, wat mensen me gaan vertellen, dat alles... hoe het uit te leggen?... Het is alsof ik de omstandigheden was geworden, de mensen, de woorden, de...

Het lichaam is meer en meer bewust geworden, maar niet op een mentale manier, helemaal niet, maar als... als geleefde dingen. Ik weet niet, hoe het uit te leggen. Het is moeilijk te zeggen... het is te voelen (maar ik weet werkelijk niet, hoe dat uit te leggen), hoe in de manifestatie het menselijke bewustzijn de goddelijke Actie deformeert (*gebaar van directe stroom*).... Het is de constitutie, die miserabel is. We kleineren, we verminderen *alles* --- alles. We kennen de dingen, de Kennis is er, om ons heen, in ons --- en we zijn zo gecompliceerd, dat we het deformereren. Iedereen is zo.... Dus het is tegelijkertijd als een erg precieze gewaarwording van alles, dat georganiseerd is van vanbinnen door het Goddelijke vanbinnen, en wanneer het naar buiten komt aan de oppervlakte, wordt het gedefformeerd. Het is zagezegd gevoelloos, maar dit is de meest dichtbij manier om het te zeggen. Dit is onze gevoelloze manier van iets zeggen, dat ... zo eenvoudig is en zo prachtig!... We zijn zo geperverteerd, dat we altijd kiezen, wat gedefformeerd is.

Ik weet het niet, zelfs mijn woorden zelf deformereren het, maar het is... iets, dat ik voel, dat zo eenvoudig is, zo lumineus, zo zuiver --- zo absoluut. En dan maken we ervan alleen, wat we zien: een gecompliceerd, bijna niet te begrijpen leven.

(*Stilte*)

Wel, ik ben er, en er is een zodanige massa omstandigheden, complexiteiten, mensen... alles, alles, zo een verwarring; en dan is er alsof erachter... het is niet hoofdzakelijk een Kracht, het is een *Bewustzijnskracht* --- het is een Bewustzijn --- en het is als... het is als een glimlach --- een glimlach... een glimlach, die alles weet. Ja, dat is het. Dan, wanneer ik stil ben (*gebaar van open handen*), is het alsof er niets meer was en alles prachtig was. En dan, zo gauw als mensen met me beginnen te spreken of zo gauw als ik iemand zie, komen alle complexiteiten naar binnen --- zij maken een warboel van alles.

Ik ben er zeker van, dat het de overgang is van dit leven naar dat Leven.... Wanneer iemand volledig over zal gaan naar die kant, oh! alle speculatie zal stoppen, al het verlangen om uit te leggen, alle verlangen om te deduceren, concluderen, arrangeren --- aan dat alles zal er een einde zijn.... Wanneer men kon... zijn --- *zijn*, eenvoudig zijn, zijn. Maar wat ons betreft (ik heb het gemerkt), wanneer we niet

spreken, wanneer we niet denken, wanneer we niet beslissen, geloven we, dat we buiten het leven zijn.... En dat het niet altijd dezelfde stilte is. De stilte van het niet gesproken woord, dat is het niet: het is de stilte van de contemplatie... die dynamisch is. Stilte van een dynamische contemplatie. Dat is het.

Het is zeker de nieuwe modus van leven, die zichzelf voorbereidt; daarom moet de andere er plaats aan geven.

Men zou kunnen zeggen: niets weet --- nergens, niemand ---, maar er zijn er, die streven, (hoe het te zeggen?), die de wil hebben, de trek, de aspiratie, de behoefte om te weten --- te weten en te worden --- en dan zijn er degenen, die deze dingen geen snars kan schelen... die leven, hun kleine of grote bestaan rekken --- hetzij als het hoofd van de staat of als een veger, dat maakt geen verschil. Het is hetzelfde, de vibraties zijn hetzelfde.

28 Augustus 1971

Zo, is er iets nieuws?

Niets, of altijd hetzelfde.

Wat?

Ik wacht.

Ah! Je wacht --- ik ook! (*Gelach*)

(*Stilte*)

Het is alsof alle manieren van de wereld zien voorbij kwamen, de een na de ander: de meest verfoeilijke en de meest prachtige --- zo, zo, zo (*Moeder draait haar hand als een caleidoscoop*), en zij allen komen, alsof om te zeggen: daar, men kan het als dit zien, daar, men kan het als dat zien, daar, men kan... En de Waarheid... wat is waar? Wat is waar?... Dat alles (*zelfde beweging van een caleidoscoop*) en "iets", dat men niet kent.

Ten eerste ben ik zeker, dat deze noodzaak van dingen zien, van dingen denken, zuiver menselijk is, en het is een middel van transitie. Het is een periode van transitie, die ons lang lijkt, lang, maar het is in feite nogal kort.

Zelfs ons bewustzijn is een aanpassing van het Bewustzijn --- *het* Bewustzijn, het ware Bewustzijn, dat iets anders is.

En dus is de conclusie voor mijn lichaam... (zo goed als ik het kan vertalen): om te nestelen in het Goddelijke. Niet proberen te begrijpen, niet proberen te kennen --- maar proberen om te *zijn*... en te nestelen. En ik breng mijn tijd zo door.

Niet te "proberen": een minuut op deze manier (*gebaar van lichte terugtrekking*) is genoeg, en tijd telt niet langer. Erg vreemd, ik experimenteer met alle kleine bewegingen van het leven; wel, wanneer ik mijzelf nestel, zoals dit, wanneer ik stop met denken, eenvoudig het bewustzijn, zoals dit (*gebaar van naar binnengaan*), lijkt alles ogenblikkelijk te zijn. Er is geen tijd. Wanneer ik in het uiterlijke bewustzijn ben (wat ik "uiterlijk" noem, is een bewustzijn, dat de schepping ziet), dan neemt dat tijd, meer of minder volgens de aandacht, die er aan gegeven wordt. Dan, dan verschijnt alles... er is niets, dat (hoe het te zeggen?) absoluut verschijnt, in het besef van werkelijk --- werkelijk, met een concrete werkelijkheid --- er is niets, dat zo verschijnt -- behalve onplezierige dingen in het lichaam; dan is men gewaar, dat het onvolmaaktheid is. Onvolmaaktheid maakt het waarneembaar voor de zintuigen; ander is het zo (*zelfde gebaar van naar binnengaan, genesteld binnen de Heer*). En "zo" is het Vermogen enorm, in de zin, dat... bijvoorbeeld, in het geval van sommige mensen een ziekte verdwijnt (en in feite zonder dat ik iets uitwendig doe, zelfs zonder mijn spreken met de persoon, niets, niets --- genezen), in het geval van een andere, die weg wil gaan... is het het einde, het is optillen naar de andere kant. En dus is deze andere kant tegelijkertijd helemaal familiair geworden en... absoluut onbekend.

Ik herinner me een tijd, toen de herinnering van voorbije levens, de

herinnering van nachtelijke activiteiten zo concreet was, deze zogenaamde onzichtbare wereld helemaal concreet was. Nu... nu is alles als een droom --- droom --- alles is als een droom, die de Werkelijkheid versluiert... een Werkelijkheid --- onbekend en toch waarneembaar met de zintuigen. Ik lijk nonsens te spreken.

Nee, nee!

Omdat het niet uitgedrukt kan worden.

Je vroeg me de andere dag (je vraag is me bijgebleven), je vroeg me: "Wanneer ik zo ben, zonder spreken en stil, wat is er dan?"... Het is alleen een poging (ik kan niet zeggen, dat het een aspiratie is, noch kan ik zeggen, dat het een inspanning is --- het is het woord *aandrang* in het Nederlands): de waarheid als het is. En niet proberen het te kennen, noch het te begrijpen; het is helemaal ernaast: te zijn --- te zijn --- te zijn (*Moeder heeft een glimlach, vol van lieflijkheid*).

(Stilte)

Het is dus helemaal vreemd: tegelijkertijd --- tegelijkertijd --- niet de een in de ander, noch de een met ander, maar de een en de ander, tegelijkertijd (*Moeder houdt de vingers van de rechterhand in die van de linker*): prachtig en beangstigend... Het leven, als het is, zoals we het voelen in ons gewone bewustzijn, zoals het is voor mensen, lijkt iets te zijn... zo beangstigend, dat je je afvraagt, hoe men daar zelfs gedurende een minuut kan leven; en het andere, *tegelijkertijd*: een wonder. Een wonder van Licht, van Bewustzijn, van Vermogen --- prachtig. Oh! Vermogen! Een Vermogen!... En het is niet het vermogen van een persoon (*Moeder knijpt het vel van haar hand*), het is iets... het is iets, dat alles is... En dan kan men zich niet uitdrukken.

Dus is het nogal natuurlijk het meest interessante om Dat te vinden. Nogal natuurlijk, wanneer ik niets te doen heb... (*Moeder maakt een gebaar van naar binnengaan en nestelen in de Heer*).

(Lange stilte)

Alleen Gij --- dat is alles.

En het is nogal evident, dat de schepping als haar doel die prachtige heerlijkheid had... van zichzelf voelen U te zijn.

(Moeder eindigt met een glimlach.)

1 September 1971

Wat het lichaam betreft, wordt het getraind om alleen door het Goddelijke te leven, op het Goddelijke, voor alles --- alles, alles, alles zonder uitzondering. Alleen, wanneer het bewustzijn zoveel mogelijk als zij kan zijn, verbonden wordt met het Goddelijke Bewustzijn, komt er een besef van bestaan. Het heeft nu een buitengewone intensiteit. Wanneer het fysiek omgezet zal worden, zal het iets *solide* zijn, weet je, wat niet beweegt --- en volledig. En zo concreet. Het verschil tussen in het Goddelijke zijn, alleen door Hem en in Hem bestaan, en dan in het bewustzijn zijn (niet het gewone, natuurlijk, maar het menselijke bewustzijn) is zo groot, dat men dood lijkt naast de andere, zo veel is het... De fysieke realisatie is, zagezegd, waarlijk een concrete realisatie.

Er is een concentratie van energie begonnen plaats te vinden --- oh! Het is dat nog niet, verre van dat, maar... er is een begin van de perceptie van wat het zal zijn. Dat, ja... het is waarlijk prachtig. Het is zo vol van vermogen! Zo vol van vermogen en en van werkelijkheid in het bewustzijn, dat niets, niets anders het kan hebben --- wat vitaal, mentaal is, dat alles lijkt vaag en onzeker. Dat, het is concreet (*Moeder houdt haar handen strak dicht*). En zo sterk.

Er zijn nog problemen om opgelost te worden, maar niet met woorden, noch met gedachten. En er komen dingen alleen maar om te demonstreren --- niet alleen persoonlijke dingen, maar overal dingen: mensen, omstandigheden, --- dat alles is om het lichaam te leren het ware bewustzijn te hebben. Dat, het is... prachtig.

(*Moeder gaat binnen zichzelf*)

Het probleem lijkt geweest te zijn om een fysiek te creëren, dat in staat is het Vermogen te dragen, dat zichzelf wil manifesteren. Alle gewone lichaamsbewustzijnsvormen zijn te dun en te fragiel om het enorme Vermogen te dragen, dat zichzelf moet manifesteren. En dus is het lichaam in het proces om zichzelf te trainen. En het is... weet je, het is, alsof zij plotseling een zo prachtige, zo prachtige horizon waarnam, maar enorm prachtig; en dan wordt het aan haar overgelaten om zo ver door te gaan, als zij kan dragen. Een proces van aanpassing is noodzakelijk. De transitie... in volledige transitie.

Zal zij voldoende plastisch zijn? Ik weet het niet. Het is een kwestie van plasticiteit. Om in staat te zijn om te dragen en over te brengen (*Moeder maakt een gebaar van een stroom van boven, die door haar heen gaat*), geen obstructie te presenteren aan het Vermogen, dat zichzelf wil manifesteren.

De verschijningen zijn alleen de toekomstige consequenties. Daarom zal... de verschijning het laatste zijn om te veranderen.

(*Moeder gaat contemplatie binnen.*)

Dat kan oneindig voortduren... het gevoel iets aangeraakt te hebben en... (*gebaar van iets, dat ontsnapt*).

Wat voelde je?

Z maakte een keer, dat ik begreep, wat ik dichtbij U voelde; ze zei, "Wanneer iemand dichtbij U is, is het, alsof dat maakt, dat het lichaam bidt." Wel, dat is het; wat ik voel, is een vermogen, dat alle delen van het lichaam lijkt op te nemen en... ik weet het niet, hen vult met een intense aspiratie.

Ja. Maar dat voelt mijn lichaam.

Ja, het maakt, dat het lichaam bidt, het vult het lichaam met een Vermogen, dat... ik weet het niet, als een gloeiend goud is, dat alles optilt.

Ja, zo is het de hele tijd. |

(Stilte)

Ik voel... het stroomt op deze manier (*Moeder maakt een gebaar over zichzelf*) voortdurend.

Dat is het misschien, Goddelijke Liefde in Materie. (Moeder lacht erg veel.) Het is zo intens en tegelijkertijd gloeiend --- gloeiend. En het is zo sterk... het is zo sterk, dat men het nauwelijks met de naam "Liefde" kan aanduiden, want het correspondeert niet met iets, dat men begrijpt.

Ja, ik doe het ook niet... ik ben zo (*gebaar naar het voorhoofd*):niets, niets, niets, leeg, leeg, leeg.... Daar (*gebaar naar boven en wijd*), daar, het is... ja, het een gouden uitgestrektheid.

Ja.

(Stilte)

Ik heb een vreemd gevoel, dat het een soort van... alsof de schaal of de bast van bomen, de schaal van een schildpad aan het smelten was, en het lichaam zelf niet zo is (*Moeder maakt een gebaar van opening naar buiten, alsof het lichaam openbarstte naar de zon*). Dat, wat voor de mens als Materie leek, is... alsof iets gehard, dat weg moet vallen, omdat het niet ontvangt. En in dit lichaam, hier (*Moeder raakt de huid van haar lichaam aan*), probeert zij... zij probeert om (*zelfde gebaar van opening naar buiten*). Oh! Het is vreemd, het is een vreemde gewaarwording. Wanneer men lang genoeg kon vasthouden om het te laten smelten, dan zou dat een waar begin zijn.

29 September 1971

Durga Puja: Victorie Dag (Vijaya Dashami)

Het was helder, erg helder vandaag, een sterke Druk om te zeggen: Victorie, het is Harmonie; Victorie, het is het Goddelijke; en voor het lichaam, Victorie is goede gezondheid. Iedere en elke kwaal, iedere en elke ziekte is een valsheid. Het kwam deze morgen. En het was zo *helder*. Het was overtuigend.

Dus, het is goed.

Het is, alsof door de Druk alle Valsheid naar buiten gekomen is. De meest onverwachte dingen --- in mensen, in objecten, in omstandigheden. En het is waarlijk... geen voorstelling kan dat evenaren. Het is ongelooflijk.

Maar het is een goed teken, is het niet?

Oh, ja! Oh, ja!... Het is, alsof er een vergif was geweest, ja, en door drukken kwam het vergif naar buiten om te verdwijnen, en het komt naar buiten!...

Later zal men in staat zijn om er over te spreken. Het is waarlijk interessant, waarlijk. Ja, het is een goed teken, het is een erg goed teken.

Ja, het betekent, dat al deze krachten, die gedurende duizenden jaren beneden verborgen lagen...

Ja.

...hun schuilplaats verloren hebben.

Ja, dat is het. Het is zo.

We zullen zien. Het is nog niet de tijd om er over te spreken. Later.

Ongelooflijk, mijn kind!

Maar een Vermogen! Vermogen, oh!... *(Moeder sluit haar ogen en glimlacht.)*

16 October 1971

Hoe het fysieke lijden te beheersen?

Het zijn juist de ervaringen, die ik nu heb.

Het lichaam is in een toestand, waarin zij ziet, dat alles eenvoudig afhangt van hoe zij verbonden is met het Goddelijke --- van de toestand van haar ontvankelijke overgave. Ik heb deze ervaring zelfs gedurende deze laatste dagen gehad. Hetzelfde, dat de oorzaak is van een --- meer dan een ongemak --- een lijden, een bijna ondraaglijke kwaal, verdwijnt plotseling met alleen een verandering in de ontvankelijkheid van het lichaam naar het Goddelijke --- en kan zelfs veranderen in een zaligvolle staat. Ik heb de ervaring verschillende keren gehad. Voor mij is het alleen een kwestie van oprechtheid, die intens wordt --- in het bewustzijn, dat alles de actie is van het Goddelijke en dat zijn actie verandert naar de snelst mogelijke realisatie, in de gegeven condities.

Ik zou kunnen zeggen: de cellen van het lichaam moeten leren om hun ondersteuning alleen te zoeken in het Goddelijke, tot het moment, dat zij in staat zijn om te voelen, dat zij de uitdrukking zijn van het Goddelijke.

Dat is inderdaad heden de ervaring. De ervaring van het effect van dingen veranderen, die ik heb; maar het is niet gementaliseerd, dus ik kan het niet in woorden vertellen. Maar de cellen zijn waarlijk begonnen om ten eerste te voelen, dat zij volledig bestuurd worden door het Goddelijke (dit wordt vertaald door: "Wat Gij wilt, wat Gij wilt"), deze toestand, en dan een soort ontvankelijkheid, die (hoe het te zeggen?) passief is --- niet immobiel, het is... waarschijnlijk zou men kunnen zeggen, een *passieve* ontvankelijkheid (*Moeder opent haar handen met een glimlach*), maar ik weet niet, hoe het uit te leggen.

Alle woorden zijn vals, maar men zou kunnen zeggen: "Gij alleen zijt" --- ja, de cellen voelen: "Gij alleen zijt." Ja, zo is het. Maar dit alles, het is alsof het verhard is geworden --- woorden verharderen de ervaring. Er is een soort plasticiteit of soepelheid (een vertrouwensvolle, erg vertrouwensvolle soepelheid): "Wat Gij wilt, wat Gij wilt."

(*Stilte*)

In een zekere attitude (maar het is moeilijk uit te leggen of te definiëren), in een zekere attitude wordt alles goddelijk. En het is daar prachtig is, dat, wanneer men de ervaring heeft, dat alles goddelijk wordt, dat alles, wat tegengesteld is, nogal natuurlijk verdwijnt, snel of langzaam, onmiddellijk of beetje bij beetje, afhankelijk van dingen.

Dat is inderdaad prachtig. Om, zogezegd, bewust te worden, dat alles goddelijk is, is de beste manier om alles goddelijke te maken --- alle opposities opheffen.

30 October 1971

Ik heb het gevoel, alsof ik het waarom weet van de schepping.

Het was om het fenomeen van een bewustzijn te realiseren, dat tegelijkertijd het individuele bewustzijn zou hebben --- het individuele bewustzijn, dat we natuurlijk hebben --- en het bewustzijn van het geheel, het bewustzijn (hoe het te zeggen?)... men zou kunnen zeggen "globaal". Maar de twee bewustzijnsvormen verenigen in iets... dat we nog moeten vinden.

Een bewustzijn, dat tegelijkertijd individueel en totaal is. En al dit werk is ter wille van de vereniging van de twee bewustzijnsvormen in een bewustzijn, dat dat *tegelijkertijd* is. En dat is de volgende realisatie.

(Stilte)

Voor ons lijkt het tijd te nemen (het wordt voor ons vertaald door tijd), alsof het "gedaan wordt", alsof er iets "gedaan moet worden" Maar dat is de illusie, waarin we zijn. Omdat we niet... overgestoken zijn naar de andere kant.

Maar het individuele bewustzijn is helemaal geen valsheid; zij moet verbonden worden met het bewustzijn van het geheel op een zodanige manier, dat het een ander bewustzijn maakt, dat we op het moment nog niet bezitten. Niet, dat het het andere moet vernietigen, begrijp je? Er moet een bijstelling zijn, een verschillend aspect, ik weet het niet... waarin de twee simultaan gemanifesteerd worden.

Er is, bijvoorbeeld, op dit moment een hele serie ervaringen over het vermogen van schepping, dat latent is in het individuele bewustzijn, zagezegd, de capaciteit om dingen te kennen --- kennen, of wat we "willend" noemen --- in het individuele bewustzijn, voordat zij tot bestaan gekomen zijn. We zeggen "wij willen dat", maar het is een intermediair,³⁸ het is het bewustzijn, dat op weg is naar iets, waar zij tegelijkertijd het visioen is van wat moet zijn en de capaciteit om het te realiseren.

Dat is de volgende stap. Naderhand...

Dus voor ons, zagezegd, voor het individuele bewustzijn, wordt het vertaald door tijd, de tijd, die nodig is voor... Ik weet niet, hoe het te zeggen.

Ik voel het zo: je bent niet dit, je bent niet dat, en je moet dit niet verlaten om dat te worden --- de twee moeten een worden en iets nieuws vormen.

En dat verklaart alles --- alles, alles, alles. En dat vernietigt niets.

Het is honderd keer prachtiger dan iets, dat we kunnen voorstellen.

De vraag is of dat (*Moeder's lichaam*) in staat zal zijn om te volgen.... Om te volgen moet zij niet alleen verduren, maar een nieuwe vorm verkrijgen, een nieuw leven. Dat weet ik niet. In ieder geval maakt het niet uit --- het bewustzijn is helder en het lichaam is niet onderhevig aan dat (*Moeder wijst naar haar lichaam*). Als daar gebruik van gemaakt kan worden, zoveel beter, anders... Er zijn nog dingen om gevonden te worden.

Ja, dingen om gevonden te worden! De oude routine wordt beëindigd, het is beëindigd.

³⁸ Moeder bedoelt een intermediair bewustzijn.

Wat gevonden moet worden is de plasticiteit van Materie, zodat Materie in staat is om altijd vooruit te gaan. Alsjeblieft.

Hoe lang zal het duren? Ik weet het niet. Hoeveel ervaring is nodig? Ik weet het niet. Maar nu is de weg helder.

De weg is helder.

17 November 1971

Erg vreemd. De hele kijk op dingen is veranderd.... En dan, vergeten.
Dus totaal veranderd...

Maar wat maakt het verschil in deze verandering van inzicht?

(Na een lange glimlachende stilte) Het is, alsof het bewustzijn niet in dezelfde positie was met betrekking tot dingen --- Ik weet niet, hoe het te zeggen. Dus verschijnen zij helemaal verschillend.

(Stilte)

Ik weet niet, hoe het uit te leggen.... Het gewone menselijke bewustzijn is, zelfs, wanneer zij haar wijdeste ideeën heeft, altijd het centrum, en dingen zijn zo (*gebaar van convergentie van alle kanten, zoals een spinnenweb*). Dingen bestaan (alles wat men zegt, vermindert alleen), zij bestaan in een relatie tot een centrum. Terwijl (*gebaar, dat een veelvoud van verspreide punten aangeeft*). Ik geloof, dat het zo het beste uitgedrukt wordt: in het gewone menselijke bewustzijn is men op een punt en alle dingen bestaan in hun relatie met dit punt van bewustzijn (*zelfde gebaar van een spinnenweb*). En nu bestaat het punt niet meer, dus bestaan dingen op zichzelf.

Dit is het meest exacte om te zeggen. Maar het is niet dat, maar...

Dus mijn bewustzijn is *in* de dingen --- het is niet "iets", dat ontvangt, het is veel beter dan dat, maar ik weet niet, hoe het te zeggen.

Het is beter dan dat, omdat het niet hoofdzakelijk "in de dingen" is, het is in "iets", dat in de dingen is en dat... hen laat bewegen.

Ik zou het in woorden kunnen zeggen. Ik zou kunnen zeggen: "Het is niet langer een wezen onder anderen, het is, " ik zou kunnen zeggen, " het is het Goddelijke in alle dingen." Maar het is niet zo, dat ik het gewaar wordt... Het is "dat, wat dingen beweegt, of wat bewust is in dingen".

Het is evident een kwestie van bewustzijn, maar geen bewustzijn als menselijke wezens gewoonlijk hebben. Het is de kwaliteit van bewustzijn, die veranderd is.

18 December 1971

Ik hoorde iets, dat geschreven is door Sri Aurobindo, dat zegt, dat voor het Supramentale om op aarde te manifesteren, het fysieke denkvermogen hem moet ontvangen en hem manifesteren --- en het is alleen het fysieke denkvermogen, zogezegd, het lichaamsdenkvermogen, het enige, dat nu in mij overblijft. En toen werd de reden, waarom alleen dit deel overgebleven is, heel helder voor me. Het is op weg om omgezet te worden op een zeer snelle en interessante manier. Het fysieke denkvermogen wordt ontwikkeld onder de supramentale Invloed. En het is juist wat Sri Aurobindo geschreven heeft, dat dit onmisbaar is, zodat het Supramentale zichzelf permanent op aarde kan manifesteren.

Dus het is erg goed aan het gaan... maar het is niet gemakkelijk (*Moeder lacht*).

Ja, dit is juist het probleem, dat ik mezelf gesteld heb; omdat ik iets gezien heb, dat deze transformatie niet mogelijk is, tenzij er een soort radicale verandering van positie in het bewustzijn of een verandering van inzicht.

Ja.

Tenzij men dingen en wezens op een andere manier ziet.

Ja, ja.

Maar dan vraag ik mezelf, hoe is dit mogelijk?

Het is mogelijk op deze manier.

Maar het moet iets erg radicaals zijn.

Maar het is radicaal, mijn kind! Je kan het je niet voorstellen, het is als... ik zou waarlijk kunnen zeggen, dat ik een andere persoon geworden ben. Er is alleen dit (*Moeder raakt de uiterlijke vorm van haar lichaam aan*), dat blijft, zoals het was.... In welke mate zal zij in staat zijn om te veranderen? Sri Aurobindo heeft gezegd, dat wanneer het fysieke denkvermogen getransformeerd zou zijn, de transformatie van het lichaam *nogal natuurlijk* zou volgen. We zullen zien.

Maar zou U mij een sleutel of een hefboom kunnen geven om deze radicale verandering te veroorzaken?

Ah! Ik weet het niet, omdat voor mij alles eenvoudig van mij weggenomen is --- het denkvermogen is volledig weggegaan. Wanneer het je bevalt, in verschijning werd ik stupide, ik wist niets. En het fysieke denkvermogen ontwikkelde beetje bij beetje, door successievelijke openbaringen. Wat mij betreft, ik weet het niet, het werk werd voor mij gedaan --- ik deed niets. Het werd op een nogal radicale manier gedaan.

Het zou gedaan kunnen worden, omdat ik *erg* bewust was van mijn

psychische wezen (het psychische wezen, dat gevormd is gedurende alle levens), ik was erg bewust en het is gebeven; het is gebeven en het heeft me precies toegestaan om omgang te hebben met mensen zonder enig verschil te maken, als gevolg van deze psychische aanwezigheid. Daarom is er zo weinig klaarblijkelijke verandering geweest. Dus ik kan alleen zeggen, wat ik weet, en ik zeg dit: het psychische wezen moet daar blijven om het hele wezen te domineren --- het hele lichamelijke wezen --- en het leven begeleiden: dan heeft het mentale tijd om zichzelf te transformeren. Mijn eigen denkvermogen is eigenlijk eenvoudig weggestuurd..

Wel, de transformatie van het lichaamsdenkvermogen was onmisbaar, omdat ik alleen dat had, niets meer, begrijp je?... Erg weinig mensen zouden dat accepteren (*Moeder lacht*). Wat mij betreft is het gedaan zonder mijn opinie te vragen. Het werk was erg gemakkelijk.

Dat is precies, wat er gebeurd is.

Ik zou iets radicaals willen hebben...

(*Moeder lacht*) Maar zou je accepteren, wat met mij gebeurd is, zagezegd, het individu, de persoon, absoluut imbeciel voelen?

Ik ben klaar.

Zou dat je niet wanhopig maken?

Nee, nee --- nee.

Wel, het is iets, dat zichzelf vestigt, zagezegd, op een permanente manier: de nietsheid van de persoon, zijn absolute nietsheid, onvermogen. En dan ben je... je bent op je gemak, je bent nogal natuurlijk als een kind; je zegt tegen het Goddelijke: "Doe alles voor me" (er is niets anders te doen, er is niets anders, dat men kan doen!), dan wordt alles onmiddellijk goed --- onmiddellijk.

Wel, het lichaam heeft zichzelf volledig gegeven, zij heeft zelfs tegen het Goddelijke gezegd: "Ik bid U om mij mijn oplossing te laten willen, als ik zou moeten sterven", zodat ik *zelfs daar* geen tegenstand biedt, als het voor het lichaam nodig is om te sterven --- zelfs te willen voor mijn oplossing. Dat is haar attitude, het was zo (*gebaar met open handen*). En in plaats daarvan kwam er een soort... (ik zou het kunnen vertalen met woorden, maar het waren geen woorden): "Wanneer je lijden accepteert en kwalen, is transformatie beter dan oplossing." En wanneer er dus een kwaal is, accepteert zij het.

Dat is het niet, wat ik zeg, is... het is niet werkelijk dat, maar het is iets, dat moeilijk uit te leggen is. Het is werkelijk een nieuwe attitude en een nieuwe gewaarwording. Ik ben niet in staat om het te zeggen.

En het moet evident voor iedereen verschillend zijn.... Wat mij betreft, is het erg radicaal geweest --- ik had geen keuze, begrijp je: het was zo, het is zo. Daar is het.

Maar men moet werkelijk... Het heeft het gemakkelijk gemaakt, dat het psychische bewustzijn geheel naar voren was en het leven bestuurde. Dus het ging stilletjes door zonder gestoord te worden.

Op dezelfde wijze kwam ik voor zien en horen te weten, dat het geen fysieke achteruitgang was, het was eenvoudig dit: ik begrijp en hoor mensen alleen, wanneer zij helder denken, wat zij zeggen. En ik zie alleen dat, wat... wat het innerlijke leven uitdrukt, anders is het... wazig of gesluierd; en het zijn niet de ogen, die niets zien, het is "iets", het is een of ander ander iets --- alles is nieuw.

(Stilte)

Het is waar, het lichaam moet *veel* goede wil hebben --- het mijne blijkt goede wil te hebben. En het is geen mentale goede wil, het is waarlijk een lichamelijke goede wil. Zij accepteert alle ongemakken.... Maar de attitude is belangrijk, niet de consequenties (ik ben zeker, dat de ongemakken niet onmisbaar zijn); de attitude is belangrijk. Wel, het moet zo zijn (*gebaar met open handen*). In feite heb ik gevonden, dat in de meerderheid van gevallen overgave aan het Goddelijke niet noodzakelijkerwijze vertrouwen in het Goddelijke betekent --- omdat je je overgeeft aan het Goddelijke, zeg je, "Zelfs, als U me laat lijden, geef ik mezelf over", maar het is een absoluut gebrek aan vertrouwen! Ja, het is werkelijk amusant, overgave *houdt geen* vertrouwen *in*; vertrouwen is iets anders, het is... een soort kennis --- een "onwankelbare" kennis, die niets kan verstoren --- dat *wij* het zijn, die veranderen in moeilijkheden, lijden en misères, wat in het Goddelijke Bewustzijn... volmaakte Vrede is. Wij zijn het, die deze kleine transformatie naar voren brengen.

En buitengewone voorbeelden zijn gekomen... er zouden uren nodig zijn om het uit te leggen.

Het bewustzijn moet inderdaad veranderen, zelfs het bewustzijn in de cellen, begrijp je?... Dat is een radicale verandering.

En we hebben geen woorden om dat uit te drukken, omdat dat niet bestaat op aarde --- het was latent, maar het was niet gemanifesteerd. Alle woorden zijn... naast het merkteken; het is niet nogal dat.

(Stilte)

Wanneer het je bevalt, zou men kunnen zeggen, dat men iedere minuut het gevoel heeft, dat men kan leven of men kan sterven (*gebaar van een kleine kanteling naar de ene kant of de andere*) of dat men eeuwig kan leven. Bij iedere minuut is het zo. En het verschil (tussen de twee kanten) is zo onwaarneembaar, dat men niet kan zeggen: doe dit en je zal aan deze kant zijn, doe dat en je zal aan de andere kant zijn. Dat is niet mogelijk. Het is een *manier van zijn*, die bijna onbeschrijfelijk is.³⁹

³⁹ Op 15 Januari 1972, in de tijd van publiceren van deze conversatie, voegde Moeder toe: "Die ervaring wordt steeds constanter --- op het ene moment is het dit, op het andere is het dat en het is erg acuut geworden. Tegelijkertijd de kennis (*Moeder steekt haar wijsvinger omhoog*): 'Dit is het moment van het winnen van de Victorie', die komt van het psychische wezen en door hem van boven.... "Hou vast, het is het moment van het winnen van de Victorie."

22 December 1971

Een brief van Sri Aurobindo werd voor me gelezen, waarin hij zei, dat om het Supramentale hier te fixeren (hij had gezien, dat het Supramentale in hem kwam en toen trok hij zich terug, en dan kwam hij weer terug en trok zich weer terug --- hij was niet stabiel); om stabiel te worden moet hij binnengaan en zichzelf settelen in het fysieke denkvermogen.⁴⁰ Dit werk wordt in mij nu gedurende maanden gedaan: het denkvermogen is teruggetrokken en het fysieke denkvermogen heeft zijn plaats overgenomen en precies, gedurende enige tijd, heb ik gemerkt, dat... (ik was je aan het vertellen, dat zij alles zag op een verschillende manier, dat haar relatie met dingen verschillend was), ik heb gemerkt, dat dit fysieke denkvermogen, het denkvermogen, dat in het lichaam is, wijd werd, hij had een globaal zicht op dingen, en zijn volledige manier van zien was absoluut verschillend. Ik heb gezien, dat het dit is: het Supramentale is daar aan het werk. Ik ga door buitengewone uren.

Wat gebeurt is, dat alleen dingen weerstand bieden --- men voelt (ik heb het je al verteld), dat het is, alsof op ieder moment (en het wordt sterker en sterker), op ieder moment: Wil je leven, wil je dood; wil je leven, wil je dood?... En het is zoals dat. En dan is leven een vereniging met de Allerhoogste, en het bewustzijn, een *helemaal* nieuw bewustzijn komt. En het is op deze manier, het is op die manier (*Moeder maakt een gebaar van kantelen van de ene kant naar de andere*). Maar gisteren of de dag ervoor, ik weet het niet, zei het lichaam plotseling: Nee! Het is klaar --- ik wil leven, ik wil niets anders. En sinds toen gaan dingen beter.

Oh! Boekdelen zijn nodig om te vertellen, wat er gebeurt.... Het is... buitengewoon interessant en *helemaal* nieuw. Helemaal nieuw.

(Moeder gaat diep naar binnen.)

Door fysieke dood is het onderbewuste een defaitist. Wel, het onderbewuste heeft het gevoel, dat, wat de progressie ook mag zijn, wat ook de inspanning mag zijn, het altijd daarmee zal eindigen, omdat tot vandaag het altijd op die manier eindigde. Dus het werk, dat gedaan wordt, is proberen vertrouwen te introduceren, de zekerheid van transformatie, in het onderbewuste. En dat... het is een strijd op ieder moment.

⁴⁰ Moeder zou kunnen refereren aan een passage, zoals de volgende:

“Er is ook een duister denkvermogen van het lichaam, juist van de cellen, moleculen, lichaampjes. Haeckel, de Duitse materialist, sprak ergens over de wil in het atoom, en recente wetenschap, die omgaat met de onberekenbare individuele variatie in de activiteit van de elektronen, komt dichtbij het waarnemen, dat dit geen beeld is, maar de schaduw, die geworpen wordt door een geheime werkelijkheid. Dit lichaamsdenkvermogen is een erg tastbare waarheid; als gevolg van zijn duisternis en mechanisch vasthouden aan voorbijgaande bewegingen en eenvoudige vergeetachtigheid en weigering van het nieuwe, vinden we er in een van de hoofd obstakels voor doordringing door de supramentale Kracht en de transformatie van de functionering van het lichaam. Aan de andere kant zal hij, wanneer hij effectief omgezet is, een van de kostbaarste instrumenten zijn voor de stabilisatie van het supramentale Licht en Kracht in de materiële Natuur.”

Letter on Yoga, Cent. Vol. 22, p. 340

25 December 1971

Het is het festival van Licht --- Kerstmis is het festival van het wederkerende Licht....
Het is veel ouder dan het Christendom.

En volgende Zaterdag is het de eerste Januari.

Ik hoop, dat 1972 beter zal zijn!

(Moeder schudt haar hoofd) Ik ben steeds meer overtuigd, dat we dingen ontvangen en op een manier reageren, die moeilijkheden *schept* --- ik ben er steeds meer van overtuigd. Omdat ik bijna niet aangename, fysieke, materiële ervaringen heb, en dan verandert alles in de mate, dat men er aandacht aan schenkt of niet, overeenkomstig een attitude, zoals dit (*gebaar van naar zichzelf gekeerd*), waarin men kijkt, hoe men zelf leeft, of anders een attitude, waarin men (*gebaar van wijdheid*) in alle dingen is, in beweging, in leven, en een attitude, waarin men alleen belang geeft aan het Goddelijke; wanneer men in staat is om de hele tijd zo te zijn, is er geen moeilijkheid --- en dingen blijven hetzelfde. Dit is de ervaring: het ding op zichzelf is van een zekere soort, en het is onze reactie met respect tot datgene, wat verschilt. De ervaring is steeds meer beslissend. Er zijn drie categorieën: onze attitude naar dingen, de dingen op zichzelf (deze twee brengen altijd moeilijkheden), en er is een derde categorie, waarin alles, alles bestaat in relatie met het Goddelijke, in het Bewustzijn van het Goddelijke --- alles gaat prachtig verder! Gemakkelijk! En ik praat over materiële dingen, over het materiële, fysieke leven (moreel gesproken is het allang zo geweest), maar materiële dingen, zogezegd, de kleine ongemakken van het lichaam, haar reacties, pijn hebben of niet, omstandigheden, die slecht worden, niet in staat zijn om te slikken --- dingen, die erg triviaal zijn, waaraan geen aandacht besteed wordt, wanneer men jong is en sterk en gezond; er wordt geen aandacht aan besteed en voor iedereen is het zo; maar, wanneer men leeft in het bewustzijn van zijn lichaam en wat er mee gebeurt, de manier, waarop zij ontvangt, wat komt en dat alles --- oh! Het is misère. Wanneer men leeft in het bewustzijn van anderen, van wat zij willen, wat zij nodig hebben, hun relatie met jou --- is het misère! Maar als je leeft in de Goddelijke Aanwezigheid en wanneer het Goddelijke alles doet, alles ziet, alles is... is het Vrede, --- is het Vrede --- tijd heeft geen duur meer, alles is gemakkelijk en... het is niet, dat men een vreugde voelt noch dat men voelt, ... dat is het niet, het is het Goddelijke, dat er is. En dat is de *enige* oplossing. En daarnaar beweegt de wereld: naar het Bewustzijn van het Goddelijke --- het Goddelijke, dat doet, het Goddelijke, dat is, het Goddelijke... En dan identiek dezelfde omstandigheden (ik spreek niet over verschillende omstandigheden), identiek dezelfde omstandigheden (dit is mijn ervaring van deze dagen, zo concreet!) --- eergisteren was ik nogal onwel, en gisteren waren de omstandigheden hetzelfde, mijn lichaam was in dezelfde toestand, alles hetzelfde en... alles was vredig.

Hiervan ben ik absoluut overtuigd.

Dit verklaart alles. Dit verklaart alles, alles, alles.

De wereld is hetzelfde --- zij wordt gezien en gevoeld op een absoluut tegengestelde manier.

Alles is een fenomeen van bewustzijn --- alles. Alleen niet dit bewustzijn, noch deze, noch die; dat is het niet. Het is onze manier, de menselijke manier van bewust

zijn, of de goddelijke manier van bewust zijn. Alsjeblieft. Het is er helemaal. En ik ben absoluut overtuigd.

(Stilte)

Uiteindelijk is de wereld, zoals zij zou moeten zij op ieder moment.

Yes.

Wij zijn het, die het verkeerd zien of voelen of het verkeerd ontvangen.

Het is zoals dood. Wel, het is een overgankelijk fenomeen en het lijkt voor ons, dat het altijd zo geweest is --- voor ons is het altijd zo geweest, omdat ons bewustzijn zo is (*Moeder snijdt een klein vierkant in de lucht*) --- maar, wanneer je dit Goddelijke Bewustzijn hebt, oh!... dingen worden bijna ogenblikkelijk, begrijp je. Ik kan het niet uitleggen.

Er *is* een beweging, er *is* een progressie, er *is*, wat voor ons vertaald wordt door tijd; dat bestaat, het *is* iets... het is iets in het bewustzijn.... Het is moeilijk te zeggen... het is als een afbeelding en haar projectie. Het is zoiets als dat. Alle dingen *zijn*, en voor ons is het, alsof we hen geprojecteerd zien op het scherm, zij komen de een na de ander. Het is enigszins zo.

Ja, Sri Aurobindo zei, dat in het supramentale bewustzijn het verleden, het heden, en de toekomst naast elkaar bestonden, alsof op een enkele kaart van bewustzijn.⁴¹

Ja, zo is het. Het is zo. Maar, wat mij betreft, is het een ervaring. Het is niet iets, dat ik "denk" (ik denk niet), het is een ervaring. En het is moeilijk uit te leggen.

En het effect, dat het in ons produceert, de gewaarwording, die het ons brengt, hangt exclusief af van de attitude van ons bewustzijn. En toen het bewustzijn om in zichzelf te zijn of in alles: om in alles te zijn is al een beetje beter dan om egoïstisch zichzelf te zijn, maar het heeft voordelen, het heeft ongemakken en het is niet de Waarheid; de Waarheid is... het Goddelijke als de totaliteit --- de totaliteit in tijd en ruimte. En dat is een bewustzijn, dat het lichaam *kan* hebben, want dit lichaam had het (ogenblikkelijk, gedurende momenten), en zolang zij het heeft, is alles zo... wel, het is geen heerlijkheid, het is geen genot, het is geen geluk, het is niets van dien aard... een soort van zaligvolle vrede... en lumineus... en creatief. Het is magnifiek. Alleen, het komt, het gaat, het komt, het gaat... En wanneer je er uitkomt, heb je het gevoel in een verschrikkelijk gat te vallen --- ons gewone bewustzijn (Ik bedoel het gewone menselijke bewustzijn) is een verschrikkelijk gat. Maar je weet ook, waarom het ogenblikkelijk zo was; het is, zagezegd, noodzakelijk om van de ene over te gaan

⁴¹ "Want, terwijl de rede voortgaat van moment naar moment van tijd en verliest en verkrijgt en weer verliest en weer verkrijgt, domineert de gnosis tijd in een enkel zicht en eeuwigdurend vermogen en verbindt verleden, heden en toekomst in hun ondeelbare verbindingen, in een enkele continue kaart van kennis, naast elkaar. De gnosis begint bij de totaliteit, die zij onmiddellijk bezit; zij ziet delen, groepen, en details alleen in relatie met de totaliteit en in een visie ermee..."

naar de andere --- alles, wat gebeurt, is noodzakelijk voor de volledige ontvouwing van het doel van de schepping. Men zou kunnen zeggen: het doel van de schepping is, dat het schepsel bewust moet worden zoals de Schepper. Daar! Het is een frase, maar het is in die richting. Het doel van van deze schepping is dit Bewustzijn van het Oneindige, het Eeuwige, dat Almachtig is --- Oneindig, Eeuwig, Almachtig (God genaamd door onze religies: voor ons, in relatie met het leven, is het het Goddelijke) --- Oneindig en Eeuwig, Almachtig... voorbij tijd; ieder individueel deeltje, dat dit Bewustzijn bezit, ieder deeltje, dat ditzelfde Bewustzijn bevat.

Verdeling heeft de wereld gecreëerd en in verdeling manifesteert het Eeuwige zichzelf.

Onze taal is... (of ons bewustzijn) niet toereikend. Later zal ik in staat zijn het te zeggen.

Er *gebeurt* iets --- daar is het (*Moeder lacht*).

Vrolijk Kerstfeest, mijn kind --- het festival van Licht.

9 Februari 1972

Dit gesprek begint met Moeder's commentaar op de boodschap, die gedistribueerd moet worden op de Darshan van 21 Februari 1972.

De volledige unificatie van het hele wezen rond het psychische centrum is de essentiële conditie om een volmaakte oprechtheid te realiseren."

Ik heb geobserveerd, dat mensen onoprecht waren, eenvoudig omdat een deel van het wezen het ene zegt en een ander deel het andere. Dat stelt onoprechtheid samen.

Maar het is erg moeilijk om een toestand van bewustzijn te hebben, die permanent is, om altijd hetzelfde bewustzijn te hebben, dat bestuurt.

Maar dat is waar, zolang als men niet verenigd is, mijn kind. Wat mij betreft, is het *altijd* hetzelfde geweest (*Moeder maakt een gebaar van een rechte lijn*) gedurende jaren en jaren. Het komt daar vandaan, het is het psychische bewustzijn, en het is CONSTANT.

Ik heb recent gedurende enige momenten de ervaring van onverenigd bewustzijn gehad, maar het is niet zo geweest gedurende jaren en jaren, tenminste gedurende dertig jaar.⁴² Het psychische wezen werd direct de meester, begon het wezen te besturen, het was *beëindigd* --- beëindigd, en het is zo geweest (*zelfde gebaar van rechte lijn*). Dit is inderdaad een zeker teken, altijd zo, altijd hetzelfde. En het is altijd hetzelfde: "Wat Gij wilt, wat Gij wilt." En dit "Gij" is niet iets, dat daarboven is in een verafgelegen gebied, en die men niet kent: Hij is overal, Hij is in alles, Hij is daar voortdurend, Hij is binnen het wezen --- en je klampt je op die manier aan Hem; dit is de enige oplossing.

Dit is een recente ontdekking van mij. Het is de ontdekking, waarom mensen onoprecht zijn (zelfs, wanneer zij proberen oprecht te zijn) --- om dat nu het ene deel, nu het andere deel zo is; dat deel is dan nogal oprecht in zijn eisen, maar het is niet in overeenstemming met de rest.

Ja, dat betekent, dat het psychische bewustzijn binnengaat in het fysieke bewustzijn.

Ja.

Omdat daar alleen dingen permanent zijn.

Ja...

Het psychische bewustzijn moet binnengaan in het gewone fysieke bewustzijn.

Ja.

⁴² In feite vijfenzestig.

Dat is het moeilijke.

Maar, mijn kind, dat gebeurde met mij, zoals ik je verteld heb, tenminste dertig jaar geleden.

Het psychische wezen was daar altijd om het wezen te besturen en te begeleiden. En alle impressies, alles werd er voor geplaatst op deze manier (*gebaar alsof voor een zoeklicht*), zodat hij de juiste richting kon geven. En het fysieke was ook de hele tijd, alsof zij luisterde naar bevel van het Goddelijke. Maar het was constant, constant --- voor ik hier kwam. Ik kwam hier in die toestand --- het was lang geleden. En het heeft niet geflikkerd. Alleen recent had ik deze ervaring⁴³ een nacht, gedurende enige uren, twee of drie uren --- wel, het was verschrikkelijk, het leek me hels. Het was om me de conditie van anderen te laten kennen, te laten begrijpen. En dan, wanneer het psychische wezen er niet langer is...

Het lichaam is zo, altijd luisterend, luisterend, altijd luisterend (*gebaar naar boven of naar binnen*) --- luisterend. Maar het wordt niet in woorden uitgedrukt, --- het bevel van het Goddelijke, --- het drukt zichzelf alleen uit als een wil, die zichzelf doet gelden (*gebaar van een onwankelbare neerdaling*).

Moet ik iets toevoegen om het precies te maken?

U zei, "volledige unificatie van het hele wezen".

Dat betekent ook het fysieke.

⁴³ De ervaring van onverenigd bewustzijn.

26 Februari 1972

Dit gesprek begint met Moeder's commentaren op de boodschap, die gedistribueerd moet worden op Februari 29, de Gouden Dag, verjaardag van de neerdaling van de Supramentale Manifestatie op aarde in 1956.

"Alleen, wanneer het Supramentale zich manifesteert in het lichaamsdenkvermogen, kan zijn aanwezigheid permanent zijn."

Deze boodschap is een gezegde van Sri Aurobindo --- zij hebben gedaan, alsof het mijn gezegde was. Sri Aurobindo schreef het, ik zei eenvoudig: Sri Aurobindo heeft "permanent" gezegd.

Maar Moeder, het is uw ervaring, daarom... (Moeder lacht).

(Stilte)

Maar het zou wijzer zijn om erover te spreken, als het gedaan is! Wanneer het geïnstalleerd is, dan... Voor het moment... *(gebaar van zwaaien van de ene kant naar de andere).*

Deze discipline van het fysieke denkvermogen is... Ik weet niet bij welk einde het te vangen. Ik vind het erg moeilijk.

Erg moeilijk. Het is erg moeilijk.

Je moet beginnen om de stilte door wil te verkrijgen. Om op ieder moment stilte te verkrijgen. Ik geloof, dat dat het startpunt is.

Ja, maar om door wil stilte te verkrijgen is niet moeilijk, je concentreert gedurende een seconde en het valt waarlijk stil. En zolang je geconcentreerd ben, is het volmaakt stil. Maar op het moment, dat je je concentratie relaxt, beëindigd. (Moeder lacht) Dat beweegt, beweegt op deze manier, beweegt op die manier.

Het denkvermogen heeft nu de gewoonte van rondrennen verloren. Die gewoonte moet hij verliezen.

Hoe het te doen?

Ik weet het niet, omdat het voor mij spontaan was. Alleen, wanneer men met me spreekt of wanneer iets komt om me eruit te schudden... anders is zij, aan zichzelf overgelaten, nogal natuurlijk zo *(gebaar van immobiliteit, naar boven gekeerd)*.... Misschien is dat de manier *(zelfde gebaar)*: het Goddelijke beschouwen op deze manier.

(Een glimlachende stilte)

Dat is het, de natuurlijke toestand (*zelfde gebaar*). Vreemd genoeg wordt het zelfs vertaald door... een gewaarwording in het lichaam, de gewaarwording van volledig omwikkeld zijn, juist alsof een baby gezwachteld zou worden. Ja, waarlijk is het zo, volledig omwikkeld door het Goddelijke (*gebaar*).

(*Stilte*)

Het is nu twee of drie dagen, ik herinner het niet exact, er was een grote moeilijkheid en toen voelde ik onmiddellijk mijzelf (*gebaar*) als een baby, die gedragen werd in de armen van het Goddelijke. Begrijp je, het was zo. Het was, alsof ik een baby was, die gedragen werd in de armen van het Goddelijke. En toen... na een tijd (het was nogal lang), toen zij zo enkel in de Goddelijke Aanwezigheid geweest was, verdween de pijn. Zij vroeg zelfs niet voor de pijn om te gaan, het ging weg. Het nam een beetje tijd, het ging weg.

Ik had volledig, volledig het gevoel een baby te zijn, die omwikkeld (*gebaar*) is in de armen van het Goddelijke. Buitengewoon.

(*Stilte*)

Wel, gedurende een tijd is het zo: "Wat Gij wilt, wat Gij wilt" en dan valt dat ook stil... (*Moeder opent haar handen naar boven in een gebaar van opoffering*).

(*Stilte*)

Het type concentratie moet veranderen.

Ja.

Omdat, wanneer je deze discipline volgt van het fysieke denkvermogen en wanneer het je zo ontsnapt naar rechts of naar links, hervat je altijd de concentratie mentaal en vestig je mentaal weer stilte. Dus ieder keer praktiseer je door het denkvermogen de discipline...

Ah!

... maar het denkvermogen, juist op het moment, dat je hem relaxt... Er moet een neerdaling zijn van iets, iets moet bezit nemen.

Inderdaad, het is het gevoel van een baby's krachteloosheid, begrijp je? Het is niet iets, dat "uitgedacht", "gewild" is, het is absoluut spontaan, en dan gaan je vandaar over in een toestand... (*Moeder opent haar handen in een glimlach van schoonheid*).

Zo lang als er dit gevoel is van iemand, die wil, die iets doet en dat alles, is het nutteloos... (*zelfde gebaar, handen open in een glimlach*).

(*Moeder gaat in contemplatie*)

De Heer zorgt voor ons?

(Lachend) Ik geloof het, ja! *(Moeder houdt de handen van de leerling vast.)* Voel je hem niet?

Ja, Moeder.

Ah!

8 Maart 1972

Over een "ongeluk.

Het is zo. Het is als een imperatief bevel: Ga rechtdoor, anders zal alles fout gaan.

Het wordt verschrikkelijk, verschrikkelijk. Het is als een Druk --- een angstige Druk --- om het verlangde proces naar voren te brengen. Ik voel het in mijzelf voor mijn lichaam. Maar mijn lichaam is niet bang, zij zegt (*Moeder opent haar handen*): "Goed, als ik moet eindigen, is het het einde." Iedere minuut is het zo: het ware (*Moeder brengt haar vuist naar beneden*) of het einde.

Dat lijkt naar beneden gekomen te zijn --- je weet, dat ik gezegd heb, dat iets naar beneden moest komen (het is ergens geschreven) en we zullen op een dag weten, we zullen zeer spoedig weten, wat het is. Je hebt het gelezen, is het niet?⁴⁴

Ja, het was op 21 Februari.

Maar dat is het, het is een soort... geen halve maatregel, geen compromis, geen benadering, geen... dat niet. Het is dit (*Moeder brengt haar vuist naar beneden*).

En het is zo voor het lichaam, ieder minuut is er een imperatief: het is leven of het is dood. De benadering heeft niet oneindig geduurd. Voor eeuwen was het noch helemaal slecht, noch helemaal goed --- het is niet langer zo.

Het lichaam weet, dat dit de manier is voor het supramentale lichaam om gevormd te worden: zij moet *geheel* onder de invloed zijn van het Goddelijke --- geen compromis, geen benadering, geen "het zal komen", niet zo: het is zo (*Moeder brengt haar vuist naar beneden*), een formidabele Wil.

Maar... het is de enige manier voor dingen om snel te gaan.

(Lange stilte)

Maar, wanneer men praktisch de noodzaak begint te begrijpen van de transformatie, wanneer het waarlijk begint begrepen te worden en wanneer men probeert om iets te doen, vindt men, dat wanneer de materiële substantie een slag ontvangt, zij het herinnert, en gedurende een dag of twee aspireert zij, zij zoekt, en dan relaxt zij.

Ja, ja.

Er is alsof een onvermogen voor spanning.

Het is geen onvermogen.

⁴⁴ "De hele dag van de eenentwintigste had ik een sterk gevoel, dat het de verjaardag van iedereen was en ik werd aangezet om tegen iedereen te zeggen: 'Bonne Fête'.

"Het was een erg sterk gevoel, dat iets nieuws gemanifesteerd was in de wereld en dat allen, die klaar waren en ontvankelijk, het konden belichamen.

"Zonder twijfel zal men in enkele dagen weten, wat het was."

Wat is het dan?

Slechte wil. Egoïsme --- wat we egoïsme noemen --- het egoïsme van Materie...

Het egoïsme van Materie.

...dat zich niet wil overgeven.

Dat weet ik. Ik vang mijn lichaam de hele tijd, hier, daar, hier, daar. Zij wil doorgaan op haar erg gewone talmende manier.

Het is een soort relaxatie van de aspiratie en spanning.

Ja, dat is het.

Wat moet er dan gedaan worden? Iedere keer moet men het vangen, of wat anders?

Ja. Maar zij kan nooit stabiel zijn, tenzij zij *waarlijk* verbonden aan het Goddelijke. Wanneer je zo bent (*gebaar, de twee vuisten vastgebonden alsof boven aan een touw*), dan gaat zij automatisch, wanneer het moment nogal kritisch wordt, over naar de juiste kant, ja, zij gaat over naar de juiste kant. Het is, alsof je de hele tijd het gevoel had, dat je aan het fladderen was tussen leven en dood, en op het moment, dat je je de juiste attitude aanneemt --- wanneer het *betrokken deel* de juiste attitude aanneemt --- gaat het goed. Nogal natuurlijk en gemakkelijk gaat het goed. Het is prachtig. Maar het een enorm iets, omdat er een voortdurend gevaar is. Wel, ik weet het niet, misschien honderd keer gedurende de dag is er een gevoel: leven of (voor de cellen, bedoel ik), leven of desintegratie; en dan, wanneer zij niet samentrekken, zoals zij gewoonlijk de gewoonte hebben om te doen, gaat alles goed. Maar zij zijn aan het leren om... (*Moeder opent haar handen in een gebaar van zelfgave*), dan is het goed.

Het is, alsof door een soort aandrang het lichaam eeuwigheid werd geleerd. Het is waarlijk interessant. En dan zie ik, dat de externe omstandigheden beangstigend worden (vanuit het gewone standpunt).

(Moeder gaat in contemplatie.)

Heb je iets te zeggen?

Nee, dat was de moeilijkheid, die ik tegenkwam.

Ja.

Ik vind het erg moeilijk. Je probeert eenmaal, tweemaal, tien keer om jezelf terug te krijgen, maar je hebt het gevoel, dat dit het niet is, wat gedaan moet worden, het is een of ander ander iets, en dat... als er werkelijk geen hoger vermogen zou zijn, die het voor je deed, er helemaal niets door je gedaan kan

worden.

Ja, dat is het. Maar dan zijn er ervaringen, honderden van hen, dat juist op het moment, dat je de juiste attitude aanneemt, het *gedaan* is.

Wij voorkomen, dat het gedaan wordt... alsof onze eigen controle voorkwam, dat de Kracht handelde; het is zoiets. Men moet... (*Moeder opent haar handen*).

(*Stilte*)

Ik geloof, ik geloof, dat het onderbewuste overtuigd is geworden, dat wanneer zij geen controle onderhoudt, alles verkeerd zal gaan. Dat is mijn indruk. Het is dat, het is dat, wat zegt, "Ah, wees waakzaam, wees zorgzaam."...

(*Moeder opent haar handen.*)

24 Maart 1972

Voor de eerste keer, vroeg in de morgen, zag ik mijzelf, mijn lichaam --- ik weet niet of het het supramentale lichaam is of... (hoe het te zeggen?) een lichaam in transitie, maar ik had een helemaal nieuw lichaam, in de zin, dat het seksloos was --- het was geen vrouw, noch was het een man.

Het was erg wit. Maar het is, omdat mijn huid wit is, geloof ik, ik weet het niet.

Het was erg dun (*gebaar, dat slankheid aanduidt*) --- het was mooi. Waarlijk een harmonieuze vorm.

Dus het was de eerste keer. Ik weet het helemaal niet, ik had geen idee, van hoe het zou zijn, helemaal niets, en ik zag --- ik was zo, ik was zo geworden.

25 Maart 1972

De andere dag sprak U over het visioen van Uw lichaam, dit lichaam in transitie...

Ja, maar ik was zo. Het was mijzelf. Ik zag mijzelf niet in een spiegel: ik zag mijzelf zo (*Moeder buigt haar hoofd om naar haar lichaam te kijken*). Ik was... ik was zo.

Het was de eerste keer. Het was vier uur in de morgen, geloof ik. Het was nogal natuurlijk --- ik keek niet in een spiegel, ik was nogal natuurlijk. Ik herinner me alleen, wat ik zag (*gebaar van de borstkas tot het middel*). Ik had alleen een sluier over me, dus zag ik alleen...het was de romp, die nogal verschillend was van de borstkas naar beneden tot het middel: noch man, noch vrouw.

En het was mooi. Ik had een erg magere vorm, erg slank --- erg slank, maar niet dun. En de huid was erg wit; de huid was als mijn huid. Een erg mooie vorm. Maar geen sekse, je kon het niet zeggen --- noch man, noch vrouw; sekse was verdwenen.

Ook daar (*Moeder wijst op haar borstkas*), dat alles: niets. Ik weet niet, hoe het te zeggen. Het was als een gelijkenis, maar had helemaal geen vorm (*Moeder raakt haar borstkas aan*), zelfs niet zoveel als mannen hebben. Een erg witte huid, helemaal erg vlak. Geen buik, zagezegd. De maag --- geen maag. Dat alles was slank.

Wel, ik gaf geen enige speciale aandacht, omdat ik zo was en ik vond het nogal natuurlijk. Het was de eerste keer en het was in de nacht, eergisteren. En gisteravond zag ik niets --- dat was de eerste en enige keer tot nu toe.

Maar was het zo in het subtiel fysieke?

Het moet zo geweest zijn in het subtiel fysieke.

Maar hoe zal het overgaan naar het fysieke?

Daar! Ik weet het niet... Ik weet het niet. Ik weet het niet.

Het was ook helder, dat er niet enig complex systeem van spijsvertering zou moeten zijn, noch van eliminatie als nu. Het was niet zo.

Maar hoe?... Evident is het voedsel al erg verschillend en wordt steeds meer verschillend (zoals, bijvoorbeeld, glucose, dingen, die geen erg gecompliceerde spijsvertering nodig hebben). Maar hoe zal het lichaam zelf gaan veranderen? Ik weet het niet. Ik weet het niet.

Ik keek niet om te zien, hoe het was, omdat het nogal natuurlijk was, dus kan ik er geen gedetailleerde beschrijving van geven. Het wees eenvoudig noch het lichaam van een vrouw, noch het lichaam van een man --- dat is helder. En de "omtrek", het silhouet, was bijna hetzelfde als dat van een erg, erg jong persoon. Er was een soort gelijkenis met menselijke vormen (*Moeder schetst het in de lucht*), er was een schouder en een figuur. Alsof de gelijkenis van een vorm.

Ik zie het, maar... Ik zag het, zoals men zichzelf ziet. En er was een soort

sluier, die ik aan moest doen, alleen om mezelf te bedekken. Het was een modus van zijn, niet verrassend voor me, het was een natuurlijke modus van zijn.

Het moet zijn als in het subtiel fysieke.

Nee, wat mysterieus lijkt, is de transitie van de ene naar de andere.

Ja, hoe?

Maar het is hetzelfde mysterie als de overgang van chimpansee naar een mens.

Oh nee! Het is veel enormer dan dat, Moeder, veel enormer, omdat, tenslotte, tussen een chimpansee en een mens er niet veel verschil is.

Maar er was niet veel verschil in verschijning hier (*Moeder schetst een silhouet in de lucht*): er waren de schouders, de armen, een lichaam, een zodanig figuur, benen. Dat alles was hetzelfde, het was alleen...

Ja, maar ik bedoel te zeggen, dat de lichamelijke functie van een chimpansee en een mens nogal overeenkomstig zijn.

Zij zijn overeenkomstig.

Wel, ja, zij verteren, ademen, zij... Terwijl hier...

Nee, er moet ademhaling geweest zijn --- aan de andere kant waren de schouders breed (*gebaar*). Dat is belangrijk. Alleen de borstkas was noch mannelijk, noch vrouwelijk, maar alleen een gelijkenis. En dan dat alles --- maag, buik, enz. --- zij waren alleen een omtrek, een erg slanke en harmonieuze vorm, maar zij had zeker niet het gebruik, wat we aan het lichaam geven.

Twee dingen zijn erg, erg verschillend: ten eerste, voortplanting, waarvoor er daar geen mogelijkheid was; ten tweede, het voedsel. Maar het is nogal duidelijk, dat het voedsel nu niet dat is van chimpansees, noch dat van de eerste mensen. Het is erg verschillend. En de kwestie is nu om voedsel te vinden, dat geen gecompliceerde spijsvertering nodig heeft.... Het lijkt me hier, dat het voedsel niet positief vloeistof moet zijn, maar ook niet vast. En dan is er de vraag van de mond --- ik weet het niet. De tanden? Evident is er geen noodzaak meer om om te kauwen en dus hebben de tanden geen ... meer. Maar er moet iets in hun plaats zijn... Dat weet ik helemaal niet, helemaal niet, hoe het gezicht was, maar zij leek er niet erg anders uit te zien dan wat het nu is.

Evident was, wat erg veel zal veranderen, wat erg belangrijk was geworden, ademen. Hiervan was dit wezen erg afhankelijk.

Ja, waarschijnlijk absorbeert zij de energieën direct.

Ja. Maar er zullen waarschijnlijk intermediaire wezens zijn, die het niet erg lang uit zullen houden, zoals de intermediaire wezens, die tussen de chimpansee en de mens waren.

Maar ik weet het niet, er moet iets gebeuren, dat tot nu toe niet gebeurd is.

Ja.

(Stilte)

Soms heb ik een soort gevoel, dat de tijd van realisatie nabij is.

Ja, maar hoe?

Ja, hoe, men weet het niet.

Gaat dat (*Moeder wijst naar haar lichaam*), gaat dat veranderen? Zij moet veranderen of zij moet het oude gewone proces volgen van zichzelf ontdoen en zichzelf opnieuw maken.... Ik weet het niet.... Evident kan het leven veel geprolongeed, er zijn voorbeelden, maar... ik weet het niet.

Ik weet het niet.

Veel keer heb ik het gevoel gehad, dat, eerder dan een transformatie, het een concretisering zal zijn van het andere lichaam.

Ah!... Maar hoe?

Ook dat, de overgang, men weet het niet. Maar in plaats van deze, die de andere wordt, is het eerder de andere, die de plaats van deze in zal nemen.

Ja, maar hoe?

Ja, hoe weet ik niet.

(*Na een stilte*) Ja, evident als de persoon, die ik de nacht voor gisteren was, zichzelf materialiseerde... Maar hoe?

(Moeder gaat in contemplatie)

Men weet niets!

Vreemd, hoe men niets weet.

(Stilte)

Moeder, in een gedicht, "Transformatie", begint Sri Aurobindo op deze manier:

*"Mijn adem loopt in een subtiele ritmische stroom;
Het vult mijn leden met een goddelijke macht..."*

De adem, ja, die, die is belangrijk.

2 April 1972

Uittreksels van een conversatie met enige leerlingen. Moeder sprak de eerste vier paragrafen in het Engels.

Gedurende eeuwen en eeuwen heeft de mensheid op deze tijd gewacht. Het is gekomen. Maar het is moeilijk.

Ik vertel je niet eenvoudig, dat je hier op de aarde ben om te rusten en je te vermaken, daar is het nu de tijd niet voor. We zijn hier... om de weg voor te bereiden voor de nieuwe schepping.

Het lichaam heeft enige moeilijkheid, dus ik kan niet actief zijn, helaas. Het is niet, omdat ik oud ben, ik ben niet oud, ik ben niet oud, ik ben jonger, dan de meeste van jullie. Als ik hier inactief ben, is het omdat het lichaam zich definitief gegeven heeft om de transformatie voor te bereiden. Maar het bewustzijn is helder en we zijn hier om te werken --- rust en genieting zullen naderhand komen. Laat ons hier het werk doen.

Dus heb ik je geroepen, om dat te vertellen. Neem wat je kunt, doe wat je kunt, mijn hulp zal met je zijn. Alle oprechte inspanning zal tot het maximum geholpen worden.

Het is het uur om heroïsch te zijn.

Heroïsme is niet wat gezegd wordt, dat het is: het is om volledig verenigd te zijn --- en de Goddelijk hulp zal altijd zijn met degenen, die opgelost hebben om heroïsch te zijn in volle oprechtheid. Daar!

Je bent hier op dit moment, zagezegd, op aarde, omdat je het op een tijd gekozen hebt --- je herinnert het je niet meer, maar ik weet het --- daarom ben je hier. Wel, je moet rijzen tot de hoogte van de taak. Je moet streven, je moet alle zwakheden en beperkingen overwinnen; boven alles moet je je ego vertellen: "Je uur is voorbij." We willen een ras, dat geen ego heeft, dat in plaats van het ego het Goddelijke Bewustzijn heeft. Dat is, wat we willen: het Goddelijke Bewustzijn, dat het ras zal toestaan om zichzelf te ontwikkelen en het supramentale wezen om geboren te worden.

Als je gelooft, dat ik hier ben, omdat ik gebonden ben --- is het niet waar, ik ben niet gebonden, ik ben hier, omdat mijn lichaam gegeven is voor de eerste poging voor transformatie. Sri Aurobindo heeft me zo verteld. Wel, ik doe het. Ik wens niet, dat iemand het voor me doet, omdat... omdat het niet erg plezierig is, maar ik doe het vrijwillig door de resultaten; iedereen zal in staat zijn om er voordeel uit te trekken. Ik vraag alleen een ding: luister niet naar het ego.

Als er in je hart een oprecht Ja is, zal je me volledig bevredigen. Ik heb geen woorden nodig, ik heb oprechte adhesie nodig van jullie harten. Dat is alles.

12 April 1972

Moeder geeft de leerling een kaart, waarop haar foto gedrukt is en de volgende tekst:

*“Geen menselijke wil zal uiteindelijk overheersen op de wil van het Goddelijke.
“Laat ons onszelf opzettelijk en exclusief plaatsen aan de kant van het
Goddelijke en de victorie is uiteindelijk zeker.”*

De Moeder

Het is vreemd, hoe de menselijke natuur dat tegenwerkt. De gewone menselijke natuur is zo, dat zij nederlaag prefereert door haar eigen wil boven victorie, op andere wijze verkregen. Ik ontdek dingen... ongelooflijk --- ongelooflijk.

De diepte van de menselijke stupiditeit is ongelooflijk. Ongelooflijk.

Het is, alsof deze Kracht, waarover ik gesproken⁴⁵ heb, zo naar beneden ging (*gebaar van een onverstoorbare nederdaling*), dieper en dieper, naar het onderbewuste.

In het onderbewuste zijn er dingen... ongelooflijk --- ongelooflijk. Ik ga nacht na nacht door met dat zien. En de Kracht gaat *imperatief* naar beneden en beneden.

En dan schreeuwt het menselijke onderbewuste uit, “Oh! Nog niet, nog niet --- niet zo snel!” En daar moet men tegen strijden. Het is het algemene onderbewuste.

En natuurlijk brengt de weerstand catastrofes, maar dan zegt men, “Kijk alleen, zie, hoe voordelig je actie is! Het brengt catastrofes.” Ongelooflijk, ongelooflijke stupiditeit.

Men moet blijven... blijven vastklampen aan het Goddelijke.

Zie je het niet? Heeft zij geen goede reden voor zichzelf? Zij zegt, “Kijk alleen, kijk alleen, waartoe het leidt, zie je.”... Oh! Het is... het is niet hoofdzakelijk weerstand, het is pervers.

Ja.

Het is een perversiteit.

Ja, ja, Moeder, ik zie het erg helder. Ik zie het erg helder, dat het werkelijk een perversiteit is.

Het is een perversiteit.

Maar men heeft het gevoel, dat er iets is, dat niets gehoorzaamt.

Nee, er is alleen te... Wanneer men in staat was om niet te luisteren, zou het beter zijn; maar als je luistert, hoef je alleen te antwoorden, “Ik geef er niet om, ik geef er niet om” --- de hele tijd. “Je zal een gek worden” --- “Ik geef er niet om.”... Op alle perverse argumenten antwoord je: “Ik geef er niet om.”

⁴⁵ De nederdaling van 21 Februari 1972 (“een beangstigende Druk om de verlangde vooruitgang voort te brengen”).

Als je de ervaring kan hebben, dat het Goddelijke alles doet, dan zeg je met een onwankelbaar vertrouwen, “Al je argumenten hebben geen waarde; de heerlijkheid van zijn met het Goddelijke, bewust van het Goddelijke, gaat boven alles --- gaat boven de schepping, gaat boven het leven, gaat boven geluk, gaat boven succes, gaat boven alles.” (*Moeder steekt een vinger op*) Dat!

Dan is alles goed, er is een eind aan.

Het is, alsof Dat al het ergste, dat er in de natuur is, aan het drukken was naar het licht, aan het dwingen was naar het licht, naar het contact met deze Kracht... zodat het beëindigd zou kunnen worden.

En dan klampt Dat aan wat in ons van goede wil was.

Er komt een moment, wanneer het absoluut prachtig is, maar je gaat door uren, die niet plezierig zijn.

Ja, ja, er zijn momenten, wanneer men zichzelf vraagt of alles niet weggevaagd gaat worden.

(*Moeder lacht*) Dat is absurd, absurd! De weerstand wordt volledig weggevaagd.

Maar...

(*Moeder gaat naar binnen.*)

Ik heb steeds meer het gevoel, dat er alleen een manier is.... (*Moeder lacht*) Het geeft een amusant beeld: zit op het denkvermogen. Zit op het denkvermogen: “Wees stil.” Dat is de enige manier.

Je zit op het denkvermogen (*Moeder geeft een kleine tik*): “Wees stil.”

(*Stilte*)

In het onderbewuste is er een herinnering van voorbije *pralayas*, dus dit geheugen geeft altijd het gevoel, dat alles opgelost zal worden, alles zal uiteen vallen.

Maar wanneer men kijkt met het ware licht, kan het alleen een manifestatie zijn, die op zal lossen en er zal een mooiere manifestatie zijn. Théon had me verteld, dat dit de zevende en de laatste was. Ik vertelde Sri Aurobindo, wat Théon had gezegd en Sri Aurobindo ging ermee akkoord, omdat hij zei: Deze zal de transformatie zien naar het Supramentale. Maar daarvoor, voor het Supramentale, moet het denkvermogen *stilvallen*: en dat geeft me altijd het gevoel (*Moeder lacht*), dat er een kind op het hoofd van het denkvermogen zit en speelt (*gebaar van een kind, dat met zijn benen slaat*) op het hoofd van het denkvermogen!... Als ik nog een tekening zou kunnen tekenen, zou het waarlijk amusant zijn. Het denkvermogen --- dit vette aardse denkvermogen (*Moeder blaast haar wangen op*), dat zichzelf zo belangrijk en onmisbaar beschouwt en dan een kind, dat op zijn hoofd zit en speelt! Het is erg amusant.

Ah, mijn kind, we hebben geen vertrouwen. Zo gauw als iemand vertrouwen heeft... zeggen we, “We willen het goddelijke leven” --- toch zijn we er bang van! Maar zo gauw als angst weggaat en we oprecht zijn... verandert alles waarlijk.

We zeggen, “We willen dit leven niet meer”, en (*Moeder lacht*) er is iets, dat er aan vastklampt!

Het is zo belachelijk.

We klampen ons vast aan onze oude ideeën, onze oude... aan deze wereld, die moet verdwijnen --- en we zijn bang!

En het Goddelijke kind, dat gezeten is op het hoofd van het denkvermogen en speelt!... Ik wilde, dat ik deze tekening kon tekenen, het is prachtig.

Wij zijn zo stupide, dat we zelfs komen zeggen (*Moeder neemt een toon aan van beledigde waardigheid*): "Het Goddelijke is verkeerd, hij zou niet zo moeten doen." Het is komisch, mijn kind.

(*Stilte*)

Wat mij betreft is de beste remedie (zogezegd de makkelijkste): "Wat Gij wilt. Wat Gij wilt", in alle oprechtheid. En dan --- dan komt begrijpen. Dan begrijp je. Maar je begrijpt het niet mentaal, het is daar niet (*Moeder raakt haar hoofd aan*).

"Wat Gij wilt."

6 Mei 1972

Moeder "kijkt naar binnen".

Zie je iets?

(*Stilte*)

Ik geloof, dat ik je al verteld heb, dat er alsof een gouden Kracht is, die naar beneden drukt (*gebaar van drukken*), die geen materiële consistentie heeft en toch enorm zwaar lijkt te zijn...

Ja, ja.

... en die zo drukt op de Materie om haar te dwingen zich *binnenwaarts* te keren naar het Goddelijke --- geen buitenwaartse ontsnapping (*gebaar naar boven*), maar binnenwaarts naar het Goddelijke te keren. En dus is het klaarblijkelijke resultaat, alsof catastrofes onvermijdelijk waren. En toch samen met deze perceptie van onvermijdelijke catastrofes zijn er tegelijkertijd oplossingen voor de situatie, gebeurtenissen, die naar voren komen, die op zichzelf helemaal wonderbaarlijk zijn. Het is, alsof de twee extremen nog extremer werden, alsof wat goed is, beter werd en wat slecht is, slechter werd. Het is zo. Met het formidabele Vermogen, dat op de wereld *drukt* --- dat was mijn impressie.

Ja, het is waarneembaar.

Ja, zo wordt het gevoeld (*Moeder betast de lucht*). En dan worden in de omstandigheden veel dingen, die over het algemeen op een onverschillige manier gebeuren, acuut; situaties, verschillen worden acuut; slechte willen worden acuut; *en*, tegelijkertijd, buitengewone wonderen --- buitengewoon! Mensen zijn gered, die bijna doodgingen, dingen, die onontwarbaar waren, werden plotseling uitgezocht.

En dan is het voor individuen ook hetzelfde.

Zij, die weten, hoe zich te keren naar... (hoe het te zeggen?), die oprecht het Goddelijke roepen, die voelen, dat het de enige redding is, de enige uitweg, en die zichzelf oprecht geven, dan (*gebaar van doorbreken*) wordt het in enkele minuten prachtig. Voor de kleinste dingen --- er is niets klein of groot, belangrijk of onbelangrijk --- het is allemaal hetzelfde.

De waarden veranderen.

Het is alsof de visie van de wereld verandert.

(*Stilte*)

Het is, als het ware, om een idee te geven van de verandering in de wereld door de nederdaling van het Supramentale. Dingen, die neutraal waren, worden waarlijk absoluut: een kleine fout wordt categorisch in zijn consequenties, en een kleine

oprechtheid, een kleine ware aspiratie wordt wonderbaarlijk in zijn resultaat. De waarden zijn geïntensiveerd in mensen, en zelfs vanuit het materiële gezichtspunt heeft de kleinste fout, de zeer kleinste, grote consequenties, en de minste oprechtheid in de aspiratie heeft prachtige resultaten. De waarden zijn geïntensiveerd, precies geworden.

Moeder, U spreekt over fout, vergissing --- ik weet niet of het een aberratie is, maar ik heb een steeds preciezer impressie, dat fout, vergissing, dat alles niet waar is. Het is niet zo. Het is een middel... hoe het te zeggen? Ja, het is een middel voor verwijding van het veld van aspiratie.

Ja, ja, perfect zo.

De perceptie van het geheel is, dat alles... alles gewild is met een kijk op de bewuste opstijging van de wereld. Het bewustzijn is aan het voorbereiden om goddelijk te worden. En het is volmaakt waar: wat we als fouten beschouwen, zijn helemaal deel van de gewone menselijke opvatting, helemaal, helemaal.

De enige fout --- als er al een is --- is niet het andere te willen. Maar vanaf de tijd, dat men het andere wil...

Maar het is geen fout, het is een imbeciliteit!

Wel, het is erg eenvoudig. De hele schepping moet niets anders willen dan het Goddelijke, niets dan het manifesteren van het Goddelijke. En alles, wat zij doet, zelfs al haar zogenaamde fouten, zijn alleen middelen naar het onvermijdelijk maken voor de hele schepping om het Goddelijke te manifesteren --- maar niet het "Goddelijke", zoals de mens hem opvat, dat hij is, "dit en niet dat", met allerlei soorten restricties: een *Totaliteit* van enorm vermogen en licht. Het is waarlijk het Vermogen in de wereld, een nieuw en enorm Vermogen, dat in de wereld is gekomen en zichzelf moet manifesteren en dit Goddelijke Alvermogen "te manifesteren" (als men het zo kan stellen) moet maken.

Ik ben tot deze conclusie gekomen. Ik heb gekeken, ik heb geobserveerd en ik heb gezien, dat wat we "supramentaal noemen, bij gebrek aan een beter woord, dit Supramentale de schepping gevoeliger maakt voor het hogere Vermogen; we noemen dat "goddelijk", omdat we... Het is het goddelijk in relatie met wat we zijn, maar... Het is iets (*gebaar van neerdaling en druk*), dat de Materie sensitiever en meer... "ontvankelijk" moet maken voor de Kracht. Hoe het te zeggen? Op het moment is wat ook onzichtbaar of niet voelbaar is, onwerkelijk voor ons (ik bedoel te zeggen voor het menselijke wezen in het algemeen). We zeggen, dat er "concrete" dingen zijn en dingen, die niet zo zijn; toch wordt deze Macht, dit Vermogen, dat *niet materieel* is, concreter krachtig op aarde dan aardse materiële dingen. Ja, dat is het.

Dit is de bescherming en het middel van verdediging voor supramentale wezens. Het zal iets zijn, dat niet materieel is in verschijning, maar dat een groter vermogen *over Materie* heeft dan materiële dingen. Dit wordt steeds meer waar van dag tot dag, van uur tot uur --- het gevoel, dat deze Kracht, wanneer hij gericht wordt door wat we "het Goddelijke" noemen, hij *kan*, hij waarlijk kan --- begrijp je --- hij heeft het vermogen om Materie te bewegen, hij kan een *materieel* ongeluk produceren; en hij kan de consequenties uitwissen van iets absoluut materieels --- hij is sterker dan...

Materie. Dit is helemaal nieuw en niet te begrijpen; en daarom produceert hij een soort paniek in het gewone bewustzijn van mensen. Ja, dat is het. Het lijkt... het is *niet meer*, wat het was. En er is waarlijk iets nieuws --- het is *niet meer*, wat het was.

Al ons gezonde verstand, al onze logica, al ons praktische besef wordt op de grond gesmeten! Nutteloos! Het heeft geen kracht meer, geen werkelijkheid meer; het correspondeert niet langer met wat er is. Het is waarlijk een nieuwe wereld.

(*Stilte*)

Dit in het lichaam vindt het moeilijk zich aan te passen aan dit nieuwe Vermogen en creëert de wanorde en moeilijkheden, de ziektes. Maar plotseling voelt men dat, wanneer men volledig ontvankelijk zou zijn, men formidabel zou worden. Dat is de indruk --- de indruk, die ik steeds meer heb, dat wanneer het hele bewustzijn (het geheel van het materiële bewustzijn --- het meest materiële) ontvankelijk zou zijn voor dit nieuwe Vermogen... men for-mi-da-bel zou worden.

(*Moeder sluit haar ogen*)

Maar een essentiële conditie: de heerschappij van het ego moet beëindigd worden. Het ego is nu het obstakel. Het ego moet vervangen worden door het goddelijke bewustzijn --- Sri Aurobindo zelf noemde het "supramentaal"; wij kunnen het supramentaal noemen, zodat er geen enkel misverstand zou kunnen zijn, omdat, wanneer men spreekt over "het Goddelijke", mensen onmiddellijk aan een "God" denken, en dat bederft alles. Dat is het niet. Nee, dat is het niet. (*Moeder brengt langzaam haar gesloten vuisten naar beneden*) Het is de nederdaling van de supramentale wereld, wat geen zuiver imaginair iets is (*gebaar naar boven*), het is een *absoluut* materieel Vermogen. Maar (*Moeder glimlacht*) hij heeft geen behoefte aan materiële middelen.

Een wereld, die een lichaam wil nemen in de wereld.

(*Stilte*)

Verscheidene keren zijn er momenten geweest, toen mijn lichaam een nieuw soort ongemak en angst voelde; en er was iets, dat niet alsof een stem was, maar dat zichzelf in woorden vertaalde in mijn bewustzijn: "Waarom ben je bang? Het is het nieuwe bewustzijn." Het kwam verscheidene keren. En toen begreep ik het.

(*Stilte*)

Begrijp je: dit zegt in het gezonde menselijke verstand: "Het is onmogelijk, dat is nooit geweest"; dit is tot een eind gekomen. Het is voorbij, het is gekkigheid. Het is een stupiditeit geworden. Men zou kunnen zeggen: het is mogelijk, *omdat* het nooit geweest is. Het is de nieuwe wereld en het is het nieuwe bewustzijn en het is het nieuwe Vermogen, het is mogelijk, en dit is en zal steeds meer gemanifesteerd worden, *omdat* het een nieuwe wereld is, omdat het nooit geweest is.

Het zal zijn, omdat het nooit geweest is.

(Stilte)

Het is prachtig: het zal zijn, omdat het nooit geweest is --- *omdat* het nooit geweest is.

(Moeder gaat in een lange contemplatie.)

Het is niet materieel en het is concreter dan Materie!

Ja, het verplettert bijna.

Verplettert, ja, dat is het.... Oh! Het is...

Alles, wat niet ontvankelijk is, voelt het verpletteren, maar wat ook ontvankelijk is, voelt aan de andere kant iets als een... krachtige verwijding.

Ja, maar het is erg vreemd, het is beide!

Beide tegelijkertijd.

Ja, men voelt iets als een zwelling, alsof het geheel gaat exploderen, en tegelijkertijd is er iets, dat verpletterd wordt.

Ja, maar wat verpletterd wordt, is wat weerstand biedt, wat niet ontvankelijk is. Het hoeft zichzelf alleen te openen. En dan wordt het alsof... een formidabel iets Het is buitengewoon. Onze gewoonten van eeuwen, is het niet, bieden weerstand en geven deze indruk; maar wat ook opent ... men voelt, alsof men groot werd, groot, groot... Het is magnifiek. Oh! Het is...

30 Augustus 1972

Ik zie duidelijk: het bewustzijn geeft richting en niet het denken. Dus, als het bewustzijn stilletjes open is voor het Goddelijke, is alles goed. De hele tijd gebeuren dingen in het bewustzijn, alsof alles van de hele wereld kwam (*gebaar van aanval van alle kanten*): alles dat de goddelijke Actie ontkent of tegenwerkt --- dat komt de hele tijd zo (*zelfde gebaar*). En dus, als ik weet, hoe stil te zijn (*gebaar van zelfopoffering, handen open naar boven*), in een attitude van... (*Moeder glimlacht*) niet-bestaan, een soort van... Ik weet niet of het transparantie is... Ik weet niet of het transparantie genoemd zou moeten worden of immobiliteit; In ieder geval is het iets in het bewustzijn, dat zo is (*zelfde gebaar van zelfopoffering, handen open*); wanneer het bewustzijn zo is, gaat alles goed, maar zo gauw als het begint te bewegen, zagezegd, laat de persoon zich op iedere manier zien, het wordt verfoeilijk. Maar het is erg sterk.

Weet je, er zijn duizend ervaringen van het fysieke lichaam, die zeggen: "Ooh! Deze zaligmakende toestand is een onmogelijkheid" --- deze stupiditeit vertraagt alles. Het is, alsof het de cellen waren --- de cellen van het lichaam --- die gewend zijn om te vechten en lijden en niet in staat zijn om te accepteren, dat dingen zo zijn (*zelfde gebaar van zelfopoffering, handen geopend*). Maar, wanneer het zo is... is het prachtig.

Het blijft alleen niet. Het blijft niet de hele tijd --- de hele tijd, de hele tijd zijn er gebeurtenissen (*zelfde gebaar van universele aanval*). Maar nu zie ik het erg goed, erg helder --- erg helder: bewustzijn vervangt denken.

En... (hoe het te zeggen?) het verschil: denken is iets, dat op deze manier gaat (*gebaar van draaien*), het beweegt, het beweegt... bewustzijn is iets, dat zo is (*gebaar van geopende handen, naar boven aangeboden*). Ik kan het niet uitleggen.

(Moeder sluit haar ogen en blijft men open handen.)

Heb je iets te zeggen of te vragen?

Ik was mezelf aan het afvragen, wat ik zou kunnen doen om de beweging te verhaasten. In het dagelijkse leven worden we door zoveel dingen aangevallen, is het niet?... Wat kan men doen om de beweging te verhaasten?

Wanneer ik kon blijven zonder lastig gevallen te worden, zou dat een groot verschil maken.

Ja.

Een groot verschil.

Begrijp je? Mijn lichaam begint --- begint pas --- te weten, dat de goddelijke kant een leven betekent (*Moeder strekt haar handen uit in een immensiteit*), een progressief en lumineus leven; maar de accumulatie van voorbije ervaringen zegt: "Oh! Het is niet mogelijk!" Alsjeblieft, en dus vertraagt dit idiote "niet mogelijk", en

bederft dingen

Dit is gebaseerd op het feit, dat zo gauw als het lichaam de ware attitude opgeeft, het pijnlijk wordt, zelfs pijn doet, alles lijdt --- de indruk is er, alsof dood, oplossing overal. Daarom versterkt dat... de imbeciliteit van Materie.

Dus, om de waarheid te vertellen, zou ik liever niet spreken, tenzij om een precieze vraag te beantwoorden.

Wat mij betreft vraag ik mijzelf af op welk punt zou ik mezelf precies moeten toeleggen?

(Na een stilte) Voel je, dat je voorbij het denken ben gegaan?

Ah, ja, dat helemaal. Het enige, dat in me blijft is een mechanische gedachtebeweging, maar anders... Ik kan zeggen, dat ik nooit gebruik maak van mijn denken. Ik heb altijd het gevoel, dat ik van bovenaf trek. Het speculatieve denkvermogen, bijvoorbeeld, is onmogelijk voor me.

Ja, dan is het goed, je bent op het juiste pad.

Wel, ja! Maar praktisch is er een gevoel van een strijd, van iets ondergedompeld te zijn.

Wel, wat mij betreft, zijn alle dingen, waarop ik gewoon was van af te hangen voor actie, alsof met opzet verkruid, zodat ik zou kunnen zeggen (voor alles, zelfs voor de meest onbeduidende dingen): "Wat Gij wilt." Het is... het is mijn enige toevlucht geworden.

Voor een gewone toeschouwer, die niet weet, moet men toestemmen om door te gaan voor een stomkop.

Maar er zijn er nogal wat, die het Licht ook zien, weet je.

Mogelijk. (Moeder lacht.) Zoveel beter voor hen.

(Stilte)

Zeer vaak, zeer vaak vroeg ik de Heer, "Hoe kan ik helpen, nu dat ik niet meer helder zie of helder spreek?" Het is een toestand... En het lichaam voelt de achteruitgang niet! Zij is overtuigd, dat wanneer morgen de Heer wilde, dat zij haar activiteiten weer opnam, zij in staat zou zijn om het te doen. De kracht is er (Moeder raakt haar armen aan, haar spieren), op tijden een machtige kracht!... Waarom!... De conditie is gewild, zodat... ik zou stil gelaten kunnen worden.

Maar, weet U, dit is zeker een gewilde toestand, omdat ik zelf het gevoel heb, zover als ik het kan waarnemen in mijn kleine maatneming, dat U in Uw immobiliteit als een enorme genererend centrum bent.

Ja, dat weet ik. Dat weet ik. Enorm. Ja, een Kracht....

25 Oktober 1972

De leerling geeft een bloem aan Moeder en Moeder geeft het terug aan de leerling.

Het is "het Vermogen van Waarheid in het onderbewuste".

(Stilte)

In het onderbewuste worden alle contradicties geaccumuleerd.

Ja.

En het komt zo omhoog (*gebaar van omhoog golven*), de hele tijd, de hele tijd. En dan... heb je het gevoel, dat je absoluut imbeciel, onbewust, van slechte wil ben. En al dit (*gebaar van oprijzen van beneden*).

En het bewustzijn is daar (*gebaar rond het hoofd*), vredevol, buitengewoon vredevol... (*Moeder opent haar handen*) "Moge Uw Wil gedaan worden, O Heer." En dan zet dat een druk op wat van beneden komt.

Het was, alsof de strijd van de wereld werd uitgevochten in mijn bewustzijn.

Het is tot een zodanig punt gekomen, dat het vergeten, het Goddelijke zelfs voor een minuut te vergeten, een catastrofe voorspelt.

En met jou, hoe is het?

Wel, het lijkt oneindig, dit schoonmaken van het onderbewuste.

Ja, het is niet hoofdzakelijk dat van een persoon, het is het onderbewuste van de aarde. Het is oneindig. En toch moet men...

Dus dat te stoppen betekent het werk stoppen. Door te gaan betekent, dat het tijd zou nemen.... Ik weet het niet... het is oneindig.

Helder, ja, helder, te stoppen betekent stoppen met het werk. Het is, alsof in het bewustzijn daar (*Moeder maakt een gebaar rond haar hoofd*) het centrum ligt van verbinding en actie.

Dus heb ik maar een middel, stil te blijven, stil, stil (*Moeder opent haar handen naar boven*)... om het gevoel te hebben, dat individualiteit niets is, niets, niets --- het staat de goddelijke stralen toe om te passeren. Dit is de enige oplossing. Het is het Goddelijke, dat... dat de strijd moet doen.

(Stilte)

De laatste keer zei U: Oh! Honderden jaren zullen nodig zijn, misschien duizenden, voordat mensen zich bewust naar het Goddelijke kunnen keren. Maar...

Misschien niet.

... men voelt, dat deze keer iets beslissend op het punt staat te komen.

Ja.... Weet je, ik heb het gevoel, dat de persoon als een beeld is, waarop men zijn aandacht kan richten. Mensen hebben behoefte aan iets --- zij hebben altijd de behoefte gehad aan iets van hun dimensie, zodat zij er hun aandacht op kunnen richten. En dus doet het lichaam al wat zij kan om geen obstructie te zijn voor de Goddelijke Kracht, die er doorheen gaat, zij probeert haar interceptie te annuleren, en tegelijkertijd ziet zij, dat het is... alsof een beeld, dat mensen nodig hebben om hun aandacht vast te zetten.

4 November 1972

Het hele onderbewuste... (*Moeder maakt een gebaar van een oprijzen van beneden.*)

(*Stilte*)

Het is geen gewaarwording, het is geen kennis, het is een soort... (*Moeder voelt de lucht met haar hand*)... het kan geen overtuiging genoemd worden: het is een zekerheid --- een zekerheid in de perceptie --- dat er een Zaligheid, die... die daar is, klaar voor ons, en er is een hele wereld van tegenstellingen, die onderdrukt zijn in het onderbewuste, die opkomen op deze manier om ons te verhinderen het te voelen. Dus... kan men zeggen, dat het een slagveld is, maar in een perfecte kalmte. Het is onmogelijk om te beschrijven.

Onmogelijk om te beschrijven.

Dus, als ik niet beweeg en als ik dit Bewustzijn binnengaat, gaat tijd voorbij met een enorme snelheid en in een soort... lumineuze kalmte. En dan is het, wanneer het minste kleinste me eruit trekt, alsof ik in de hel was getrokken. Dat is het.

Het ongemak is zo groot, dat je voelt, dat je geen minuut of enkele minuten kan leven op die manier. En dan... en dan roep je het Goddelijke... dan voel je, dat je nestelt in het Goddelijke.

Dan is het goed.

8 November 1972

Ik heb gedurende een moment --- alleen gedurende enkele seconden --- het supramentale bewustzijn gehad. Het was zo prachtig, mijn kind!... Ik heb begrepen, dat, als we gemaakt waren om daar nu van te proeven, we niet anders zouden willen leven. En we zijn bezig (*gebaar van kneden*) om moeizaam te veranderen. En de verandering, het proces van verandering, lijkt... Men kan het hebben door een soort onverschilligheid (ik weet niet, hoe het te zeggen). Maar het blijft niet lang. En over het algemeen is het moeizaam.

Maar dat bewustzijn, het is zo prachtig, weet je!

En het is iets zeer interessant, want het is, als het ware, een *uiterste* activiteit in een volledige vrede. Maar dat duurde alleen enkele seconden.

(*Stilte*)

En jij?

Is het een totaal bewustzijn?

Het is buitengewoon. Het is als de harmonisatie van tegengestelden. Een activiteit, ja, totaal, enorm, en een volmaakte vrede.

Maar dit zijn allemaal woorden.

(*Stilte*)

Is het een materieel bewustzijn?

De actie is een materiële actie --- maar niet op dezelfde manier.

(*Stilte*)

Hoe kan men daar gemakkelijker in contact mee komen? Hoe kan men daar reiken of daar zijn?

Ik weet het niet, omdat voor mij het *hele* bewustzijn, dat van het lichaam inbegrepen, altijd (*gebaar van opoffering*) constant gekeerd is naar het... wat het voelt als het Goddelijke.

En dat zonder "proberen", begrijp je?

Ja, ja.

20 December 1972

Heb je niets te vragen?

Ik vroeg mijzelf een vraag over Sri Aurobindo. Ik wilde weten, welk punt hij bereikt had, toe hij overleed --- welk punt van transformatie. Welk verschil in werk is er, bijvoorbeeld, tussen wat U nu doet en wat hij deed in die tijd?

Hij had in zijn lichaam een grote hoeveelheid supramentale kracht verzameld en zo gauw als hij wegging... Zie je, hij lag op zijn bed, ik stond aan zijn zijde en op een heel concrete manier --- concreet met een zodanig sterke gewaarwording, dat het men zou laten denken, dat het gezien zou kunnen worden --- ging al deze supramentale kracht, die in hem was van zijn lichaam over in het mijne. En ik voelde de frictie van de overgang. Het was buitengewoon --- buitengewoon. Het was een buitengewone ervaring. Gedurende een lange tijd, een lange tijd zo (*Moeder toont de overgang van de Kracht naar haar lichaam*). Ik stond naast zijn bed, en dat ging door.

Bijna een gewaarwording --- het was een gewaarwording.

Gedurende een lange tijd.

Dat is alles, wat ik weet.

Maar ik wilde begrijpen bij welk punt van innerlijk werk hij was, bijvoorbeeld, het schoonmaken van het onderbewuste en dat alles? Welk verschil is er, zeg, tussen het werk, dat hij gedaan had in die tijd en het werk tot waar U nu gekomen bent? Ik bedoel te zeggen, is het onderbewuste minder onbewust of...

Oh! Ja, dat, zeker. Zeker.

Wel, dit is de mentale manier van naar dingen kijken --- ik heb het niet meer.

Ja, Moeder.

(Stilte)

Het verschil is misschien een verschil in de algemene of collectieve intensiteit van dit Vermogen, van deze Kracht, is het niet zo?

Er is een verschil in het vermogen voor actie. Hij zelf bezit nu meer actie, meer vermogen voor actie, dan in zijn lichaam. Bovendien is hij daarvoor weggegaan, omdat het noodzakelijk was om op die manier te handelen.

Het is erg concreet. Zijn actie is erg concreet geworden. Het is evident iets, dat helemaal niet mentaal is. Het is uit een ander gebied. Maar het is niet etherisch, noch... is het concreet. Men zou haast kunnen zeggen, dat het materieel is.

Maar dit andere gebied, ik heb mezelf vaak afgevraagd, wat de ware beweging is, die men moet maken om daar te komen. Er zijn twee mogelijke

bewegingen: de beweging naar binnen naar de ziel, en een andere, waarin de individualiteit vernietigd wordt en men eerder in een wijdheid is zonder het individu....

Beiden moeten er zijn.

Moeten beiden er zijn?

Ja.

(Moeder gaat in zichzelf.)

30 December 1972

Dus het zal het nieuwe jaar gaan worden....

Voelt U iets voor het nieuwe jaar?

(Na een stilte) Dingen hebben een extreme vorm aangenomen. Dus is er, als het ware, een verheffing van de atmosfeer naar een pracht... bijna niet te bevatten, en tegelijkertijd het gevoel, dat men op ieder moment men... men zou kunnen sterven --- niet "sterven", maar het lichaam zou op kunnen lossen. En dus vormen de twee tegelijkertijd een bewustzijn (*Moeder schudt haar hoofd*)... alle oude dingen lijken kinderachtig, kinderlijk, onbewust --- daarbinnen... is het enorm en prachtig.

Dus heeft het lichaam, het lichaam een gebed --- en het is altijd hetzelfde:

Maak me waardig om U te kennen,

Maak me waardig om U te dienen,

Maak me waardig om U te zijn.

Ik voel in mijzelf een groeiende kracht... maar het is van een nieuwe kwaliteit... in stilte en in contemplatie.

Niets is onmogelijk (*Moeder opent haar handen naar boven*).

(Stilte)

Dus, als je geen vragen hebt... wanneer je stilte wilt... bewuste stilte...

Maar ik weet niet, of ik de juiste beweging maak.

(Na een stilte) Maar wanneer je een relatie wil binnengaan met het Goddelijke, welke beweging maak je dan?

Ik plaats mijzelf aan Uw voeten.

(Moeder glimlacht en gaat in zichzelf.)

7 Februari 1973

Op Moeder's boodschap van 31 December 1972.

"Er is alleen een oplossing voor valsheid.

"Het is om in onszelf alles te genezen, dat tegengesteld is in ons bewustzijn aan de Aanwezigheid van het Goddelijke."

Ja, daar sta ik op; het is erg waar, erg waar. Het zou niet gemakkelijk te begrijpen kunnen zijn, maar het is een *erg diepgaande* waarheid.

Alles, dat versluiert en deformeert en de manifestatie voorkomt van het Goddelijke in ons: het is *dat*, de valsheid.

Het is nogal een arbeid!

Dat heb ik de hele tijd gedaan --- iedere dag en de hele dag lang, zelfs, terwijl ik mensen zie. Het is het enige, dat waard is om voor te leven.

10 Maart 1973

Ik weet niet, wanneer ik ook probeer in contact te komen met dit bewustzijn,⁴⁶ heb ik altijd het gevoel, zoals U zegt, van een lumineuze uitgestrektheid.

Ja.

Maar ik heb het gevoel, dat het niet beweegt, dat men daar is en men eeuwig zo kan blijven, maar...

Het is zo. Dit is mijn gevoel.

Is het genoeg om zichzelf te laten vullen met Dat, is er niets anders te doen?

Ik denk, ik denk, dat het het enige is. Ik herhaal altijd: "Wat Gij wilt, wat Gij wilt, wat Gij wilt... laat het zijn, wat Gij wilt, mag ik doen, wat Gij wilt, mag ik bewust zijn van wat Gij wilt."

En ook: Zonder U is het dood; met U is het leven." Met "dood" bedoel ik geen fysieke dood --- het kan zo zijn; het kan zijn, dat, nu dat ik het contact verloren heb, het het einde zou kunnen zijn, maar het is onmogelijk! Ik heb het gevoel, dat het... dat ik *Dat ben* --- met alle obstructies, die het huidige bewustzijn nog kan hebben, dat is alles. En dan, wanneer ik iemand zie (*Moeder opent haar handen, alsof de persoon te offeren aan het Licht*), wie hij ook mag zijn: zo (*zelfde gebaar*).

(Stilte)

De hele tijd (het is amusant), de hele tijd heb ik het gevoel, dat ik een kleine baby ben, die nestelt --- nestelt binnen... (hoe het te noemen?) een Goddelijk Bewustzijn... *alles omarmend*.

⁴⁶ Het Nieuw Bewustzijn.

Notitie over de Tekst.

De conversaties in dit volume werden gesproken in het Frans en verschijnen hier in een Nederlandse vertaling uit het Engels. Zij werden geselecteerd uit het grote lichaam van conversaties, dat de Moeder de *Agenda* noemde. Deze selecties werden gezien, goedgekeurd en nu en dan gereviseerd door de Moeder voor publicatie in het kwartaal *Bulletin van het Sri Aurobindo Internationale Centrum voor Educatie*; zij kwamen regelmatig uit van Februari 1965 tot April 1973 onder de titels “Notes on the Way” en “A Propos” in het oorspronkelijk Frans met Engelse vertalingen. Dezelfde vertalingen met kleine revisies werden gepubliceerd in 1980 als *Notes on the Way*, Volume 11 van de *Collected Works* van de Moeder (eerste editie). De tekst van deze tweede editie (2002) is hetzelfde als die van de eerste, behalve enkele kleine revisies van de vertalingen.